ADUCEȚI-I VII !

GERARD DE VILLIERS

Tinerama

Gérard de Villiers

SAS 153

Aduceţi-i vii

În româneşte de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 2004

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–213–1

Gérard de Villiers
Ramenez-les Vivants
Malko Productions – Paris

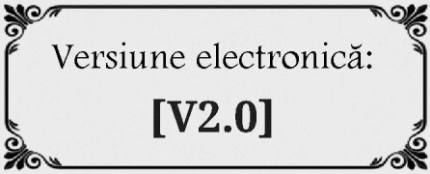

Corectură [V1.0]: martie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Prolog 6
Capitolul I 13
Capitolul II 22
Capitolul III 30
Capitolul IV 38
Capitolul V 43
Capitolul VI 48
Capitolul VII 56
Capitolul VIII 61
Capitolul IX 70
Capitolul X 77
Capitolul XI 90
Capitolul XII 100
Capitolul XIII 108
Capitolul XIV 118
Capitolul XV 126
Capitolul XVI 137
Capitolul XVII 144
Capitolul XVIII 153
Capitolul XIX 166
Capitolul XX 175

Prolog

Motorul micului aparat Cessna 208 se auzea bătând regulat, în timp ce avionul se îndrepta către vest, survolând savana întretăiată de coline verzi, ce se întindea până departe. Dincolo de linia orizontului, se afla *selva*, imensa şi impenetrabila pădure amazoniană. Aparatul zbura la o înălţime de 14.000 de picioare. Decolase de pe micul aeroport din Larandia, din apropierea oraşului Florencia, capitala provinciei Caqueta, aflată la o distanţă de 300 kilometri la sud de Bogota.

Pilotul columbian, Luis Alcides Cruz, membru al *DAS**, se întoarse spre vecinul său american, Thomas Howe, pilot şi el, şi îi spuse:

[DAS – Departamentul Administrativ de Securitate – serviciul de informaţii columbiene.]*

— Peste zece minute, vom începe să coborâm spre râul Yari.

— *Muy bien*, făcu Thomas Howe, care vorbea spaniola la perfecţie. Să sperăm că vom găsi ceva acolo.

Aparatul Cessna 208 era într-o misiune de recunoaştere deasupra unei regiuni aflate sub controlul celor din *Frente nr. 5 [Frontul Nr.5]* al *FARC***.

*[** FARC – Fuerzas Armadas de Colombia – gherilă marxistă, activă după 1964.]*

Zona, de peste 40.000 hectare, fusese proclamată zona de *despejes [zonă demilitarizată]* dar noul preşedinte, Alvaro Uribe, încălcase toate tratatele de pace, ce nu duseseră la nimic, şi hotărâse să declare război celor din FARC. Or, recentele fotografii făcute de sateliţi semnalaseră că pe ţărmul râului Yari se aflau regrupări importante. Membrii gherilei se adunaseră acolo, apa fiind unicul mod de comunicare în acea parte a ţării, complet lipsită de şosele.

Şeful staţiei CIA din Columbia hotărâse să verifice imediat informaţiile primite. Alte elemente îl făceau să creadă că în campusul revoluţionarilor se afla comandantul Fabian Ramirez, şeful Blocului de

Sud. Dacă reuşea să-l localizeze, elicopterele Blackhawk columbiene puteau întreprinde un raid devastator.

Pe bancheta din spate a aparatului de zbor Cessna, se aflau trei bărbaţi în uniformă. Keith Stancell, analist CIA, cu trăsături dure şi idei simple, avea o singură dorinţă. Cu banii câştigaţi în Columbia, voia să-şi cumpere o căsuţă în Tyson Corner, Virginia. Alături de el, Marc Goncalvez îşi mângâia cu gesturi mecanice bărbuţa şi îşi netezea fruntea timpuriu pleşuvă, în ciuda vârstei de numai treizeci şi doi de ani. După zece ani în serviciul US Air Force, el acceptase această misiune în Columbia. Vecinul său, Tom Janis, *field officer* în Direcţia Operaţiuni a CIA, bea puţină cafea ca să se trezească complet. Presurizarea funcţiona perfect, la fel şi încălzirea, iar soarele începuse să bată în geamuri. De la acea altitudine, pământul nu era decât un covor galben, întretăiat de nenumărate brazde cafenii, cursurile de apă.

Brusc, motorul dădu câteva rateuri, apoi se poticni şi se opri definitiv. Lucrul acesta fu atât de neaşteptat, încât cei cinci pasageri avură nevoie de câteva secunde ca să realizeze faptul.

— *Hey, what's going on? [Ei, ce se întâmplă?]* strigă Keith Stancell, alarmat.

Luis Alcides Cruz, pilotul, nu răspunse. Aplecat deasupra tabloului de bord, încerca disperat să pună în funcţiune unicul motor al avionului. Micul aparat, transformat în planor, începuse să piardă din altitudine. După câteva secunde, pilotul zise:

— Este imposibil să-l repun în funcţiune. *Fuel starvation [pană de benzină]*. Un tâmpit a uitat să facă plinul cu benzină. Acum pierdem altitudine. Suntem deja la 13.000 picioare.

Toţi stăteau cu ochii la acul altimetrului ce se deplasa constant în sensul nedorit. Tom Janis întrebă:

— Unde ne aflăm acum?

Pilotul columbian privi ecranul GPS.

— Deasupra Tigretei.

Se aflau în plin teritoriu controlat de FARC. Colinele împădurite se ridicau din mijlocul savanei.

— Nu putem reveni în Larandia planând? întrebă Stancell cu glasul gâtuit de frică.

Pilotul clătină din cap.

— *No way. [În niciun caz.]* Trebuie să aterizăm. Şi să ne rugăm lui Dumnezeu.

Imediat, el vorbi în microfonul prins lângă obraz:

— Aici, Alpha Sierra Tango, *mayday*, mayday. Engine a loft. Losing altitude*. Poziţia 43762987. Vom încerca să aterizăm. *Mayday, mayday*.

[Mayday este un cuvânt de procedură de urgenţă utilizat la nivel internaţional ca semnal de primejdie şi cerere de ajutor imediat.]*

După câteva secunde, o voce se auzi din difuzor:

— Alpha Sierra Tango. *We copy. We copy*. Vom fi pe poziţia voastră în treizeci de minute. *Over*.

Luis Alcides Cruz închise microfonul şi puse în funcţiune apelul automat de stare de urgenţă. Privi apoi spre sol şi văzu o zonă plată, fără arbori, ce se termina cu o colină.

Înclinând aparatul spre dreapta, el execută un viraj larg pe o aripă. Din fericire, cândva practicase planorismul. Aruncă o privire către altimetru: arăta 9700 picioare. Făcându-şi o cruce în gând, el întoarse capul către tovarăşii săi şi spuse cu un zâmbet crispat:

— Acu-i acu', băieţi!

*

* *

Claxonul de alertă suna sinistru în baza poliţiei columbiene. Cu ajutorul câtorva instructori americani, de aici plecau avioanele încărcate cu produse de fumigaţie pentru plantaţiile de coca, precum şi expediţiile antinarcotice, destinate distrugerii laboratoarelor de transformare. Tot de aici plecau echipe care să disperseze formaţiunile rebelilor din FARC.

Bărbaţi în uniformă, înarmaţi până-n dinţi, alergau către elicopterele parcate în faţa turnului de control şi se înghesuiau în aparate. Curând începu să huruie motorul primului aparat Sikorski S70 Blackhawk… Peste cinci minute, decolau şapte elicoptere, într-un imens nor de praf: două Blackhawk, fiecare cu câte patrusprezece oameni la bord, şi cinci „gunship" Bell OM-58. Încă de la înălţimea de 600 de picioare, cele şapte aparate luară direcţia de vest cu o viteză

de aproape 300 de kilometri pe oră. În turnul de control, maiorul Rusk, ofiţer american detaşat ca instructor, îl sunase pe un colonel din Pentagon, care se afla într-un birou de la subsolul ambasadei americane.

— *Jesus Christ!* făcu acesta. Trebuie să facem ceva! Vă amintiţi ce s-a întâmplat anul trecut în Aranca.

Trei americani aflaţi într-o misiune secretă fuseseră capturaţi de gherilă şi executaţi la frontiera cu Venezuela.

— Sir, vom face imposibilul, făcu ofiţerul de legătură. Elicopterele noastre vor ajunge în zonă în jumătate de oră. Noi urmărim Cessna cu ajutorul radarului. Curând, va fi obligat să aterizeze.

— Unde? în zona controlată de FARC?

— Din nefericire, da. Nu cred însă că rebelii vor să aibă de-a face cu aparatele noastre Blackhawk.

Colonelul îl întrerupse.

— O să sun la Washington, *keep me posted! [ţine-mă la curent!]*

Un ofiţer columbian intră în birou.

— Maior Rusk, radarul a pierdut urma. Credem că sunt aproape de sol.

Maiorul Rusk se repezi la ecranul GPS şi văzu „ţinta” ce reprezenta aparatul Cessna, o cruciuliţă înscrisă în două cercuri concentrice. Ea se deplasa rapid spre vest. El încercă să-şi imagineze cum se simţeau oamenii aflaţi la bordul aparatului în derivă, care vedeau apropierea morţii. Inima i se strânse. Statele Unite refuzaseră mereu să se angajeze în Columbia tocmai pentru a evita acest tip de incidente.

Cessna 208 putea să se prăbuşească şi să explodeze, iar forţele FARC, cunoşteau traiectoria sa.

*

* *

Cu trenul de aterizare pregătit, Cessna plutea deasupra savanei fără multă vegetaţie, pierzând altitudine cu repeziciune. Cu mâinile crispate pe comandă, Luis Alcides Cruz privea cum pământul se apropie. Toţi cei cinci pasageri erau livizi. 300 picioare, 200, 100…

— A prins viteză mare, remarcă Thomas Howe.

Pilotul coborî voletele. Treizeci de secunde mai târziu, aparatul se

înfundă în ierburile înalte. Se auzi un zgomot asurzitor. Tolele atinseseră pământul. Aparatul făcu un salt, apoi căzu din nou, alunecând cu viteză pe covorul de iarbă. Elicea se opri, iar capota motorului se deschise. Cu mâna sudată pe manşă, pilotul se arcuise în scaunul său. Colina se apropia de ei vertiginos. Era imposibil să oprească aparatul ce aluneca pe terenul moale, escaladând panta. Din fericire, nu erau copaci, ci numai ierburi.

În cele din urmă, viteza se micşoră şi, într-un ultim salt, Cessna se opri, aproape intact. Cei cinci bărbaţi erau încremeniţi de încordare. Imediat pilotul spuse:

— *Bail out! Fast! [Evacuaţi aparatul! Repede!]*

Ei îşi desfăcură centurile şi se repeziră afară. Nu puteau să-şi creadă ochilor… Erau vii şi nevătămaţi… Zona părea nelocuită. Brusc Keith Stancell scoase o înjurătură, făcând un semn în direcţia savanei.

— *Look! they are coming! [Priviţi! Sosesc!]*

Printre ierburile înalte apăruseră vreo douăzeci de inşi în uniforme verzi. Erau înarmaţi şi alergau spre ei. Nu puteau fi decât din FARC.

*

* *

— Sir, aparatul a aterizat! făcu ofiţerul columbian. Iconiţa ţintei de pe GPS era acum imobilă. Asta dovedea că emiţătorul de pe Cessna încă funcţiona. Părea un semn bun.

Maiorul Rusk îi spuse columbianului.

— Unde se află elicopterele?

— Vor ajunge în zonă peste douăzeci de minute. Tocmai le-am comunicat poziţia Alphei Sierra Tango.

Ofiţerul american îşi aprinse o ţigară. Avea o presimţire rea. Dacă nu i-ar fi interzis regulamentul, ar fi plecat şi el cu un elicopter. Acum trebuia să aştepte… Ca să-şi mai astâmpere neliniştea, el sună la ambasada din Bogota. Acolo se crease panică. Fusese anunţată şi Casa Albă.

*

* *

— Vom încerca să-i reţinem, făcu Tom Janis, cu revolverul Beretta

92 în mână.

Lângă el, pilotul, alb ca ceara, îşi scoase arma. Ca membru al DAS, nu-şi făcea nicio iluzie. Prefera să nu cadă viu în mâinile rebelilor.

— Încercaţi să ajungeţi în vârful colinei şi să vă ascundeţi în mijlocul vegetaţiei, îi sfătui el pe ceilalţi. Elicopterele trebuie să sosească.

Cei cinci se despărţiră în două grupuri. Cei trei americani se îndepărtară către vârful colinei, iar Tom Janis şi pilotul îi urmăreau pe rebelii care se apropiau. Erau vreo douăzeci, înarmaţi cu AK47. Înarmaţi doar cu simple revolvere, cei doi nu aveau nicio şansă. Ei se adăpostiră după carcasa avionului şi, îndată ce primii *guerrilleros* se apropiară la mai puţin de treizeci de metri, deschiseră focul.

Adversarii lor se dispersară imediat, aruncându-se la pământ şi o ploaie de gloanţe se abătu asupra a ceea ce mai rămăsese din Cessna 208. Tom Janis scoase un strigăt şi se prăbuşi. Fusese împuşcat în pântece.

Luis Alcides Cruz îşi goli încărcătorul până ce culasa rămase deschisă. Voia să-şi pună un încărcător nou, când zări un *guerrillero* răsărind din dreapta sa. Era un indian mic de statură. Fără să ezite, acesta trase o rafală secerând picioarele pilotului.

În elicopterul din frunte, pilotul scruta savana. Fără niciun rezultat. Nu se zărea nici urmă de Cessna 208. Pilotul chemă Larandia.

— Sunteţi siguri de coordonate? Aici nu se vede nimic.

— Absolut siguri!

După un răstimp, al doilea pilot întinse braţul spre o lumină ce venea din depărtare. Era reflecţia soarelui într-un obiect metalic.

— Priviţi, acolo jos! Obiect metalic.

Strălucirea se stinse, iar ei se întrebau dacă nu fusese un vis. Toată escadrila se îndreptă în acea direcţie.

— Aici *Rescue One*. Obiectiv reperat, anunţă radioul.

Cele şapte elicoptere se îndreptau spre colină.

*

* *

În linişte, ceata de rebeli apăru în faţa celor trei fugari care abia reuşiseră să parcurgă o sută de metri. Unul dintre *guerrilleros* strigă

ceva, cu un ton ameninţător.

— Ne spune să aruncăm armele şi să ridicăm mâinile.

El aruncă în iarbă Beretta 92. Fură imediat înconjuraţi de rebeli care îi percheziţionară, apoi îi împinse spre epava avionului.

Ei auziseră numeroasele împuşcături, dar nu ştiau ce s-a întâmplat. Încadraţi de rebeli, ei ajunseră în locul de unde plecaseră. Vreo zece inşi înconjurau două trupuri întinse pe pământ.

Tom Janis era culcat pe o coastă, vizibil rănit, livid.

Între cele două grupuri de rebeli avu loc un schimb de cuvinte. Thomas Howe scoase o exclamaţie şi spuse în engleză, apoi în spaniolă:

— Don't do it, please! No lo matas! Ten piedad! [Nu faceţi asta! Nu-l omorâţii Fie-vă milă!]

Un tânăr indian, cu cascheta de pânză trasă până la ochi, se apropie de Tom Janis şi sprijini ţeava puştii Kalaşnikov în ceafă.

Janis fu suturat de un spasm violent. Capul îi explodă iar el rămase imobil.

Un al doilea rebel se apropie de Luis Alcides Cruz, care zăcea cu faţa în jos. El ridică maceta şi, cu o lovitură sigură îi tăie capul. Apoi şterse lama în iarbă şi o vârî în teacă. Şeful rebelilor se ocupa deja de ceilalţi trei ostatici, împingându-i către un pâlc de ierburi înalte. El lătră un ordin, tradus imediat de Thomas Howe.

— Spune că trebuie să ne grăbim. Altfel, vom fi ucişi ca ceilalţi.

Înăbuşindu-şi furia, cei trei americani pătrunseră în ierburile înalte. Din depărtare se auzea huruitul elicopterelor care se apropiau, dar care încă nu se zăreau. Thomas Howe spuse cu un zâmbet forţat:

— Don't panic! Nu ne vor răul. Dimpotrivă, suntem nişte ostatici foarte valoroşi.

Keith Stancell simţi cum i se strânge stomacul, la auzul cuvântului „ostatici". Asta îi amintea de Beirut şi de oribila moarte a lui William Buckley, şeful staţiei CIA din Liban, care fusese răpit de Hezbollah, torturat şi executat după nouă luni de captivitate. Americanii plătiseră cincizeci de mii de dolari, dar au recuperat doar cadavrul lui.

Keith Stancell scoase o exclamaţie furioasă. Micul indian din spatele său îi dăduse o lovitură cu patul armei, ca să-l facă să meargă mai repede.

Huruitul elicopterelor era şi mai aproape. Stancell simţi că-l podideşte plânsul.

*

* *

Unul din elicoptere coborî deasupra locului accidentului, cu tunurile pregătite să scuipe foc. Aparatele Bell executau cercuri concentrice din ce în ce mai largi, în speranţa că-i va putea localiza pe pasagerii micului Cessna.

Al doilea Blackhawk ateriza lângă epavă, iar soldaţii începură să cerceteze locul. Cadavrele fură acoperite cu *ponchos*. O patrulă se întoarse cu ştiri. Maiorul columbian care conducea expediţia nu mai spera nimic. Ştia că nu vor mai putea da de urma celorlalţi trei americani. El chemă baza prin radio.

— Aici, *Rescue One*, anunţă el. Doi ocupanţi au fost ucişi de către *subversivos*. Ne temem că ceilalţi trei au fost făcuţi ostatici.

— *My God!* făcu maiorul John Rusk. Dar *trebuie* să-i găsim.

Cu gâtul strangulat de emoţie, ofiţerul columbian privi în jurul său. Verdele colinelor şi al savanei îi apăru deodată ameninţător, ostil, impenetrabil.

— Trebuie să încercăm, zise el fără să creadă. Nu pot fi departe. Vom continua cercetările.

John Rusk aproape că strigă în microfon:

— Măturaţi toată zona!

El întrerupse comunicarea. Avea lacrimi în ochi. Ştia că era la începutul unui lung coşmar.

Capitolul I

Maria Soledad se balansa ca acul unui metronom în ritmul lent al salsei tropicale, atingând cu regularitate pântecele partenerului ei. Dansa cu ochii închişi, ca pentru a absorbi mai bine muzica, cu braţele încolăcite în jurul gâtului amantului ei *gringo*. Părea că nu observă cum pantalonul acestuia începe să se deformeze în urma atingerilor ei.

Cât despre Jim Stanford, el era în al nouălea cer. Salsa, paharele cu *caipirinhas*, date pe gât ca apa, femeia aceea ce dansa cu el în ringul restaurantului *Carne de Res* îl făcuseră să uite de toate. Cu mâinile în jurul taliei Mariei Soledad, el o atrase către sine, iar atingerile se amplificară, devenind mai insinuante.

De altfel, toate perechile din jurul lor păreau sudate ca timbrele pe scrisori. În fiecare sâmbătă, toată Bogota se aduna acolo ca să danseze, să înghită cantităţi enorme de *carnes a la fraga [carne la grătar]* şi să se îmbete cu bere sau rom înainte de a face sex.

Sălile în stil vagon, decorate cu obiecte bizare sau cu materiale recuperate, cu listele de bucate suspendate în tavan, cu mesele rustice şi băncile din lemn, luminile stridente şi muzica asurzitoare: toate provocau delirul consumatorilor. Lumea dansa peste tot, pe pistele de dans, între mese şi chiar pe mese. Chelnerii, toţi tineri şi chipeşi, cu numele înscris pe spate, păreau că se amuză la fel de bine ca şi clienţii, dansând în timp ce serveau la mese.

Spre deosebire de restaurantele din Bogota care se închideau la două dimineaţa, programul ţinea toată noaptea. Erau în Chia, la douăzeci de kilometri de capitala Columbiei. De afară, restaurantele din Chia păreau un şir de barăci de lemn, aliniate de-a lungul drumului, iluminate de torţe şi de lanternele băieţilor care racolau clienţii strigând în gura mare.

Jim întâlni privirea Mariei Soledad. Zâmbetul femeii ar fi putut scula un mort din groapă. Jim simţi un val fierbinte în trup. Ca cele mai multe columbiene, Maria Soledad purta un pantalon supercolant, dotat cu un fermoar exact pe linia dintre fese. Sânii ei imenşi erau strânşi într-o bustieră prea strâmtă ce ţipa gata să plesnească în orice clipă.

Cu pometii reliefaţi, părul negru ca pana corbului şi gura lacomă, Soledad întruchipa de minune târfa tropicală de cinci stele. Iar ea era conştientă de valoarea ei.

Ca să se amuze, Jim îi desfăcu puţin fermoarul de la spate. Fără să protesteze, femeia schimbă ritmul. În loc să se mai frece de el în ritmul nebunesc de salsa, ea începu să se mişte ceva mai lent. Îşi strecură un picior între picioarele partenerului şi, cu bustul ţanţoş, îl observa printre genele lungi.

Jim Stanford simţi că-i ia foc pântecele. Apropiindu-se de urechea femeii, îi şopti:

— *Cochina, para! [Opreşte-te, ticăloaso!]*

Lipindu-se şi mai mult de el, tânăra îi adresă o privire fals inocentă.

— *Por que? No te gusta? [De ce? Nu-ţi place?]*

Muzica era atât de tare, încât el îi înţelese cu greu cuvintele. Mai mult i le citi pe buze. Ar fi vrut să-i spună că o doreşte nebuneşte, că nu avea chef să explodeze ca un licean acolo, în mijlocul ringului. Maria Soledad savura contactul cu membrul congestionat ce se reliefa sub pantalonul bărbatului. Jim fu salvat de sunetul gongului ce anunţa o pauză. Cei doi se întoarseră la masa lor.

Americanul era într-o situaţie jalnică. El se aplecă spre Maria Soledad şi spuse:

— *Vamos! [Să mergem!]*

Când era cu ea, uita de limba engleză. De altfel, Central Intelligence Agency îl trimisese la Bogota tocmai datorită faptului că ştia bine spaniola învăţată în Miami.

La început, detestase Bogota din cauza altitudinii – 2.600 m – unde respiraţia îi era îngreunată. Apoi, mâncarea era foarte proastă, iar oraşul, urât. În plus, din cauză că era american, i se părea că toţi se uită chiorâş la el… *Los Gringos* nu erau apreciaţi prea mult în America Latină, iar în Columbia era şi mai rău de când începuse marea epocă a traficanţilor de droguri, prin anii ’90.

Marii traficanţi, ca Escobar, Fraţii Ochoa, „El Mexicano”, îi urau de moarte pe americani. Din cauza presiunii exercitate de aceştia, autorităţile columbiene, corupte până-n măduva oaselor, începuseră să-i aresteze pe traficanţi. Aceştia se apărau cu îndârjire, ucigând fără milă tot ce le stătea în cale. Aruncaseră în aer chiar clădirea în care era sediul DAS, din centrul Bogotei. Apoi a urmat mişcarea revoluţionară FARC, unde aproape douăzeci de mii de bărbaţi luptau sub comanda lui Manuel Marulanda, zis şi „Tiro Fijo” *[Tir perfect]*. Aceştia acţionau violent şi se ascundeau în junglă. În afară de activităţile lor subversive, membrii FARC erau cei mai mari producători de cocaină din Columbia. Ei exportau sute de tone în Statele Unite.

Programul lor de sorginte comunistă era simplu. Trebuiau să ucidă

toată oligarhia, pe reprezentanţii legii şi pe americani. Deţineau o pătrime din teritoriul naţional şi se infiltraseră pretutindeni, atât în sate cât şi oraşe, practicând kidnapping-ul, crima şi racket-ul.

Americanii, prudenţi, îşi abandonaseră vechea lor ambasadă de pe strada Carrera nr. 13, din centrul Bogotei, şi se mutaseră într-un imens edificiu, undeva în partea de vest a oraşului, păzit cu străşnicie. Acolo lucrau aproape o mie de funcţionari diplomaţi, membrii ai CIA. FBI, ATF *[arme, tutun, foc]*, DEA şi multe alte structuri cu numiri misterioase.

Jim Stanford nu făcea parte dintre acei expatriaţi care se deplasau doar în jeepuri blindate cu placă CD albastră, doar între ambasadă şi domiciliu.

El era un NOC *[Non Official Cover]*, sub o acoperire de beton: de ziarist care lucra pentru mai multe reviste americane.

Cu silueta lui subţire şi înaltă, ochii albaştri plini de naivitate şi coada de cal, el se integra perfect în peisaj. Vorbea la perfecţie spaniola şi locuia într-un apartament modest, închiriat pe Calle 60, aproape de Septima, într-un imobil fără portar, înconjurat de un grilaj închis cu un lanţ enorm.

Bineînţeles, el nu purta armă şi trăia modest, dar bine, datorită unui schimb favorabil: 2.600 pesos pentru un dolar. Graţie acoperirii de ziarist, el cunoştea o mulţime de ziarişti locali care îl primiseră cu braţele deschise.

Misiunea sa era simplă: trebuia să culeagă cât mai multe informaţii despre cei trei americani sechestraţi de FARC. Câţiva ziarişti columbieni aveau legături destul de strânse cu *subversivos* şi adesea, erau mai bine informaţi decât agenţiile de informaţii americane.

Stanford o cunoscuse pe Maria Soledad la o conferinţă de presă a preşedintelui Uribe. Era ziaristă la cotidianul *El Tiempo*.

Tânăra îşi luase geanta. Jim Stanford puse pe masă un teanc de pesos. Cei doi se strecurară prin mulţime până la ieşire. Afară se făcuse aproape frig. Înlănţuiţi, ei se îndreptară spre parchingul aflat de cealaltă parte a şoselei. Muzica se auzea şi acolo, iar Maria Soledad se ondula în ritmul ei. Jim o ţintui de caroseria maşinii sale, un Golf vechi, şi cei doi se sărutară lung. În seara aceea, fata era deosebit de excitată.

După ce o penetră fără niciun preambul, el o întrebă:

— Nu m-ai înşelat cât ai fost plecată? Apropo, unde ai fost?

— În *selva*. Am aflat ceva interesant în legătură cu cei trei *gringos*.

*

* *

Jim Stanford simţi cum i se risipeşte tot libidoul. Inima începu să-i bată cu putere. Oare Maria Soledad ar fi putut să fie o veritabilă sursă de informaţii?

— Unde erai tu? o întrebă el.

— La comandantul Fabian Ramirez, făcu ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Ştii tu, este şeful lui *Bloque Sur*. El ne-a invitat pe mine şi pe Enrique Botero de la *Cronos*.

— De ce nu mi-ai spus nimic? o întrebă Jim. Ai fi putut să…

— Nu, făcu repede Maria Soledad. Nu ai fi putut veni şi tu. Ştii doar că acolo nimeni nu-i iubeşte pe *gringos*. Însă m-am întâlnit acolo cu cineva pe care l-am cunoscut în La Picota.

— În închisoare?

— Si. Alfredo Cano. *Commandante* Alfredo Cano. A făcut zece ani de puşcărie pentru activitate subversivă. L-am vizitat de mai multe ori şi am adunat material suficient ca să umplu teancuri de foi. A fost eliberat în luna mai, anul trecut.

— Aşadar s-a întors în pădure!

— *Si claro [Bineînţeles]*. Este un bărbat cu convingeri nestrămutate. Acum are cincizeci de ani. L-am regăsit într-o tabără a celor din FARC, pe ţărmul râului Putumayo. Mi-a transmis un mesaj pentru *los gringos* de la ambasadă. Cum eu nu-i cunosc, m-am gândit să vorbesc cu tine. Tu îi cunoşti.

Jim Stanford asculta cu sufletul la gură. După zece ani de închisoare, bătrânul *guerrillero* îşi reluase Kalaşnikovul în primire! Asta da, convingere afurisită…

Maria Soledad se desprinse de el şi scoase o ţigară din geantă.

Jim i-o aprinse imediat cu bricheta sa, un Zippo Che Guevara, ce era parte integrantă din acoperirea sa. El aşteptă ca ea să sufle fumul, apoi o întrebă:

— Şi ce mesaj ai de transmis?

Maria Soledad îl privi insistent.

— Nu trebuie să-l transmiţi nimănui, în afară de americanii de la ambasadă.

— Desigur.

Maria Soledad trase din ţigară, apoi spuse:

— Alfredo Cano s-a îndrăgostit de o micuţă *chula*, o indiancă recrutată de FARC în satul său. Am întâlnit-o. Este *muy guapa [foarte frumoasă]* şi e cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Fabian Ramirez a aflat şi nu s-a arătat încântat. A hotărât să-i despartă. Alfredo Cano nu poate să-l înfrunte. Atunci, ca să nu se separe de indianca lui, s-a gândit la o soluţie. M-a rugat să transmit o ofertă pentru *los gringos* de la ambasadă.

— Ce are de vânzare? făcu Jim Stanford precaut. Un bătrân rebel nu poate valora prea mult.

— Un bătrân rebel nu, dar trei americani ostatici, da.

Jim Stanford tresări.

— Ce vrei să spui?

O asemenea ofertă i se părea ireală. Una din puţinele informaţii culese de CIA arăta că cei trei americani erau ţinuţi în locuri diferite, în colibe de lemn, fără radio, hrăniţi cu pui, orez, yucca şi cartofi. Fiecare era păzit de douăzeci de oameni, dintre care doi aveau ordin să-i lichideze în cazul în care cineva ar fi încercat să-i recupereze. În luna mai, armata columbiană încercase să salveze mai mulţi ostatici prin intermediul forţei şi cei mai mulţi dintre ei fuseseră ucişi în cursul operaţiunilor.

— Aşadar, peste zece zile, cei trei *gringos* vor fi împreună toată ziua. Deoarece se va turna un film video de propagandă. Vor fi îmbrăcaţi cu uniforme noi, vor fi proaspăt bărbieriţi şi bine hrăniţi, spuse Maria Soledad.

— Şi pentru ce este nevoie de un film?

Femeia zâmbi.

— Pentru propagandă. Cei din FARC vor să convingă lumea că nu sunt terorişti, ci combatanţi pentru libertate. Cel ce va coordona această operaţiune este Alfredo Cano. El se va ocupa cu aducerea celor trei americani la locul unde se vor face filmările. După încheierea lor, ostaticii vor rămâne acolo, urmând să plece a doua zi

în zori. Tot timpul acesta, de ei va răspunde Alfredo Cano. Cano vrea să-şi neutralizeze oamenii din subordine şi, cu ajutorul amantei sale, să fugă împreună cu cei trei ostatici. Numai că nu poate să ajungă prea departe. Aşadar, el are nevoie de ajutorul americanilor de la ambasadă, care pot să-l ajute cu nişte elicoptere. Treaba nu ar fi deloc imposibilă.

Jim Stanford respira sacadat. Încerca din răsputeri să vadă unde este capcana.

— Şi de ce crezi că eu aş putea rezolva chestia asta? făcu el. De ce nu apelaţi la columbieni?

Maria Soledad spuse imediat:

— Alfredo Cano tocmai de columbieni se fereşte cel mai mult. Sunt corupţi şi infiltraţi de către FARC. Tu eşti unicul *gringo* pe care îl cunosc. *Que pena!* Credeam că treaba asta te va interesa.

— Pe mine nu mă interesează în mod direct, dar pe cei de la ambasadă precis îi va interesa. Spune-mi, comandantul tău nu mai cere nimic altceva?

— *Si, claro que si*. Mai vrea şi trei milioane de dolari. Câte unul pentru fiecare *gringo*. Şi mai vrea şi vize americane pentru el şi pentru *chula* sa. Pentru că, după o asemenea ispravă, va fi obligat să părăsească Columbia.

Jim Stanford rămase tăcut. Toată povestea asta părea neverosimilă. Era o ofertă fantastică. Până atunci, toate tentativele CIA, – pentru a-i salva pe cei trei americani, dăduseră greş. Patru mii de soldaţi columbieni scotociseră în zadar regiunea şi cei 49 de experţi americani chemaţi pentru ajutor nu obţinuseră niciun rezultat. Maria Soledad preciză:

— Va trebui să-mi dai un răspuns rapid. Alfredo Cano va trimite un mesaj la Bogota peste cinci zile. Mi-a spus că poate nu va mai avea o asemenea ocazie.

— Vrea banii imediat? întrebă Jim, gândindu-se că ar putea fi vorba de o escrocherie.

— Nu, făcu Maria Soledad. Este un om cinstit. Banii vor fi daţi *după*.

Ea se ridică şi începu să se îmbrace, apoi îl îmbrăţişă pe Jim.

— *Bueno*. Am petrecut de minune, dar acum trebuie să mă întorc la

mama. Mâine mă scol devreme. Dacă vrei, mâine seară ne putem întâlni la un prieten de la ziar. Organizează o petrecere.

Tânăra părea că uitase complet de afacerea cu comandantul Alfredo Cano. Jim o întrebă cu glas îngrijorat:

— Spune-mi, este adevărată toată povestea? Nu e cumva o farsă?

— Mă crezi în stare să mint?

— Nu, nu, dar pare totul atât de…

El se opri înainte de a spune „miraculos”. Maria Soledad se eschivă, şi îi întoarse spatele, trântind uşa în urma ei.

Jim începu să se îmbrace în viteză. Peste trei minute, fu în faţa casei şi fluieră un taxi.

— Carrera 5 A, făcu el. Numărul 65–90.

— *Con mucho gusto [Cu mare plăcere]*, făcu şoferul, un tânăr cu aspect neliniştitor.

Jim Stanford fierbea de nerăbdare. Statutul său de NOC nu comporta mijloace de comunicare securizate şi el nu voia să mai aştepte până a doua zi ca să-l prevină pe Eric Kroll, şeful staţiei CIA din Bogota.

*

* *

Locul semăna cu interiorul unui submarin. Lunga sală de conferinţe, situată la al doilea nivel al subsolului Ambasadei Americane, nu avea nicio deschidere, în afară de uşa blindată, prevăzută cu un cod digital. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona la maximum şi în sală domnea o temperatură siberiană. Fumatul era strict interzis. Eric Kroll prezida la capătul lungii mese. Cu barba lui căruntă, vesta sport, papionul şi sticla de Coca-Cola pusă în faţa sa, semăna mai degrabă cu un profesor universitar. Firav, cu un aer mai degrabă ironic, el era apreciat pentru calmul său. Eric Kroll bătu în masă cu stiloul şi zise:

— *Gentlemen, please!*

Brusc, se făcu linişte. Erau reuniţi acolo toţi şefii agenţiilor federale din Columbia, dar nu era nici un singur columbian. Fiecare avea în faţă câte o foaie de hârtie primită la sosire, pe care trebuia să o restituie la plecare. Conţinea rezumatul operaţiunii „Wild Geese”

[Gâştele sălbatice].

După ce îşi drese glasul, Kroll anunţă:

— *Gentlemen*, mai întâi vreau să îi mulţumesc domnului Jim Stanford, a cărui muncă pare să fi permis găsirea unei soluţii în afacerea care până acum părea complet imposibil de rezolvat.

Jim Stanford, lăsă capul în jos, cu modestie.

Munca sa constase în a face sex nebun cu o bombă sexuală. Kroll continuă:

— Noi am studiat foarte amănunţit propunerea acelui comandant Alfredo Cano, continuă el. Omul acesta a stat timp de zece ani în închisoare şi nu s-a întors în FARC decât de cinci luni. Nu se ştie prea multe despre el, dar elementele pe care le-a transmis, corespund perfect cu ceea ce ştiam. Priviţi această hartă...

Pe peretele din fund fu proiectată o imensă hartă a Columbiei. Semăna cu o piele de leopard din cauza numeroaselor zone haşurate ce reprezentau teritoriul ocupat de FARC. Eric Kroll se ridică în picioare şi puse degetul pe pata cea mai mare, din sudul Columbiei. Puncte galbene desemnau taberele cele mai importante ale rebelilor.

— Acea ziaristă de la *El Tiempo* a ajuns aici, explică el, arătând un punct pe râul Putumayo. Ştim asta datorită ascultărilor telefonice. A putut aşadar să-l întâlnească pe comandantul Alfredo Cano.

— Aţi interogat-o? întrebă un reprezentant al FBI.

Kroll scutură din cap.

— Nu. Ar fi trebuit să-i înştiinţăm pe columbieni şi asta ar fi însemnat un risc de securitate. Dar Jim, prezent aici, ne-a asigurat că i s-a părut sinceră.

În Columbia, „sinceritatea” putea fi bine cumpărată cu un pumn de dolari. Kroll continuă:

— Înainte de a-i da lui Jim Stanford undă verde, aş vrea să am părerea voastră. Există vreo obiecţie?

O linişte apăsătoare se aşternu în sală. Acolo nu se afla nici un singur om de teren. Toţi erau nişte birocraţi. Singurul care se încumetă să vorbească fu colonelul de la Pentagon.

— Dacă se decide pornirea acestei operaţiuni, cine o va pilota?

— Noi, răspunse Kroll cu o voce blândă. Vom folosi un elicopter Blackhawk al poliţiei columbiene, pilotat de unul dintre oamenii

noştri, un costarican.

— Vreţi să spuneţi că-i veţi lăsa deoparte pe columbieni? obiectă imediat *special agent* din FBI.

— Desigur. Nu le vom destăinui destinaţia elicopterului. Vom spune că este vorba de o misiune de recunoaştere, ca multe altele. În plus, pilotul va avea la bord şi trei planuri de zbor contractuale.

În caz de nereuşită, i-ar fi costat mai puţin. Eric Kroll închise şedinţa.

— Îi voi anunţa pe cei de la Washington.

El se ridică, urmat de ceilalţi. La ieşire, o secretară strânse documentele, apoi Eric Kroll urcă în biroul său, însoţit de Stanford care îşi pusese cravată şi sacou. Coada de cal care îi oripila pe oamenii din Pentagon îi era prinsă cu grijă.

În ochii lor, un bărbat cu fundă nu putea fi decât un extremist de stânga sau un homosexual.

Când ajunseră în birou. Kroll scoase o sticlă de Defender „de cinci ani", umplu două pahare şi îl ridică pe al său.

— *Well*, Jim. *This is your day! [În sănătatea ta!]*

— Voi încerca să fac totul cât mai bine, sir, îl asigură tânărul, destul de copleşit de situaţie.

Părea depăşit de evenimente. Şeful staţiei adăugă.

— Începând de astăzi, închidem toate canalele pentru a evita orice interferenţă posibilă. Suntem în *stand-by*. Totul este acum în puterea ta. Ar fi o minune ca totul să se termine cu bine.

— *Yes, sir*, făcu Stanford, strivit de responsabilitatea sa.

Capitolul II

Zborul de Madrid era în întârziere. Încă o dată, Malko era nevoit să-şi părăsească frumosul său castel Liezen şi viaţa mondenă ca să plece la capătul lumii într-o misiune în care îşi risca viaţa. Ţinându-l de braţ, Alexandra oftă:

— O, îmi va fi tare dor de tine. Ai grijă!…

Malko o trase de talie şi o strânse la piept. Rar se întâmpla ca Alexandra să-l însoţească la aeroport, dar în această seară ea trebuia

să participe la serata unei prietene din Viena.

Malko remarcă puţin trist:

— Eşti deosebit de frumoasă în seara asta.

Sub jachetă, ea purta o bluză din dantelă neagră, complet transparentă, ce lăsa să se vadă rotunjimile sânilor feciorelnici, ori de câte ori jacheta se desfăcea.

— Asta ca tu să îmi păstrezi o amintire frumoasă.

Sfârşitul frazei fu acoperit de difuzorul ce anunţa că începea îmbarcarea pasagerilor pentru cursa de Madrid. Chiar în acea clipă, începu să sune şi telefonul lui Malko.

— Alo?

— Prinţul Malko Linge?

El recunoscu imediat vocea lui Malcolm Bradbury, şeful staţiei CIA din Viena. Acesta îl sunase cu două zile mai devreme ca să-i ceară să plece în Columbia, unde compania avea probleme serioase. Malko deja avusese două misiuni acolo şi era considerat specialist în această ţară.

— Da, răspunse Malko. M-aţi prins la timp. Peste cinci minute voi fi în avion. Despre ce este vorba?

— Nu mai plecaţi, îl anunţă americanul. Am încercat să vă prind la Liezen, dar eraţi deja pe drum. Totul s-a contramandat. Am primit un mesaj acum o jumătate de oră.

— De ce?

— Nu pot să vă spun la telefon. Sunt dezolat.

Malko ştia că nu poate pune întrebări. Facturile pentru reparaţiile pardoselii castelului mai puteau aştepta.

— Foarte bine. Rămâne pe altădată.

El închise telefonul şi se întoarse spre Alexandra.

— Te duceai acum la familia Wittberg?

— Da, ţi-am spus doar.

El o prinse de talie.

— Atunci, sună-i şi spune-le că vin şi eu cu tine. Nu mai plec.

Prin ochii logodnicei sale trecu o luminiţă ciudată, ce se stinse imediat.

— Dar ce s-a întâmplat? făcu ea.

— Habar n-am, mărturisi Malko. S-a contramandat totul. Mai bine,

căci vom petrece amândoi de minune în seara asta.

El o conduse pe Alexandra către parchingul unde era parcat Rollsul. Malko se urcă la volan şi, punând mâna pe genunchiul învăluit în nailon negru, zise:

— Nu uita să o anunţi pe Hildegarde să-mi aşeze un tacâm la masă.

*

* *

Cei mai mulţi invitaţi erau deja în marele salon încărcat cu bibelouri, ale cărui ferestre dădeau spre Ring. Malko cuprinse totul dintr-o privire şi luă un pahar cu votcă de pe un platou. Imediat reperă un bărbat ce stătea singur în faţa bufetului. Era înalt, elegant, cu părul negru pieptănat pe spate. Avea un nas de împărat roman şi o bărbie energică. Când acesta simţi privirea sa, se întoarse brusc cu spatele. Şi totuşi baronul Dieter von Ponikau făcea parte dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lor.

— Sunt bucuroasă că ai rămas, făcu Alexandra ciocnind cupa ei de şampanie cu paharul lui Malko.

În vocea ei se ghicea o anumită tensiune, dar Malko nu avu timp să-şi pună întrebări. Trebuiau să se aşeze la masă. Superbe şfeşnice luminau imensa sală cu o lumină dulce. Masa era pentru patrusprezece persoane, dar la capătul ei se mai adăugase un scaun pe care stătea acum Dieter von Ponikau. În afară de el, toţi invitaţii erau perechi. Brusc, Malko îşi dădu seama că Ponikau fusese iniţial desemnat să-i fie partener Alexandrei… Şi era ştiut că el îi făcea o curte asiduă logodnicei sale. Cam ciudată această coincidenţă…

Alexandra îi întrerupse şirul gândurilor:

— Nu ştiam că Hildegarde o să-l invite pe Dieter, şopti ea. Sper că nu te deranjează…

— Nu, deloc! făcu Malko. Mi se pare un băiat încântător. Sper să nu se simtă prea singur.

Dineul se termină repede, stropit din belşug cu Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, medaliat în 1995. Se servise *foie gras* şi vânat. Pe sub masă, Malko mângâia piciorul Alexandrei, ajungând la marginea de sus a ciorapului, unde atingea pielea, fierbinte. Mai mult ca niciodată, i se aprinse dorinţa. Văzuse clar cum, de la celălalt

capăt al mesei, Dieter von Ponikau nu se putea împiedica să nu privească lung la Alexandra, a cărei jachetă era larg întredeschisă.

După ce se serviră cafelele, invitaţii se împrăştiară în imensul apartament, un pic cam vechi, unde se amestecară cu alţi invitaţi care nu fuseseră poftiţi la cină. Începu să cânte muzica. Malko o cuprinse în braţe pe logodnica sa care era ceva mai rigidă ca de obicei. Asta îl aţâţa şi mai tare.

După ce se termină dansul, el o antrenă în labirintul culoarelor şi ajunseră într-un mic bar rococo, iluminat de lampadare Tiffani. Muzica se auzea foarte slab. Malko o sprijini pe Alexandra de barul din lac negru şi o îmbrăţişă. Ea îi întoarse sărutul un pic surprinsă şi îl întrebă:

— De ce am venit aici? Nu ar fi prea politicos… Ce vrei să faci?

— Ghici, făcu Malko strecurând o mână sub fusta ei neagră.

Alexandra tresări uşor.

— Ai vrea să ne retragem?

Adesea, ei îşi terminau seratele în aşa numitul „iatac al dragostei”, aflat la primul etaj al castelului Liezen, mobilat cu un uriaş pat cu baldachin, creat special de decoratorul parizian Claude Dalie.

— Nu, răspunse Malko.

Cu mâna stângă, el îi deschise jacheta şi începu să-i strivească între degete sfârcurile sânilor de sub dantela fină. Alexandra închise ochii. Adora acest gen de mângâiere, iar Malko ştia asta. Femeia tremura acum de dorinţă. Nu mai pomeni nimic de plecarea acasă.

*

* *

Stringul negru al Alexandrei era agăţat de glezna stângă. Prin uşa întredeschisă se auzea zgomotul de voci.

— Ia-mă, şopti Alexandra cu ochii închişi.

Ea îşi puse piciorul drept pe bara unui taburet alăturat, iar Malko nu trebuie decât să se aplece puţin pentru ca să o poată străpunge până la rădăcină. Când începu să se mişte ritmic, ea începu să gâfâie. De la distanţă, s-ar fi putut crede că discută. După un timp, Malko acceleră ritmul.

— O! Mă faci să leşin! gemu ea.

Chiar în acel moment, Malko explodă.

Câteva momente, cei doi rămaseră ca sudaţi unul de celălalt. Apoi Alexandra îşi puse stringul, iar Malko îşi aranjă ţinuta. Alexandra îl privea cam intrigată.

— Ce te-a apucat aşa deodată?

El îi adresă un zâmbet enigmatic.

— A fost scris ca în seara asta să fii iubită în acest bar.

Când ajunseră din nou în salon, Dieter von Ponikau nu mai era acolo. Pentru prima oară în viaţa lui, Malko binecuvânta CIA.

*

* *

Jim Stanford se juca în mod mecanic cu capacul brichetei Zippo. După plecarea Mariei Soledad, fumase un pachet întreg de Marlboro. Întins pe pat, cu trupul gol, el încerca în van să urmărească programul la televizor, schimbând canalele unul după altul. Era cu gândul în altă parte. Se scursese o săptămână după ce se dăduse undă verde pentru operaţiunea „Wild Geese”.

El continuase să se comporte ca un ziarist pe cont propriu, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Doar o singură dată mai vorbise cu Maria Soledad, spunându-i că americanii de la ambasadă acceptaseră oferta lui Alfredo Cano, fiind de acord să-i plătească cele trei milioane de dolari. Ea abia catadicsise să-i răspundă.

Apoi, cu câteva ore mai devreme, după ce luaseră prânzul împreună la *Cafe Luna*, ea îi spusese:

— Am primit un mesaj. Azi va trebui să merg la Ciudad Bolivar ca să mă întâlnesc cu cineva care vine din sud.

În sud era zona ocupată de forţele FARC. Rebelii, deghizaţi în *campesinos [ţărani]* sau în *displazados [persoane strămutate, refugiate]* se infiltrau uşor în oraşe, unde găseau adăpost cu ajutorul unor reţele logistice. În acestea se aflau aşa numiţii *milicianos*, un fel de *guerrileros* urbani. Ei pregăteau răpirile de persoane şi organizau *racket-ul* conform legii 002 promulgate de FARC.

Potrivit acestei legi toţi cei ce posedau mai mult de un milion de dolari erau obligaţi să plătească o taxă revoluţionară. Erau astfel taxaţi particularii, *finceros**, hotelurile şi toate tipurile de comerţ.

[finceros – proprietari, mai ales cei ce aveau moşii.]*

Ciudad de Bolivar era o mahala imensă din sudul oraşului, ce se întindea pe mai multe coline. În acele locuri, nici poliţia nu avea curajul să se aventureze. Acolo domneau cei din FARC. Erau cunoscuţi de toată lumea. Niciun *gringo* nu ar fi putut trece neobservat.

Un val de adrenalină inundă trupul lui Jim Stanford când se auzi soneria. El sări iute din pat şi deschise uşa. Maria Soledad se strecură în cameră. Era în blugi şi în pulover. Ploua şi era încă răcoare. După ce îşi puse geanta jos, ea se aşeză pe pat şi spuse:

— L-am văzut pe prietenul lui Alfredo Cano. Dacă *gringos* sunt de acord, treaba s-ar putea face mâine seară.

Jim Stanford simţi cum i se accelerează pulsul.

— Unde?

Maria Soledad scoase o hârtie din poşetă, o despături şi zise:

— La opt kilometri la vest de Puerto Caiman, pe malul de nord al râului Caquetá. Acolo se află o tabără FARC abandonată, care are un spaţiu deschis destul de mare pe care se poate aşeza un elicopter. Alfredo Cano va fi acolo la ora cinci dimineaţa, cu prietena lui Carmen şi cu cei trei *gringos*.

— Eşti sigură?

Ea îi aruncă o privire plină de agresivitate.

— *Claro que si*. Dar tu eşti sigur că americanii tăi vor veni? Căci dacă nu vor veni, toţi cei cinci vor muri.

— Vor veni, o asigură Stanford sărind din pat.

*

* *

Eric Kroll avea pe marea masă din sala de conferinţe o mulţime de hărţi amănunţite ale provinciei Caquetá, precum şi fotografii făcute din satelit. Puerto Caiman se afla la marginea unei păduri din statul Amazonas. Zona era sălbatică şi era lipsită total de drumuri.

Şeful staţiei CIA spuse cu o voce tensionată:

— Se află în plină zonă FARC. Total neumblată. Laboratoarele sunt mai la sud, de-a lungul râului Putumayo.

John Stanford se aplecă asupra unei fotografii satelit şi puse

degetul pe o pată mai deschisă, de pe ţărmul de nord al râului.

— Ar putea fi aici. Pare a fi o zonă recent defrişată. Însă cum ar putea fi găsită în toiul nopţii?

— *No problem*, făcu seul staţiei. Vom avea coordonatele geografice în ordinatorul GPS de la bordul elicopterului. Acesta va zbura la mică înălţime deasupra junglei.

— Dar îl vor auzi!

— *Right*, dar este o zonă unde deplasarea pe jos este aproape imposibilă. Sincronizarea este primordială. În mod teoretic rebelii se află la opt kilometri de acest loc. Până ar putea sosi acolo, chiar şi pe râu, noi vom fi deja departe.

— Şi de unde va pleca elicopterul?

— Avem o bază în Tarapaca, la şaizeci de mile, în sud, unde staţionează mai multe avioane şi trei Blackhawk ale poliţiei columbiene. Echipajul nostru va sosi cu un Cessna la sfârşitul zilei pentru o misiune de rutină. Este ceva normal. Nimeni nu va fi prevenit. Elicopterele sunt în permanenţă gata de zbor. Se va decola la patru şi jumătate pentru a avea timp să mai facă un ocol.

Jim Stanford rămase tăcut un timp, apoi puse întrebarea ce-i ardea buzele:

— Cine va merge în această misiune?

— Cei doi piloţi şi trei oameni pentru protecţie.

— Iar eu?

Kroll dădu din cap.

— Ce ai putea face tu acolo? Poţi aştepta dacă vrei în Tarapaca.

Tânărul american încruntă sprâncenele.

— Sir, vreau să merg şi eu. *This is my story!* Trebuie să merg până la capăt.

— *Young man*, remarcă Eric Kroll, tu nu eşti un *case officer*, ci un agent NOC. Nu ai ce căuta acolo. În plus, nu se ştie niciodată. Este o misiune primejdioasă.

— Dar vreau să merg, insistă Jim Stanford înfruntându-i privirea.

— OK, dar mai întâi îmi vei semna o hârtie.

*

* *

Maria Soledad îşi îmbrăţişă cu ardoare amantul şi îl sărută. Taxiul aştepta afară ca să-l ducă la aeroport. El îi spusese că va asista la recuperarea celor trei americani. Asta îi va permite să facă un reportaj formidabil. Era recompensa lui.

Ar fi avut chef să facă dragoste cu ea, dar nu avea timp. Se desprinse cu greu din îmbrăţişare.

— Pe mâine.

— *Vaya con Dios, mi amor [Du-te cu Dumnezeu, iubirea mea]*, spuse femeia.

Cei doi coborâră împreună şi se despărţiră lângă taxi.

*

* *

Zgomotul elicopterului camuflat era asurzitor. Zburau de aproape patruzeci de minute şi acum începuseră să coboare deasupra râului Caquetá. Zburau la mai puţin de 100 picioare altitudine. Sub ei, *selva* era neagră ca faţa ascunsă a lunii. Numai cockpitul ocupat de cei doi piloţi, era luminat. Ghidaţi de GPS, ei nu-şi făceau nicio grijă.

În spatele lor, doi dintre cei trei militari serveau mitralierele, iar al treilea observa locurile cu ajutorul aparatului termic, ce repera tot ce era viu, graţie căldurii degajate de corp.

Toţi erau dotaţi cu aparate de vedere nocturnă şi uniforme de luptă. Jim Stanford avea un revolver Beretta 92 într-un toc. Cu chipul biciuit de aerul ce pătrundea prin cele două uşi laterale deschise, el privea apa întunecată a râului Caquetá. Cerul acoperit de nori făcea ca noaptea să fie extrem de întunecoasă.

— *Two minutes*, se auzi o voce în difuzor.

Blackhawk coborî mai mult, gata parcă să atingă apa, iar militarii puseră mâna pe mitraliere.

Jim Stanford simţi cum îi bate inima. Începu să se roage în gând. Se ruga ca să-l găsească acolo. Toată cariera sa era în grea cumpănă.

Dedesubt se zărea doar o masă compactă, neagră.

— *One minute*.

El începu să numere minutele şi îşi reglă aparatul de viziune nocturnă. Văzu siluetele copacilor de un verde fosforescent. Elicopterul micşoră viteza, se imobiliză şi coborî.

— *Contact*, anunţă pilotul.

Jim Stanford privi acele luminoase ale ceasului Breitling „Super Avenger”. Era fix ora cinci. Elicopterul se lăsă uşor pe amortizoare. Se aflau într-un luminiş de mărimea unui teren de fotbal invadat de iarbă. Motorul era în funcţiune.

— Se vede ceva la ora şapte.

Jim Stanford întoarse capul şi văzu o lumină orbitoare ce ţâşni din direcţia indicată. Apoi o linie luminoasă ce se îndrepta spre Blackhawk. Una dintre mitraliere scuipă o lungă rafală, chiar cu o secundă înainte ca o rachetă să explodeze în faţa lor. Complet năucit, Jim Stanford văzu o a doua rachetă şi se aplecă instinctiv. Aceasta explodă la baza rotorului care se dezintegră pe loc.

Elicopterul fu înconjurat de o mare de flăcări care îl transformară într-o minge de foc.

Flăcările îl învăluiră pe Jim Stanford care se aruncă la pământ şi începu să se rostogolească pentru a le stinge. Încă nu reuşise când din *selva* îşi făcură apariţia vreo doisprezece inşi ce trăgeau rafală după rafală în ceea ce mai rămăsese din aparatul de zbor.

Flăcările se ridicau la douăzeci de metri, iar căldura degajată era atât de mare, încât asaltanţii fură nevoiţi să se retragă.

Capitolul III

Aparatul de zbor Airbus al companiei American Airlines străpunse stratul de nori ce acoperea în permanenţă Bogota şi imensul oraş apăru în toată urâţenia lui. Era o lungă înşiruire urbană pe masiva coastă de vest a Anzilor.

Malko vedea prin hublou zgârie-norii din centru, în mijlocul covorului de căsuţe ce se pierdea în partea de est. Peste şase milioane de locuitori se îngrămădeau într-un labirint înfiorător de *carreras* şi de *calles* ce se încrucişau în unghi drept, ca în oraşele americane. În acest megalopolis se refugiau de ani de zile *los displazados*, ţăranii izgoniţi din satele de obârşie de războiul civil ce însângera ţara de patruzeci de ani.

Totul se petrecea pe fondul traficului de cocaină ce reprezenta baza

industriei columbiene. Exportul de cocaină aducea ţării peste cinci miliarde de dolari. Coca era aşadar înaintea cărbunelui, a florilor, a petrolului şi a cafelei. Astfel toţi actorii economici se băteau cu ferocitate pentru această mană. Nicio instituţie nu se dădea în lături. Între Miami şi Bogota, Malko reuşise să citească în *El Tiempo* povestea extrem de edificatoare a unui general al poliţiei columbiene care revânduse unor traficanţi trei tone de cocaină ce ar fi trebuit să fie arse.

Îl duruse inima să vadă cum se risipesc în flăcări şase milioane de dolari, în timp ce el primea un amărât de salariu de numai cinci sute de dolari pe lună…

Roţile trenului de aterizare atinseră solul aflat la 2600 metri altitudine. La o săptămână după suspendarea plecării sale, şeful staţiei CIA îl sunase destul de încurcat ca să-l anunţe că totuşi aveau nevoie de serviciile lui.

De abia coborî de pe pasarelă, că fu imediat luat în primire de un tip atletic, cu barbă şi ochelari fumurii, înarmat cu un revolver imens ce se zărea pe sub vestă.

Clona lui aştepta în urmă în tovărăşia unui civil cam negricios cu chipul supt şi trist.

— Sunteţi mister Linge? întrebă acesta cu un vădit accent american.

— În persoană, confirmă Malko.

— *My name is Burton*. Eric Kroll m-a trimis să vă iau în primire. Aveţi bagaje?

— Nu. Doar asta, zise Malko arătând geanta Vuitton.

— *OK Let-s go. Give me your passport. [OK. Să mergem. Daţi-mi paşaportul.]*

După ce el prezentă documentul la control, cei doi se îndreptară către aerogară. Fără să ia în seamă cozile, trecură repede prin verificările biroului de Imigrare. Columbianul îi lăsă la ieşire, iar Burton zise:

— Colegii noştri din DAS sunt destul de utili, chiar dacă nu fac mai nimic.

El îi deschise portiera unui Jeep Grand Cherokee albastru, la volanul căruia se afla alt „dur” din CIA.

Burton i se adresă lui Malko.

— Pe aici există o istorioară simpatică despre cei din DAS. Se organizează un concurs în care un tip din Scotland Yard, unul de la FBI şi un altul din DAS trebuie să găsească un şoricel alb lăsat în jungla amazoniană. Tipul din Scotland Yard îl găseşte după o oră, la fel şi cel din FBI. Însă omul din DAS se întoarce abia după două zile cu un crocodil aflat într-o stare jalnică: cu un ochi scos, cu dinţii smulşi şi fără gheare. Cu greu, crocodilul mai poate articula: „Eu sunt un şoricel alb.”

Încântat de cele spuse, el izbucni într-un hohot de râs ce cutremură maşina. Ceilalţi doi colegi ai săi rămaseră însă neclintiţi. Auziseră de prea multe ori acea istorioară…

Cherokee se îndrepta către zona muntoasă ce străjuia oraşul în partea de răsărit. Când ajunse la Carrera 15, şoferul viră la stânga, spre nord.

— Nu mergem la ambasadă? se miră Malko.

— Nu. Mai întâi mergem la *Victoria Regia*, unde este hotelul nostru. Aţi mai fost la Bogota?

— Da.

Burton clătină din cap, brusc serios.

— Atunci nu vă mai spun prea multe. Pe aici *los gringos* nu sunt bine văzuţi. Iar noi, cu atât mai puţin… Ca să nu mai vorbesc de afurisiţi de *subversivos* care mişună peste tot.

Ei se deplasau pe Carrera 15, cu sens unic, către nord. Drumul era presărat cu mici magazine şi imobile amărâte.

— Nu se mai trece prin *Tequendama?* întrebă Malko.

Pe Burton îl înecă un râs amar.

— Da, doar dacă, vrem să ne taie beregata! Acum centrul este complet infestat. Nu mai există decât un singur loc unde te poţi plimba liniştit: în *zona rosa*, aflată între Calle 75 şi Calle 90. Restul oraşului este *off limits* după căderea nopţii. Mai ales, din cauza lipsei poliţiei.

— De ce?

— Pentru că ori le este frică, ori sunt ocupaţi cu contrabanda. *Poor bastards [Sărmanii nenorociţi]*, din ce câştigă sărmanii abia reuşesc să-şi cumpere ţigări. Primesc doar 500.000 pesos pe lună [în jur de 200

euro].

Şoferul viră la dreapta, urcând pe Calle 85, o şosea mărginită de magazine elegante, ce urca până la poalele munţilor. Cherokee se opri în faţa unui imobil din cărămidă, pe o străduţă îngustă. Cele două gorile săriră din maşină, cu armele la îndemână, salutându-i pe cei doi paznici, însoţiţi de labradori negri uriaşi.

Victoria Regia semăna cu o pensiune familială, cu faţada din cărămidă şi holul mic.

— Sunteţi aşteptat, făcu Burton.

*

* *

Barba părea a fi la modă. Eric Kroll, cu barba lui căruntă, semăna cu un profesor aflat la sfârşit de carieră. După ce îi povesti lui Malko despre eşecul operaţiunii *Wild Geese*, el mărturisi cu tristeţe.

— Când vi s-a decomandat misiunea, credeam că am câştigat jackpotul. Aveam totuşi undă verde de la Langley şi de la Pentagon.

— Aţi putut determina ce s-a întâmplat în realitate? întrebă Malko.

— Cei din FARC au publicat un comunicat pe site-ul lor de Internet *resistencia org*, instalat în Elveţia, confirmat de un mesaj autentificat de AFP din Bogota, canalul lor obişnuit. Acest comunicat spunea că Alfredo Cano a fost executat pentru trădare. Nu ştiu cum a fost aflat planul său. Restul istoriei este adevărat. Cei trei prizonieri au fost reuniţi pentru a participa la o şedinţă foto, câteva zile mai târziu. Am primit şi fotografiile şi banda video. Ni le-a adus un ziarist columbian, Enrique Botero. Iată fotografiile. De atunci, nu mai ştiu nimic. Cât despre bietul Jim, nu am mai găsit decât bricheta Zippo şi revolverul său.

Malko examină mai multe fotografii ce reprezentau pe cei trei prizonieri americani, aşezaţi la o masă cu *guerrilleros* înarmaţi la spate. Păreau perfect sănătoşi, în uniformele noi ale Armadei, marina braziliană.

— Aşa că lucrurile sunt într-un punct mort, făcu Malko.

— Exact. FARC cer cu încăpăţânare un schimb de prizonieri. Îi vor pe oamenii lor, închişi în închisorile columbiene. Guvernul Uribe nici nu vrea să audă de aşa ceva, ştiind că FARC au nevoie de oameni şi că

vor să-şi întărească rândurile, în plus, tatăl preşedintelui Uribe a fost asasinat de către rebeli…

În faţa acestui blocaj, Malko nu vedea ce rost are prezenţa sa în Columbia. Americanul îi veni în întâmpinare:

— În toată agenţia, nu există decât un singur şef de misiune care a reuşit să obţină un rezultat în această ţară oribilă: dumneavoastră. În afacerea Pablo Escobar. *[Vezi SAS „Coşmar în Columbia”.]*

— Este adevărat, zise flatat Malko. Atunci însă aveam o pistă de pornire, fapt inexistent în cazul de faţă. Iar rebelii sunt cu mult mai greu de depistat decât narcotraficanţii de acum zece ani.

— Poate că ar exista câteva repere, făcu Eric Kroll. Trebuie însă să avem mare grijă la capcanele care se ascund în spatele lor. O avem pe Maria Soledad Gavira, ziarista care i-a transmis oferta lui Jim Stanford. Se ştie că are contact cu cei din FARC.

— Aţi întâlnit-o?

— Nu. În mod oficial, Jim nu avea nimic de-a face cu noi. Se pare că fata este acum teribil de speriată şi cere protecţie, convinsă că oamenii din FARC vor să o lichideze.

— Mi se pare destul de plauzibil, făcu Malko. I-aţi oferit protecţie?

— Imposibil pentru că nu este americană.

— Dar columbienii ce fac?

— Ăştia nu sunt capabili să protejeze oameni cu mult mai importanţi. Când aceştia sunt ameninţaţi de rebeli, sunt sfătuiţi să plece din ţară pentru unul sau doi ani. Ţara asta este o gaură împuţită, putred de coruptă. Priviţi aici.

El se ridică şi îl conduse pe Malko în faţa unui imens panou ce ocupa un perete întreg. Era harta Columbiei, punctată cu ţinte galbene, roşii, negre şi albastre.

— Iată, făcu el, situaţia operaţiunilor la ora actuală: reperele albastre sunt atentatele, cele galbene sunt luptele, cele roşii, răpirile, iar cele negre, masacrele. Ieri a fost ultimul…

Cei doi se întoarseră în fotolii, iar americanul sugeră:

— Eu zic să o „tamponaţi” pe Maria Soledad… Poate că are ceva de spus. Spuneţi-i că sunteţi ziarist, un prieten al lui Jim.

— Mi se pare că pista asta este „prăjită”, obiectă Malko. Cei din FARC o au deja la ochi…

— Măcar încercaţi să o vedeţi, insistă Eric Kroll. Astăzi după-amiază are loc o mică ceremonie religioasă în memoria lui Jim Stanford la Capilla de Christo, de pe Calle 98.

— Asta-i tot ce-mi oferiţi?

— Deocamdată atât.

Malko bău o gură de *tinto*, cafea columbiană ce semăna teribil cu apa chioară băută de americani.

— Va trebui să-i convingeţi pe columbieni să facă un schimb de prizonieri, concluzionă el.

Kroll clătină sceptic din cap.

— Nu vor accepta niciodată. Am încercat totul.

Malko căscă. Era de vină decalajul de fus orar. Ceasul indica ora zece, dar după ceasul său biologic era deja seara.

— Bine, zise el. O voi întâlni pe acea ziaristă. Îi voi spune că sunt ziarist la *Kurrier*.

El se ridică în picioare. Şeful staţiei CIA îi privi neliniştit.

— Aici, toţi oamenii noştri sunt sub acoperire diplomatică şi se deplasează numai cu escortă. Jim era un tânăr NOC. Cu siguranţă că aţi fost deja reperat de cei din FARC.

— Cum aşa?

— Au omul lor la *Victoria Regia*. Este tipul de la *Food and Beverage [Mâncare şi băuturi]*.

Mirat, Malko întrebă:

— Atunci de ce m-aţi condus acolo?

— Pentru că pretutindeni au infiltraţi agenţi. În orice hotel.

— OK, făcu Malko resemnat. Aş vrea o armă şi un telefon celular.

— OK! Vă pun la dispoziţie un 4×4 civil, cu număr de înmatriculare columbian şi un revolver Glock de 9 mm. Burton o să vă arate de unde puteţi închiria un celular, la Comcel, pe Carrera B. Şi *good luck* cu Maria Soledad Gavira!

*

* *

Capilla de Christo era chiar lângă o biserică cu mult mai majestuoasă. În partea dreaptă era un Christ pe cruce, cu inscripţia „Christo Rey, Principe de la Paz”. În Columbia, el era în minoritate…

Malko pătrunse în micuţa capelă întunecată. Acolo abia erau vreo douăzeci de persoane. Jim Stanford nu avea mulţi prieteni. În primul rând, o femeie cu capul acoperit cu un voal, recita câte un verset, repetat în cor de puţina asistenţă. Malko se aşeză în ultimul rând şi aşteptă.

Nu pentru multă vreme. După doar cinci minute, ceremonia luă sfârşit, iar oamenii începură să se împrăştie.

Privirea lui Malko fu atrasă de o apariţie ce-i tăie respiraţia. Era o femeie înaltă, brunetă, de o frumuseţe sculpturală, al cărei trup de zeiţă era strâns într-un taior roşu de culoare sângelui. Ea ţinea în lesă un enorm labrador negru. Părul îi era strâns la spate într-o coadă de cal ce-i ajungea până la brâu.

Femeia trecu pe lângă el şi Malko putu să-i admire puritatea profilului. Din nefericire, ochiul stâng îi era acoperit de o bandă neagră. Chiar şi aşa, era una dintre puţinele frumuseţi pe care avusese ocazia să le întâlnească. În acel moment, îşi făcu apariţia femeia cu voalul negru. Malko fu frapat de gura ei senzuală, de pometii în relief şi de sânii trufaşi, bine modelaţi de o cămaşă neagră. Se luă după ea şi când ajunseră afară din capelă îndrăzni să o abordeze.

— Sunteţi Maria Soledad Gavira?

Ea îl privi intrigată.

— *Si. Como se llama Ud? [Da. Cine sunteţi?]*

— Sunt un prieten de-al lui Jim. Sunt un ziarist austriac şi mă numesc Malko Linge.

Ea îşi scoase voalul, descoperind un păr superb şi chipul i se lumină într-un surâs plin de senzualitate, provocator chiar, iar ochii ei întârziară câteva secunde în ochii aurii ai prinţului.

— *Señor* Malko, mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă, dar trebuie să plec la redacţie *ahora mismo [chiar acum]*. Nu vreţi să ne întâlnim la *El Tiempo?*

— Cum să nu, spuse Malko. Vin chiar acum.

El o urmări cu privirea, zicându-şi că este o adevărată bombă sexuală. Vru să se urce în Cherokee-ul de închiriat, dar o văzu pe tânăra cu bandă neagră stând de vorbă cu lumea din jur. Nu rezistă tentaţiei şi se apropie de ea după ce rămase singură.

— Aţi fost o prietenă a lui Jim Stanford? o întrebă el.

— Nu, făcu tânăra. Am venit doar ca să mă rog pentru sufletul lui.

O cruce enormă de aur îi atârna între sâni.

— Dar dacă nu îl cunoşteaţi, cum de… insistă Malko.

— Eu mă rog pentru toate victimele celor din FARC, spuse ea cu glas suav. Chiar şi pentru cele pe care nu le-am cunoscut.

— De ce faceţi asta?

Ochiul femeii îl fixă îndelung.

— Este mult de povestit, *señor*. Prea mult ca să vă pot vorbi aici.

El simţi imediat provocarea.

— Aş fi foarte bucuros dacă aş auzi povestea dumneavoastră. Îmi permiteţi să vă invit la cină? Eu mă numesc Malko Linge şi sunt ziarist la *Kurrier* din Viena.

Tânăra ezită câteva secunde, apoi îi întinse mâna.

— Eu mă numesc Esmeralda Trinidad. Numărul meu de celular este 3153 39 97 38. *Hasta luego. [Ne vedem mai târziu.]*

*

* *

El Tiempo ocupa mai multe clădiri aflate pe bulevardul ce se întindea către vest. Malko aştepta la volanul maşinii de vreo zece minute când îşi făcu apariţia Maria Soledad. El îi ieşi în întâmpinare, iar ea îi zâmbi prietenoasă şi se urcă în maşina lui.

— Aveţi o maşină foarte frumoasă, remarcă ea.

— Mi-a pus-o la dispoziţie ziarul pentru care lucrez, spuse el. Unde mergem?

— Am putea merge la *Cafe Luna*, din *zona rosa*. Este între Calle 84 şi Calle 85, în zona pietonală. Sunteţi pentru prima oară în Bogota?

— Nu. Am mai fost aici cu mulţi ani în urmă, mărturisi Malko. S-au schimbat multe de atunci.

— Oh. *Claro que si!* suspină columbiana. Nu se mai poate merge în centru. Iar cartierele din sudul oraşului sunt şi mai periculoase. Sunt pline de *milicianos*. Mi-e groaznic de frică de cei din FARC. Ar putea să mă asasineze din cauza afacerii Cano. Pe el deja l-au lichidat.

Cu gesturi nervoase, ea scoase un pachet cu ţigări din poşetă. Malko îi aprinse una cu bricheta lui, un Zippo cu blazonul său.

— De ce anume vă temeţi? o întrebă el. După câte ştiu, tot ce aţi

făcut a fost să transmiteţi un mesaj al acelui Alfredo Cano.

— Este un motiv suficient ca să mă omoare, făcu Maria Soledad. În ultima vreme am primit o mulţime de telefoane anonime şi am fost urmărită de motociclete. Săptămâna trecută am găsit în faţa uşii un pui cu gâtul rupt. Este o ameninţare cu moartea…

Ea îndreptă spre el o privire aproape rugătoare, dar şi plină de senzualitate, ce trezea în Malko dorinţa de a o consola.

Brusc, el observă în retrovizor o motocicletă cu doi bărbaţi. Nu era nimic ciudat în acel flux imens de vehicule şi la acea oră.

Maria Soledad privi în stânga. Deodată, scoase un ţipăt ascuţit şi îşi înfipse unghiile în braţul lui Malko.

— *Cuidado! [Atenţie!]*

Bărbatul ce conducea motocicleta vârâse mâna sub bluzonul de piele şi scoase un mic revolver-mitralieră.

Acum, motocicleta era în dreptul lor. Pasagerul din spate, cu obrajii scofâlciţi şi fără cască, întinse braţul vizând jeepul Cherokee. Cu un strigăt de teroare, Maria Soledad se aruncă la podea. Exact în clipa când arma scuipă foc.

Capitolul IV

În mod instinctiv, Malko călcă pedala de acceleraţie. El auzi o serie de detunături înfundate şi luneta se făcu ţăndări. Motocicleta depăşi jeepul şi se pierdu în circulaţie.

Totul se petrecuse cu iuţeala unui fulger. Cu capul în flăcări, Malko continua să conducă. Nu avea la el revolverul. Îl lăsase în camera de hotel.

Maria Soledad se ridică de jos tremurând ca o frunză. Malko o cuprinse pe după umeri. Tânăra plângea cu sughiţuri, în plină criză de nervi.

— Totul este în ordine, o asigură el. Agresorii au plecat.

Reuşiseră să scape ca prin minune.

— Dar vor reveni! ţipă femeia. Vedeţi, vor să mă ucidă!

Era greu să o contrazică. Malko nu putea să-l sune pe Eric Kroll în prezenţa ei.

— Va trebui să anunţăm poliţia! spuse el.

— Ha! Poliţia nu va face nimic. Mă vor ucide până la urmă.

— Bine. Vom vedea ce-i de făcut, mai târziu. Spuneţi-mi, cum se poate ajunge la *Cafe Luna?*

Tânăra se linişti niţel şi îi indică drumul. După zece minute, ei se opriră pe Calle 85 şi continuară pe jos în zona pietonală. Ţinându-l strâns de braţ, Maria Soledad se uita speriată în toată părţile.

Cafe Luna avea o terasă micuţă, dar ziarista insistă să se instaleze înăuntru. Imediat, ea ceru un Defender pe care îl dădu imediat pe gât. În barurile elegante nu se servea *aguardiente [rachiu]*. Tânăra ridică ochii înlăcrimaţi către Malko.

— Vă rog să mă protejaţi, îl imploră ea. *Los gringos* de la ambasadă nu se vor deranja deloc pentru mine. Puţin le pasă dacă voi fi ucisă sau nu.

— Dar poliţia columbiană nu poate să vă apere?

— Nu. Sunt toţi prea corupţi şi infiltraţi de FARC. Unii lucrează chiar pentru *subversivos*.

— Fiţi liniştită. Voi vorbi personal cu cei de la ambasadă.

Femeia se mai calmă un pic şi îşi mai comandă un Defender.

Malko era flămând, aşa că ceru lista de bucate şi comandă *carpaccio* şi *tagliatelles*. Maria Soledad comandă şi ea acelaşi lucru.

Cerură o sticlă cu vin chilian. Ceva mai calmată cu ajutorul alcoolului, ea spuse cu o voce tandră:

— *Señor* Malko, mi-aţi salvat viaţa! Dacă nu aţi fi accelerat, acum aş fi fost moartă.

Malko ar fi vrut să spună „şi eu la fel”, dar se abţinu.

*

* *

Sticla de vin era acum goală, iar Maria Soledad prinsese culoare în obraji. Ea îl privi intrigată pe Malko.

— Aţi fost prieten cu Jim? Nu v-am văzut niciodată.

— Nu am fost la Bogota, îi explică el. L-am cunoscut pe Jim în Miami.

Maria Soledad păru mulţumită cu această explicaţie.

Ca să-i abată atenţia, Malko o întrebă:

— Cine era femeia cu ochiul acoperit cu o banderolă neagră, care a venit la ceremonie?

Chipul columbienei se lumină.

— A, aţi remarcat-o! Este superbă, nu-i aşa? Este o femeie foarte ciudată. A fost regina frumuseţii, la fel ca şi mama ei, apoi a făcut studii de drept şi a devenit *fiscal [procuror]*. A vrut să-şi ajute ţara. Este o femeie foarte religioasă. Este un *fiscal sin rostro*. Procuror fără chip. S-a specializat în procesele intentate narcotraficanţilor şi membrilor FARC. Nimeni în afară de patru persoane din ierarhia ei, nu-i cunoştea identitatea, atunci când dădea o sentinţă. Stătea într-o cuşcă blindată, iar vocea îi era deformată… Asta nu i-a folosit însă. Într-o zi, au venit doi motociclişti care au tras asupra ei. A primit un glonţ în tâmplă. Aşa şi-a pierdut un ochi. Vinovaţii nu au fost găsiţi niciodată. Imediat ea şi-a dat demisia şi acum dă consultaţii juridice. Eu nu m-am întâlnit niciodată cu ea.

— Aş vrea să ştiu de ce vor să vă ucidă cei din FARC, zise Malko schimbând subiectul. Cum v-a contactat Alfredo Cano?

Maria Soledad tăcu o vreme, apoi spuse în şoaptă.

— Ne-am cunoscut prin intermediul unui prieten de-al său, pe care l-am întâlnit în Ciudad Bolivar. Îi cunosc doar prenumele: Juan. El m-a sunat şi mi-a dat întâlnire.

— Nu l-aţi mai revăzut niciodată?

— Nu.

— Oare el l-a trădat pe Alfredo?

— Este posibil, admise tânăra. Nu vom şti niciodată adevărul. Dar de ce-mi puneţi toate aceste întrebări?

— Pentru ziarul meu. Trebuie să le iau un interviu prizonierilor.

Maria Soledad clătină din cap.

— Dar va fi imposibil. Cei din FARC sunt extrem de bănuitori. Doar îi cunosc foarte bine. Cu greu am reuşit să le câştig încrederea. Nu au primit niciodată vreun ziarist străin.

— Aş putea totuşi face o încercare, insistă Malko.

Maria Soledad îi aruncă o privire plin de milă.

— Vă sfătuiesc să nu încercaţi. Este prea periculos. Nu trece nicio zi fără ca FARC să nu comită un asasinat. Cei bogaţi pot să fugă şi să se ascundă în Miami. Ceilalţi mor. Eu una nici nu vreau să mă gândesc la

asta dar, din nefericire, acum este prea târziu. Ştiu că sunt pe lista neagră, chiar dacă azi au dat greş.

Vocea îi tremura şi fata privea în gol.

— Nu trebuie să vorbiţi aşa, spuse Malko.

Când părăsiră localul, terasele toate gemeau de lume. Se urcară în maşină.

— Unde locuiţi? o întrebă Malko.

— Nu vreau să mă duc acasă. Sunt sigură că mă aşteaptă acolo.

— Vă conduc eu până acolo, se oferi Malko.

— Nu, nu, făcu îngrozită Maria Soledad.

— Dar ce veţi face?

— Aş vrea să rămân cu dumneavoastră, să pot şi eu să dorm o noapte fără să tresar la cel mai mic zgomot. La *Victoria Regia*, sunt în siguranţă!

— Dar… încercă Malko să protesteze.

Maria Soledad îi aruncă o privire tulbure, ciudată şi spuse cu un glas nesigur:

— Chiar dacă m-aş culca cu tine, tot ar fi mai bine decât să mă las asasinată.

Era o constatare puţin flatantă pentru Malko.

Adevărul era că nu putea să o dea jos din maşină cu forţa.

— OK, să mergem aşadar la *Victoria Regia*. Dar va trebui să vă iau o cameră.

Imediat ce Malko opri în faţa hotelului, fata se grăbi să intre în hol. Ea îl aştepta la uşa ascensorului şi îl prinse de mână.

— Ştii, nu vreau să dorm singură în noaptea asta. Mi-e frică.

*

* *

Când Malko ieşi din baie înfăşurat în halat, Maria Soledad dormea, făcută covrig. Se dezbrăcase de haine. Era doar cu sutienul şi cu slipul.

Aguardiente şi vinul chilian îşi făcuseră efectul… Din baie, Malko reuşise să-l contacteze pe Eric Kroll şi să-l pună la curent cu atacul celor doi agresori şi cu faptul că ziarista se afla acum cu el.

Nu era nimic de făcut în seara asta. Malko era şi el mort de somn,

din cauza decalajului de fus orar.

Cum puse capul pe pernă, adormi buştean.

*

* *

Esmeralda Trinidad îşi scoase cu grijă banderola neagră de pe ochi şi se privi un timp în oglindă. Primele săptămâni de după atentat voise să moară. În afară de ochiul compromis, îi era şi tâmpla făcută zob. Amantul ei din acea vreme îi jurase că o iubeşte la fel ca înainte şi că o vede la fel de frumoasă ca înainte, dar ea nu l-a crezut. Apoi timpul trecuse. Îşi pusese un ochi de sticlă care o jena teribil. Acesta îi dădea un aer bizar. Se observa o anumită asimetrie. Nu se obişnuise cu el. Aşa că şi-l scoase şi-şi acoperi orbita goală cu o banderolă neagră pe care şi-o croise singură. Apariţia ei şocase multă lume dar fusese înconjurată cu multă dragoste. Simţi satisfacţia asumării în public a rănii.

Era o rană de război, a unui război ce continua.

După aceea, continuase să trăiască precum un bărbat într-o lume de *machos*, fără să se mărite. Singurul bărbat pe care-l admirase era tatăl ei, un toreador celebru, care fusese omorât în arenă de un taur. Esmeralda îl jelise timp de două luni. Apoi viaţa ei se desfăşură între biserică şi o existenţă amoroasă intensă. Era convinsă că Dumnezeu o protejează. Credinţa ei era atât de profundă şi de sinceră. Se ruga continuu, mai ales seara, înainte de culcare. La fel ca în acea seară.

Iubea bărbaţii. Îi alegea după gustul ei. Foarte rar ţinea cont de criteriile privind aspectul fizic. Conta impresia instinctivă. O impresiona forţa, adevărul. Îi plăcea să facă dragoste fără banderola neagră. Trăia singură, nu avea copii şi se consacra muncii ei şi plăcerii. Cei din FARC nu-i mai făcuseră nimic. Au considerat că este destul de pedepsită.

Ca în fiecare seară, ea sărută crucea şi se întinse pe pat.

Nu-i era însă deloc somn. Alese un CD cu muzică indiană şi se lăsă în voia melodiilor pline de melancolie. Asculta El Humawaquenito, un vechi cântec din Anzi în care se vorbea despre dragoste, moarte şi divinitate. Era tulburată de întâlnirea din capelă. Simţise că acel străin blond fusese atras de ea.

De când îşi acoperise orbita goală atrăgea mai mulţi bărbaţi ca înainte. Ceea ce îi fascina era aureola conferită de moarte în acea ţară plină de violenţă. În cultura indiană moartea era peste tot. Muzica o făcu să intre într-un fel de transă foarte agreabilă. Închise ochiul şi revăzu cu ochii minţii chipul acelui străin cu ochi din aur lichid. Brusc înţelese de ce era atrasă de el. Şi el emana mirosul morţii.

Făceau parte din aceeaşi rasă.

Îi păru rău că nu ştia cum să-l poată regăsi şi-şi dădu seama că va aştepta cu nerăbdare ca el să o sune. Opri muzica, închise lumina şi sărută crucea.

*

* *

Malko tresări, brusc sculat din somn de soneria telefonului.

— Vă aştept la ambasadă, spuse Eric Kroll. Cele întâmplate au schimbat planul nostru. Nu am deloc chef să trimit şi al doilea sicriu la aeroport.

— Probabil că cea vizată era Maria Soledad, obiectă Malko. Eu nu am făcut încă nimic.

— Este suficient că sunteţi aici, îi tăie vorba americanul. V-au reperat la *Victoria Regia*.

Înfăşurată în prosop, Maria Soledad ieşi din sala de baie zâmbind

— Sub duş m-am gândit că, dacă vrei să intri în contact cu *los subversivos*, cunosc pe cineva care ar putea să te ajute.

— Pe cine?

— Pe un preot. M-a ajutat şi pe mine ultima oară când m-am dus în junglă. Numai că locuieşte în Ciudad Bolivar.

— Şi atunci?

— Problema este că, în Ciudad Bolivar, cei de acolo taie gâtul străinilor ca tine, făcu ea cu glas tandru.

Capitolul V

Maria Soledad îi explică ce era Ciudad Bolivar. O zonă din sudul oraşului în care guverna fărădelegea, controlată de *milicianos*. Membri

ai FARC. Acolo se puneau la cale răpirile, atentatele, crimele.

— Cine este acel preot?

— Parohul bisericii Santo Domingo Guzman, din *barrio* Vista Hermosa. *Padre* Miguel. Prin intermediul lui, rebelii trimit mesaje, bani sau colete celor din La Picota.

— Ce este La Picota?

— Una din cele două închisori din Bogota, din nordul cartierului Ciudad Bolivar. Acolo sunt trei mii de deţinuţi, dintre care cinci sute sunt din FARC. Însă de un an, padre Miguel nu mai poate merge acolo. Administraţia penitenciarului pretinde că el le-a adus arme celor care au evadat anul trecut.

— Şi este adevărat?

Maria Soledad făcu un gest evaziv.

— *Quien sabe? [Cine ştie?]* Padre Miguel vrea să facă tot felul de servicii oamenilor. El îi ajută şi pe ziariştii care vor să-i contacteze pe cei din FARC. Aşa că te va ajuta şi pe tine.

În timp ce vorbea, femeia se îmbrăca. Scoase apoi o carte de vizită din geantă şi i-o întinse.

— Ai aici toate numerele mele. Fii însă atent dacă mergi în Ciudad Bolivar. Eu vreau să-mi iau concediu de la ziar. Prea frică mi-a fost ieri. Acum e timpul să fug la muncă. *Hasta luego*.

Ea plecă repede uitând să-l sărute. Malko o urmări de aproape o vreme, cu jeepul său ciuruit de gloanţe.

*

* *

Eric Kroll examină atent urmele agresiunii de pe maşina lui Malko, parcată în curtea ambasadei, apoi scutură din cap:

— Aveţi nişte reflexe extraordinare, remarcă el. A fost atinsă numai partea din spate. Aţi accelerat imediat.

— Bineînţeles.

Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă.

— Va trebui să vă pun la dispoziţie alt vehicul, făcu şeful staţiei CIA. Este însă foarte imprudent să circulaţi cu o maşină nesecurizată…

— Dacă vreau să fie credibilă acoperirea mea nu pot circula într-o

maşină blindată. Apropo, va trebui să mă duc în Ciudad Bolivar.

Americanul sări ca ars.

— Aţi înnebunit? Ce vreţi să faceţi acolo?

Malko îi spuse despre oferta Mariei Soledad. Erau înapoi în birou la o cafea fierbinte. Kroll asculta tăcut jucându-se cu bricheta, un Zippo Play-Boy. Când Malko termină, el părea vizibil stresat.

— Nu veţi câştiga nimic contactându-i pe cei din FARC. Ei ne urăsc şi urăsc şi oligarhia şi guvernul lui Uribe.

— Atunci pot să mă urc în avionul pentru Austria, făcu Malko. Înţelesesem că trebuie să încerc orice ca să-i salvez pe cei trei americani luaţi ostatici.

Eric Kroll tăcu puţin, apoi spuse:

— OK, încercaţi, dar columbienii să nu afle nimic despre această tentativă. Realitatea este clară. Ei nu au încredere în noi, iar noi nu avem încredere în ei. Suntem însă obligaţi să trăim împreună. Ca acei soţi care se detestă, dar se suportă. Sunt convins că ar încerca să saboteze operaţiunea dacă ar afla că vrem să tratăm cu rebelii fără ştirea lor…

— Voi încerca să operez cât mai discret, zise Malko. Cum mă sfătuiţi să ajung acolo?

— În orice caz, nu în Cherokee! Cel mai bine ar fi să nu mergeţi acolo… *Milicianos* din FARC supraveghează toate vehiculele care pătrund în cartier şi dacă văd un *gringo*…

— Poate că ar fi mai bine să iau un taxi, sugeră Malko.

Şeful staţiei nu avea un aer prea convins. Schimbând vorba, el îl preveni pe Malko:

— Azi la ora 11 aveţi întâlnire cu generalul Gonzalo Garcia Luna, şef la Departamento General de Inteligencia, al DAS. Este un fel de omolog al meu. Am fost obligat să-i vorbesc despre dumneavoastră, din cauza incidentului petrecut ieri, iar el a vrut să vă cunoască.

— Nu are nicio veste despre cei trei ostatici?

— Nu ştie mai mult decât noi, făcu posomorât Kroll. De un timp încoace, cei din FARC sunt foarte prudenţi: nu mai folosesc telefoanele-satelit.

— Dar nu aveţi nicio sursă de informaţie umană?

Eric Kroll înălţă descurajat din umeri.

— Am cheltuit zeci de mii de dolari ca să-i găsim. Aproape toate sursele de informare au dispărut. Şi chiar dacă am reuşi să-i localizăm pe ostatici, locul este cu siguranţă într-o zonă total inaccesibilă. OK. Salutaţi-l pe general din partea mea.

Malko găsi în curtea ambasadei un jeep Cherokee complet nou. Înainte să demareze, formă numărul de telefon al Esmeraldei Trinidad. Ea răspunse imediat.

— Sunt Malko Linge, spuse el. V-am promis că vă voi suna. Sunteţi liberă diseară? Am putea lua cina împreună.

— Astă-seară nu ştiu, făcu columbiana. Pot să vă sun eu?

Malko îi dădu numărul de celular.

*

* *

Când ajunse pe Calle 17.1, maşina sa fu înconjurată de o droaie de poliţişti înarmaţi până-n dinţi. Sediul Departamentului Administrativ al Securităţii ocupa un bloc întreg aflat între Avenida 19 şi Calle 17 A. Numele lui Malko era trecut pe o listă, aşa că i se permise să se gareze în faţa intrării şi să pătrundă înăuntru escortat de o *barzola [femeie poliţist]* impunătoare.

La recepţie fu filmat de o minicameră ce îi fabrică pe loc o insignă ce-i permitea să ia ascensorul.

Generalul Gonzalo Garcia Luna îl aştepta în cămaşă pe palierul de la etajul zece. Era surâzător, cu o mustaţă impozantă şi păr cărunt ondulat. Purta nişte pantofi magnifici din piele de crocodil.

— *Señor* Linge! făcu el cu o voce de stentor. Am auzit de multă vreme numele şi renumele dumneavoastră! Sunt extrem de fericit să vă văd.

Malko intră într-un birou în formă de L, se semăna cu o galerie de artă. Pereţii erau plini de tablouri de toate dimensiunile, făcute de diferiţi artişti.

Când îi zări surprinderea, generalul izbucni în râs.

— Tocmai le-am confiscat din casa unui *narco*, explică el. Valoarea lor este de miliarde de pesos. Tipul pretinde că aparţin familiei sale, dar noi ştim că banii provin din droguri. Îl vom face noi să mărturisească adevărul.

— Cum? nu se putu abţine Malko.

— Începând să-i ardem tablourile, făcu generalul cu o voce monotonă. Sunt sigur că după două-trei, va mărturisi… *Bueno*. Am auzit că aţi fost victima unui atentat.

— Exact, făcu Malko. Nu ştiu însă dacă persoana vizată am fost eu sau tânăra care mă însoţea. E vorba de Maria Soledad Gavira.

Generalul făcu o figură dezgustată.

— Eu nu cred că ar fi vrut să o ucidă. Ea a făcut multe reportaje acolo la ei. L-a intervievat chiar şi pe ticălosul de Mono Jojoy.

— Cine-i acesta?

Generalul se duse la biroul încadrat de două drapele: al Columbiei şi al DAS, în roşu şi albastru. Dintr-un sertar scoase o fotografie şi i-o întinse lui Malko. Reprezenta un tip corpolent în uniformă de luptă, aşezat pe un scaun. Era înarmat cu un M16, şi ţinea pe genunchi un lansator de grenade. Pe cap avea o beretă turtită şi chipul rotund de ţăran era împodobit cu o mustaţă bogată.

— Iată-l pe Mono Jojoy! făcu generalul. Este şeful militarilor din FARC. Este un *bandito, un sicario, un perro! [un bandit, un ucigaş, un câine!]* Are ultimul model Rolex, bascheţi de lux şi Ray-Ban. Dacă a acceptat-o pe acea ziaristă de la *El Tiempo*, a fost pentru că a considerat-o o prietenă a FARC. Bineînţeles că după afacerea Jim Stanford, nu au mai intervenit, dar nu este vorba de un „obiectiv militar” după cum spun ei.

— Femeia părea extrem de speriată, insistă Malko.

Ofiţerul columbian îşi frecă fruntea cu un gest explicit.

— Treaba e că femeia asta vrea bani… Ca toată lumea.

— Atunci cel vizat am fost *eu?*

— Poate. Cei din FARC sunt cu ochii pe *Victoria Regia* unde se află *gringos* mai tot timpul. E posibil să vă fi reperat la sosire. Nu aţi notat numărul motocicletei?

— Nu, a fost prea repede.

Generalul făcu un gest de neputinţă.

— Din nefericire, aici în Bogota, *subversivos* sunt extrem de activi. Există reţeaua urbană Antonio Narinio, Frente 22 a Blocului Oriental şi *columnas móviles [coloanele mobile]*. Dar dumneavoastră cunoaşteţi bine Columbia, nu?

— Destul de puţin, făcu Malko. M-am ocupat de Pablo Escobar.

— Mulţumită dumneavoastră, ne-am debarasat de el, remarcă generalul râzând bucuros. Tot ce a mai rămas de pe urma lui sunt hipopotamii din grădina lui zoologică, ce au scăpat şi-i devorează pe ţăranii care se scaldă în râul Magdalena. Acum cartelul numărul unu sunt cei din FARC. Ei controlează o sută de mii de hectare de coca şi scot patru recolte pe an. *Tienen mucho dinero. [Au bani mulţi.] Bueno*. Trebuie să mă întâlnesc cu *El Presidente*.

Malko se ridică şi dădu mâna cu el. În ascensor îşi spuse că CIA îi conferise o misiune imposibilă. Deja, pentru un contact ipotetic, trebuia să-şi rişte viaţa mergând în acel *barrio*.

Tocmai voia să demareze când sună telefonul mobil.

— *Señor* Linge?

— *Si*.

— Sunt Esmeralda Trinidad. Voi putea cina cu dumneavoastră în seara aceasta.

— Bravo, făcu Malko. Unde ne putem întâlni?

— Veniţi să mă luaţi de acasă. Stau pe Avenida Pepe Sierra, numărul 2905. Veniţi la ora nouă.

Capitolul VI

Malko avu un şoc când uşa apartamentului 503 se deschise. Esmeralda Trinidad era încă şi mai minunată decât la prima lor întâlnire. Purta un taior gri clasic, cu fusta foarte scurtă, deasupra genunchilor. Avea ciorapi negri, pantofi cu toc, iar chipul de madonă era marcat de banderola neagră.

— Doriţi cumva să beţi ceva?

El o urmă într-un salonaş unde pe un cufăr vechi se aliniau câteva sticle.

— Vreţi *colombiana*, apă minerală sau *aguardiente?* îl întrebă ea.

Malko luă *aguardiente*, iar ea o Coca. Aşezat în faţa ei pe o canapea, el nu-şi putea dezlipi privirea de pe coapsele ei fine descoperite până sus. Băură în tăcere puţin stingheriţi. Lui Malko îi venea greu să-şi imagineze acea femeie superbă în postura de procuror… Esmeralda se

juca distrată cu crucea de la gât.

— Cum se desfăşoară sejurul dumneavoastră?

— Destul de bine, făcu Malko. Tocmai era să fiu ucis, ieri seară.

— Ucis!?

Malko îi povesti despre atentat, iar ea nu făcu la început niciun fel de comentariu. Apoi îl privi intrigată.

— Ieri când ne-am întâlnit, nu mi-aţi spus ce faceţi aici în Bogota.

Unicul ei ochi îl străbătea ca un laser. Malko înţelese că trebuie să-i spună adevărul.

— Adevărul e că lucrez pentru CIA, mărturisi el. Cum am mai avut cândva o misiune în Columbia, mi s-a cerut să fac ceva în legătură cu cei trei americani care au fost sechestraţi în luna februarie de către FARC.

— Înţeleg acum, făcu tânăra gânditoare. Am urmat un stagiu la FBI. Erau buni profesionişti acolo. Vi s-a încredinţat o misiune foarte dificilă, aproape imposibilă.

— Asta cred şi eu, recunoscu Malko. Primele încercări nu au fost deloc încurajatoare.

Fără să mai insiste, tânăra îşi goli paharul cu Coca şi se ridică în picioare.

— *Vamos!* Mi s-a făcut foame. Unde mă duceţi?

— La *Balzac*, sugeră Malko.

— *Muy bien*. Este cel mai bun restaurant din Bogota. Diego!

Un labrador negru uriaş îşi făcu apariţia din camera alăturată şi se apropie de Malko să-l miroasă.

— Diego nu se desparte niciodată de mine, spuse Esmeralda. Sper că nu vă deranjează.

Malko simţi că nu se cuvine să protesteze. Ei se înghesuiră toţi trei în ascensorul mic şi apropierea de tânăra femeie îl făcu să se înfioare de dorinţă.

Pe lângă ea, Soledad avea aerul unei bone… El îi deschise portiera maşinii, iar labradorul ocupă bancheta din spate.

*

* *

Restaurantul *Balzac*, aflat în plină zonă pietonală, gemea de lume,

Malko rezervase o masă pe terasa încălzită de nişte radiatoare.

— Doriţi şampanie? o întrebă el.

— *Con mucho gusto*…

Peste cinci minute, li se aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1995. Ei ciocniră cupele.

— Pentru Columbia, nefericita mea ţară! închină Esmeralda.

— În sănătatea dumneavoastră! închină Malko.

Dumnezeule, cât de frumoasă putea să fie! Banderola era făcută din acelaşi material ca taiorul şi era de un rafinament extraordinar. Comandară stridii şi *churrascos [friptură de carne de vacă]*. Esmeralda părea nervoasă, schimbându-şi mereu poziţia picioarelor, ale căror foşnet îl făcea pe Malko să se înfioare de plăcere.

— Nu aţi fost niciodată măritată? o întrebă Malko.

— Nu. Locuiesc singură cu Diego, cu amintirile mele şi cu Dumnezeu.

Era de necrezut ca o asemenea splendoare să nu vorbească decât de Dumnezeu. Prin deschizătura jachetei se întrezăreau sânii rotunzi, strânşi într-un sutien din dantelă neagră. Cât despre crupa ei, aceasta i-ar fi înnebunit până şi pe cei mai blazaţi.

— Sunteţi o femeie uimitoare, spuse Malko.

Esmeralda Trinidad îi adresă un zâmbet devastator.

— Eu cred că sunt o femeie foarte *convenable*. Credincioasă, cinstită, loială şi fidelă: niciodată nu-l înşel pe bărbatul cu care trăiesc.

— Aveţi un asemenea bărbat în acest moment? nu se putu abţine Malko.

— Nu, făcu ea înghiţind prima stridie.

Malko îi mai turnă şampanie. Brusc, câinele începu să schelălăie în mod ciudat. Esmeralda puse furculiţa jos şi zâmbi.

— Ah, Diego. Vrei *el papelito [hârtiuţa]?*

Câinele lătră şi se gudură la picioarele ei. Ea deschise poşeta şi scoase un pliculeţ de hârtie. Diego sărea nerăbdător. Tânăra desfăcu plicul şi scoase la iveală nişte pudră albă pe care câinele o linse imediat.

— Este vreun medicament? făcu intrigat Malko.

— Nu, e cocaină…

Diego lingea hârtia cu mare bucurie. Apoi se aşeză iar la picioarele stăpânei sale.

— Când l-am adoptat era reformat. Fusese câine poliţist, care trebuia să detecteze cocaina. Fusese dresat şi i se dădea să miroase şi să guste câte puţin. Evident, a prins gust. Eu am încercat să-l dezintoxic dar a fost imposibil. Atunci îi dau doza în fiecare zi şi aşa este fericit. S-ar lăsa ucis pentru mine…

Malko asculta. Era pentru prima dată când auzea că un câine poate fi drogat! Asta numai în Columbia se putea întâmpla… Esmeralda Trinidad mânca acum cu poftă porţia ei de *churrasco*. Apoi îl întrebă cu o voce egală:

— Ce aşteptaţi din partea mea?

În faţa acestei întrebări brutale, Malko ar fi vrut să-i răspundă simplu „Să vă culcaţi cu mine”. Dar se mulţumi cu o eschivă:

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Cred că mă doriţi, asta se simte. Este o senzaţie delicioasă, dar poate că mai doriţi şi altceva…

— Este adevărat, recunoscu Malko. Mă simt extrem de atras. Cred însă că ne-aţi putea ajuta un pic, cu nişte sfaturi folositoare pentru misiunea mea.

— De ce credeţi că aş face-o?

Ea îl privea cu gravitate. Malko îi mai turnă puţină şampanie.

— Pentru că vă iubiţi ţara. Dacă aţi fost *fiscale sin rostro [procuror fără chip]*, nu a fost din pură ambiţie. Cu frumuseţea dumneavoastră aţi fi putut avea o existenţă lipsită de griji.

El simţi că răspunsul lui o satisfăcea. Gânditoare, femeia spuse:

— Tocmai mă gândeam la ce vi s-a întâmplat. Mi se pare foarte ciudat. Cei din FARC sunt buni profesionişti şi nu se întâmplă niciodată să-şi rateze ţintele.

— Atunci?

— Cred că a fost vorba doar de un avertisment.

— Adresat cui?

— Dumneavoastră, bineînţeles. Dacă voiau să o ucidă pe fată, ar fi putut cu uşurinţă să o facă. Nu au nevoie să o sperie.

— În Bogota sunt sute de agenţi FBI, CIA şi DEA. De ce să mă atace pe mine? Abia am sosit şi nu am făcut nimic încă.

— Poate aveţi dreptate. Înseamnă că există o a treia explicaţie.

— Care anume?

— Încă nu-mi dau seama. Trebuie să mă mai gândesc.

El profită de ocazie.

— Acceptaţi aşadar să mă ajutaţi?

— Poate. Ce intenţionaţi să faceţi?

El îi povesti despre padre Miguel iar ea dădu din cap.

— Cred că trebuie să-l întâlniţi.

— În Ciudad Bolivar? Cum?

Ea zâmbi.

— În taxi. E simplu de tot. Desigur, cartierul este periculos, dar oamenii din FARC atacă foarte rar emisarii. Nu sunt atât de proşti.

Ea comandă o cafea. Apoi spuse:

— Acum va trebui să plec acasă.

Malko achită aproape un milion de pesos şi se întoarseră la Cherokee. După douăzeci de minute, maşina se opri în faţa locuinţei Esmeraldei. Înainte de a se da jos din maşină, *fiscale sin rostro* se întoarse spre el.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, zise ea.

— Vă ascult.

— Ştiaţi cine sunt când m-aţi abordat la ieşirea din capelă?

— Nu, nu ştiam. Nu ştiam nici dacă vă voi mai întâlni.

— *Muy bien*, făcu ea cu un aer absent. Mulţumesc pentru această cină delicioasă.

Câteva secunde, rămaseră unul în faţa celuilalt. Malko se abţinu cu greu să nu o ia în braţe, dar Esmeralda îi întinse mâna. Fu o strângere de mână masculină, fermă, prelungită.

— *Hasta luego*, făcu ea. Duceţi-vă în Ciudad Bolivar.

*

* *

— Aţi spus Ciudad Bolivar, *señor?* Sunteţi sigur?

Şoferul de la *Victoria Regia* îl considera nebun. Malko încercă să-l liniştească.

— Da, am întâlnire acolo cu un preot.

— *Muy bien*, acceptă şoferul, dar să ştiţi că este foarte departe.

Facem cel puţin o oră. Vă costă 15.000 pesos.

— O să vă dau 20.000, făcu Malko înainte de a se instala în Toyota.

Îşi strecurase revolverul la brâu. Şoferul urcă până la Septima şi apoi spre sud. Curând, în locul clădirilor elegante, apărură construcţii ceva mai modeste. Traversau cartiere din ce în ce mai populare. Casele începură să se rărească, lăsând loc unor mari terenuri virane. În depărtare apăru o colină acoperită cu căsuţe dărăpănate. Şoferul se întoarse spre Malko.

— Iată Ciudad Bolivar, *señor*.

Bietul om spera ca Malko să se răzgândească. Un pic nervos, acesta constată că nu se vede nici picior de poliţist.

Când ajunse la poalele colinei, taxiul intră pe o străduţă îngustă, plină cu buticuri, ce ducea până în inima acestui cartier rău famat. Doi indieni cu poncho, ghemuiţi pe trotuar, păreau nişte statui. Strada urca în zigzag prin mulţimea de case, iar drumul era plin de gropi. De două ori, şoferul se întoarse din drum căutând adresa preotului.

Rarii pietoni priveau cu mirare maşina în care era un străin. La o intersecţie, doi inşi îi fixară insistent, apoi unul din ei scoase telefonul mobil din buzunar.

— Sunt *milicianos*, spuse şoferul speriat.

Fură nevoiţi să meargă multă vreme în spatele unui autobuz ce nu-i lăsa să depăşească. În cele din urmă, ajunseră în faţa unei biserici micuţe şi urâte. Nu avea nici clopotniţă. Ai fi zis că este un hangar.

— Asta este Iglesia Santo Domingo Guzman.

Malko se dădu jos din maşină.

— Preotul trebuie să fie jos, în prezbiterium, spuse şoferul arătându-i o potecă ce şerpuia pe lângă biserică.

Malko o luă pe potecă, atent în jur. Simţea că se găseşte la sute de ani lumină departe de civilizaţie, în ciuda zgârie-norilor ce se vedeau în depărtare. Ajunse la o uşă întredeschisă, înăuntru se aflau câţiva tineri cu chitare, aşezaţi pe nişte scaune.

Ei se opriră din cântat când intră Malko.

O femeie se apropie de el. Avea părul lins şi ochi mici şi negri. Era o indiancă.

— *Que quiere señor? [Ce vrea domnul?]*

— *El padre Miguel. [Cu preotul Miguel.]*

— *De parte de quien? [Din partea cui?]*

Toţi tinerii se uitau la el miraţi. Era prima oară când vedeau de aproape un *gringo*.

— *Un amigo*, răspunse Malko.

Femeia îi arătă un scaun.

— *Espera aqui. [Aşteptaţi aici.]*

Tinerii începură să cânte iar. Era o melodie tristă şi ritmată. De parcă Malko nu ar fi fost acolo. Brusc, acesta tresări. Din întuneric se iviră doi bărbaţi. Erau cei doi *milicianos* pe care-i întâlnise ceva mai devreme. Ei aruncară o privire în jur şi se făcură nevăzuţi. Femeia reveni însoţită de un bărbat cărunt, cu ochelari. El se apropie zâmbind de Malko.

— *Yo soy el padre Miguel [Eu sunt preotul Miguel]*, făcu el. Mă căutaţi?

— Da. Am putea vorbi câteva minute?

— Cum să nu, făcu preotul. *Sigame [Urmaţi-mă]*.

El pătrunse într-un mic birou, îl traversă şi se opriră într-o sală de clasă goală. Luară două scaune şi se aşezară faţă-n faţă. Preotul îl privea atent.

— Nu ne-am mai întâlnit cândva?

— Nu, spuse Malko. Cineva mi-a dat numele dumneavoastră. Sper să mă puteţi ajuta.

— Dacă pot, o voi face. Despre ce este vorba?

Malko se hotărî.

— Am de transmis un mesaj şi am nevoie de o persoană de mare încredere.

— Cui vreţi să transmiteţi mesajul?

— Unui bărbat pe nume Fabian Ramirez.

Preotul se încruntă.

— Locuieşte în Vista Hermosa? Acest nume nu-mi spune nimic. Desigur, eu nu cunosc pe toată lumea.

— Nu. El locuieşte foarte departe, în sud, în Caquetá.

Preotul tresări şi chipul i se încordă.

— Vorbiţi cumva de *commandante* Fabian Ramirez?

— Da.

— Ce vă face să credeţi că îl cunosc? Acel om este un criminal.

— Eu nu sunt sigur că îl cunoaşteţi personal, se corectă Malko, dar cred că ştiţi cum să-i transmiteţi un mesaj. Ştiu că aţi ajutat mulţi ziarişti să-i contacteze pe *subversivos*. Unul dintre ei mi-a spus numele dumneavoastră. Ceea ce vreau eu este un pic diferit. Eu nu sunt un ziarist, ci un om de bunăcredinţă, ca şi dumneavoastră. Este vorba de un schimb de prizonieri. Un *canje*, preciză Malko în spaniolă. Ştiu că biserica facilitează adesea acest gen de probleme aici în Columbia.

Padre Miguel îl privea atent.

— Este vorba de un prieten columbian?

— Nu, ci de trei *gringos americanos*. Cei din avionul care s-a prăbuşit aproape de Florencia în luna februarie.

Toată Columbia era la curent cu acel eveniment. Preotul îşi drese glasul şi, cu mâna pe crucea de la gât, spuse:

— *Señor*, eu sunt un om al păcii. Mă ocup de *displazados*. Cum sunt aceşti tineri pe care îi învăţ cum să se bucure de viaţă. Nu aş vrea să mă amestec în probleme periculoase. Cine mai ştie de vizita dumneavoastră aici?

— Nimeni, minţi Malko.

Padre Miguel se ridică.

— Atunci uitaţi că ne-am întâlnit. Dacă cei din DAS ar afla de demersul dumneavoastră, aş avea mari neplăceri. Iar dacă ar afla grupările de autoapărare, ar veni să mă asasineze chiar aici, în sfânta biserică. Aşa că nu pot să vă fiu de folos. *Adios*.

Malko nu mai insistă. Scoţând o carte de vizită, el notă numărul de telefon de la *Victoria Regia* şi numărul camerei sale şi i-o întinse preotului.

— Dacă vă răzgândiţi, sau dacă cineva este interesat de propunerea mea, veţi şti unde mă găsiţi. Eu reprezint guvernul american şi autorităţile columbiene nu sunt la curent cu demersul meu.

Preotul puse cartea de vizită pe birou fără să răspundă. Apoi deschise uşa şi zâmbind spuse:

— *Hasta luego, señor. Vaya con Dios! [Ne vedem mai târziu, domnule. Mergi cu Dumnezeu!]*

Malko se trezi afară. Era decepţionat. Padre Miguel îi înşelase aşteptările. Oricum aruncase o sticlă în ocean…

El porni pe potecă înapoi spre maşină. Deodată simţi că i se taie

picioarele. Toyota nu mai era acolo.

El căută în zadar de jur-împrejur. Taximetristul îl lăsase baltă. Fără să mai piardă o secundă, formă numărul direct al lui Eric Kroll. Sună îndelung, dar în zadar. Brusc, realiză că uitase să-i ceară acestuia numărul de celular.

Nu mai avea decât o singură soluţie. Să plece pe jos, rugându-se lui Dumnezeu să nu fie reperat. Ca să traverseze cartierul, avea nevoie de jumătate de oră. Un *gringo* singur în mahalaua aceea sordidă şi periculoasă…

Cât despre a găsi un taxi, era o himeră. Atunci îi văzu din nou pe cei doi *milicianos*. Îşi dădu seama că nu-i ceva curat la mijloc. Brusc se întrebă dacă nu cumva el va fi cel de-al patrulea ostatic.

Capitolul VII

Malko îşi spuse că padre Miguel i-ar putea fi escortă. El se întoarse repede în biserică. Sala în care fuseseră tinerii cu chitare era acum goală, cu excepţia bătrânei indience.

— *Donde esta el padre? [Unde este preotul?]* întrebă el.

Ea făcu un gest evaziv.

— *Fuera. [Afară.]*

— *No hay taxis aqui? [Nu sunt taxiuri aici?]*

Ea îl privi ca şi cum ar fi văzut un marţian. Malko ieşi din biserică. Avea inima cât un purice. Pulsul îi crescu vertiginos când îi văzu iar pe cei doi *milicianos* care nu-l pierdeau din ochi.

El încercă să se întoarcă pe acelaşi drum. Nici vorbă să găsească vreun taxi. În momentul în care ajunse la şosea, întoarse capul şi-i văzu pe cei doi în urma sa.

Se grăbi să se piardă în mulţimea ce circula pe o străduţă ce cobora către poalele colinei. Curând se mai linişti. Cei din jur păreau că nu-l bagă în seamă. Apoi, la următoarea intersecţie, el reperă trei bărbaţi care păreau că aşteaptă ceva. Unul dintre ei vorbea la telefon. Un altul îl zări şi-i făcu semn tovarăşului său.

Acum Malko intră în alertă. Din urmă, apărură cei doi *milicianos*. Era prins în cursă. Arma sa avea 16 cartuşe. Puţin ca să-şi poată croi

un drum de aproape doi kilometri.

El se blestemă pentru imprudenţa comisă. Îşi aduse aminte de Esmeralda Trinidad care-şi bătuse joc de el. Părăsind strada, el intră pe un drum pe pământ bătătorit pe care-l străbătu până ajunse în faţa unui zid. Cineva îi strigă ceva. Nu părea ceva amical. Apoi un puşti aruncă cu o piatră după el.

De jur-împrejur nu se vedeau decât colibe dărăpănate în care se înghesuiau refugiaţii, fără apă şi fără electricitate. Voia să escaladeze zidul, când văzu trecând foarte lent un vehicul mare, alb.

Mai văzuse asemenea maşini în Bogota. Erau maşinile de salubritate, cu un singur om la bord.

Nu se vedea niciunul din urmăritorii săi. Malko se apropie de maşina gunoierilor şi, fără să mai stea pe gânduri, deschise portiera şi sări în cabină. Şoferul întoarse surprins capul şi deschise gura ca să-l insulte. Malko nu-l lăsă să se manifeste. Scoase arma de la brâu şi i-o înfipse în coaste, zicând:

— *Arriba, amigo! Rápido! [Dă-i drumul, prietene! Rapid!]*

Şoferul, cu ochii ţintă la revolver, apăsă pe ambreiaj. În Columbia oamenii erau obişnuiţi cu violenţa şi cunoşteau preţul modest al unei vieţi. Revolverul în sine era suficient. Trase o înjurătură şi porni maşina.

— *Sorpassa el buceta! [Depăşeşte autobuzul!]* îi ordonă Malko, arătându-i un autobuz ce bloca parţial drumul.

Şoferul se supuse şi intrară pe o porţiune de drum, în reconstrucţie în care circulaţia era restrânsă. Şoferul benei fu obligat să oprească. Malko nu mai avu timp să-i ofere bani. Cu o mişcare iute, columbianul deschise portiera şi o luă la fugă.

*

* *

Imediat, Malko trecu la volan. Pentru prima oară în viaţa lui era obligat să conducă o benă de gunoi, dar era hotărât să o facă şi pe asta. Mai ales că în retrovizor îi zări pe urmăritorii săi fugind către el.

Circulaţia era în continuare blocată, dar Malko reuşi să-şi croiască drum printre vehiculele ce veneau din faţă şi şantierul în lucru. În cele din urmă, ieşi la liman. Dar, stupoare! Drumul în loc să coboare, urca!

Deci apucase într-o direcţie greşită. Continuă să meargă la întâmplare până ajunse la un drum ce cobora. Nimeni nu părea să-i mai dea vreo atenţie. Ştia însă că o maşină cu gunoi nu merge cu viteză prea mare. Din fericire, începuse să se lase întunericul şi nimeni nu avea să-l mai repereze în cabina maşinii.

Curând, în depărtare văzu clădirile din centrul Bogotei. Era pe drumul cel bun. Puse arma lângă el şi încuie bine portierele, rugându-se lui Dumnezeu să iasă din încurcătură. El coborî colina şi se trezi brusc că a pătruns într-o fundătură. Cum nu mai avea cum să întoarcă ditamai maşina, el se hotărî să coboare şi să plece pe jos mai departe. Curând trecu pe lângă un autobuz care avea o scară în spate. Malko se agăţă de ea. Fiecare metru câştigat era o victorie.

În cele din urmă, autobuzul se opri. Sosise la şoseaua de centură din jurul colinei. Malko sări de pe scară în clipa în care autobuzul tocmai pornea în direcţia opusă.

Un taxi apăru ca din senin. Era salvat, dar avea de reglat o socoteală cu Esmeralda Trinidad. Ori îşi bătuse joc de el când îl sfătuise să intre în acel infern, ori îl credea un *superman*.

*

* *

— *Hola Malko! Como está? [Bună Malko! Ce mai faci?]*

Vocea fostei procuroare era caldă şi, în ciuda furiei, Malko simţi cum se topeşte. Făcuse deja un duş şi era deja mai relaxat.

— *Bien*, se forţă el să spună. *Muy bien*. Voiam să vă văd. Am ceva să vă povestesc.

— Şi eu, spuse Esmeralda. Puteţi veni aici? Tocmai m-am întors acasă.

— Sosesc imediat.

Când ieşi din hotel, dădu cu ochii de şoferul taxiului care-l dusese în Ciudad Bolivar şi se repezi la el furios.

— De ce ai plecat de la biserică în loc să mă aştepţi? făcu el.

Columbianul bolborosi ceva de neînţeles, apoi mărturisi.

— A venit un bărbat care mi-a spus că nu mai aveţi nevoie de mine. Că vă va conduce el înapoi…

Malko înţelese că era inutil să-l mai întrebe. Era sigur că fusese

atras într-o cursă diabolică. Dar dacă totul fusese pus la cale de Esmeralda Trinidad? El plecă val-vârtej pe Avenida Pepe Sierra. Tânăra îi deschise. Era la fel de încântătoare. La picioarele ei se afla Diego, câinele cocainoman. Când intrară în salonaş, Malko spuse:

— Am fost în Ciudad Bolivar.

— *Muy bien*. Şi cum a fost?

— Mai-mai să nu mă mai întorc!

Ea asculta povestea lui fără să-l întrerupă, apoi izbucni în râs.

— Bravo! O idee excelentă să sari în maşina de salubritate. Sunt mândră de dumneavoastră!

— Da. Dar ce mă făceam dacă nu-mi apărea în cale acea benă?

Esmeralda nu-şi pierdu cumpătul.

— A fost trimisă de Dumnezeu.

Malko clocotea de furie în sinea lui.

— În orice caz, ascultându-vă sfatul, era posibil să fiu şi eu sechestrat…

Chipul Esmeraldei se îndulci brusc. Ea se apropie de Malko şi, cu un gest tandru, îl cuprinse cu braţele de după gât.

El simţi căldura pântecelui ei aproape.

— Da, dar nu aţi fost sechestrat. Pentru că sunteţi *un hombre muy fuerte [un bărbat foarte puternic]*.

Malko nu mai vedea acum decât buzele roşii ce se aflau aproape de gura lui. Cu o voce şi mai dulce, Esmeralda zise:

— Nu v-am spus tot despre mine. Am un defect: mă aprind uneori mult prea repede.

El nu mai avu timp să înţeleagă sensul acestei fraze. Cu un gest deliberat, femeia îşi scoase banderola neagră ce-i masca orbita goală. Malko nu mai avut timp să se mire. Tânăra îi venea în întâmpinare cu toată fiinţa ei. Cu gura fierbinte într-un sărut plin de pasiune, cu pântecul în flăcări. Ea îşi scoase pieptenul din părul strâns în coadă de cal, iar părul i se răsfiră peste umeri.

Cei doi se legănau ca doi beţivi în mijlocul micului salon. Esmeralda Trinidad se transformase complet. Din femeia cu sânge rece, devenise o furie dezlănţuită, pătimaşă, arzătoare. Cu unghiile înfipte în ceafa lui Malko, ea se lipea de el şi îl săruta sorbindu-i sufletul.

Apoi se dădu un pas înapoi şi-şi desfăcu fusta ce căzu pe covor şi rămase în slip şi ciorapii negri.

Malko îi scoase slipul şi o strânse în braţe.

Cei doi amanţi înlănţuiţi se prăbuşiră pe covor. Esmeralda îl primi cu fervoare şi violenţă. Ceva mai departe, Diego, lungit pe covor, îi privea liniştit.

Esmeralda scoase un ţipăt răguşit şi fu scuturată de un spasm în clipa când Malko exploda în ea. Fusese o întâlnise sălbatică, rapidă şi minunată.

*

* *

Înfăşurată într-un halat din mătase roz, Esmeralda îşi păstrase ciorapii. Stătea pe micuţa canapea alături de Malko, cu chipul radiind de fericire. Ea scoase o ţigară şi-i spuse zâmbind.

— Eu nu fumez decât atunci când mă simt bine.

Malko îi oferi imediat foc, iar ea îi reţinu o clipă mâna în mâinile ei.

— Când te-am văzut în Capilla de Christo, am simţit pe loc că te doresc. Nu ştiam cine eşti. Eu nu mă dăruiesc oricui, chiar dacă trupul meu tânjeşte. Sunt mândră că ai fost singur în Ciudad Bolivar şi că ai reuşit să scapi de acolo. Te respect pentru curajul tău. Ştiam că nu rişti nimic pentru că Dumnezeu îi păzeşte pe cei ca tine.

Malko o întrebă:

— Chiar crezi în treaba asta?

— Bineînţeles. Dumnezeu este pretutindeni. El îi apără pe cei pe care îi iubeşte. Şi te păzeşte pentru că ai venit cu gând de pace.

— Ştii că uneori sunt nevoit să suprim vieţi omeneşti, remarcă Malko. Cum poate Dumnezeu să accepte acest lucru?

— Atunci când sunt ucişi răufăcătorii, Dumnezeu nu se supără, făcu Esmeralda. Există şi războaie juste.

Ea îl sărută lung.

— Sper că îţi aduc noroc, făcu ea.

— Acel padre Miguel a fost foarte reticent, spuse Malko.

Esmeralda surâse.

— Este normal să fie aşa. Nu te cunoaşte. Puteai să fii un agent

provocator din DAS. Poţi însă să fii sigur că mesajul va fi transmis comandantului Fabian Ramirez. Preotului i-ar fi şi mai frică dacă nu l-ar transmite. Acum trebuie doar să aştepţi. Ei te vor contacta. Acum am şi eu o noutate pentru tine. Azi am fost la *Buen Pastor*, închisoarea pentru femei, unde cunosc câteva deţinute. Am aflat acolo câteva lucruri interesante.

— Ce anume?

— Maria Soledad nu ţi-a spus adevărul despre Alfredo Cano. Ea a devenit amanta lui cât el a stat în La Picota. Acolo deţinuţii mai importanţi au dreptul să se izoleze cu persoanele mai apropiate. Când a ieşit din închisoare, el a rămas un timp în Bogota şi se vedeau adeseori. Din cauza asta ea a putut să se ducă la FARC, ca să-l regăsească.

— Asta nu l-a împiedicat să dorească să treacă în cealaltă tabără.

Esmeralda Trinidad făcu un gest de îndoială.

— Poate, dar povestea cu *chula* îndrăgostită a fost o invenţie. Atunci ne putem aştepta ca şi alte elemente ale istoriei să fie la fel.

Capitolul VIII

Pe loc, Malko simţi cum i se răceşte libidoul. El o privi neîncrezător pe Esmeralda şi o întrebă:

— Tu crezi că toată povestea nu a fost decât o manipulare?

Columbiana îşi netezi părul de la tâmpla stângă cu un gest maşinal, ca şi cum şi-ar fi mângâiat cicatricele, şi spuse gânditoare:

— Am studiat foarte mult modul de operare al celor din FARC. Sunt oameni răi şi vicleni. Au la bază o educaţie marxistă, de tip KGB-ist. Mai ales şefii lor. În schimb, columbienii din DAS sunt mai puţin sofisticaţi. Americanii doresc atât de tare să-şi recupereze ostatecii, încât sunt capabili să înghită orice gogoriţă. Pe mine m-a pus pe gânduri un alt element. Am vorbit cu Enrique Botero, ziaristul care i-a fotografiat pe cei trei americani şi le-a publicat pozele în *Cromos*, cu puţin înainte de încercarea de fugă a lui Alfredo Cano. Acea parte din povestea Mariei Soledad este exactă. Cei trei prizonieri au fost regrupaţi pentru o şedinţă de propagandă. Dar comandantul Alfredo

Cano nu era acolo.

— Dar poate că îl executaseră deja, nu? obiectă Malko.

Esmeralda surâse, cu unicul ei ochi fixat asupra lui Malko.

Chiar şi fără acea bandă, nu reuşea să fie respingătoare, cu orbita dezgolită.

— În acest context, niciodată cei din FARC nu ar fi riscat să-i adune la un loc pe cei trei americani.

— Ce ştii despre Maria Soledad? întrebă Malko.

— Nu cine ştie ce, mărturisi Esmeralda. Este o tânără ambiţioasă cu o orientare mai degrabă de stânga. O are doar pe mama ei cu care locuieşte. De câte ori venea la *La Picota* să-l viziteze pe Cano, avea grijă să se izoleze cu el pentru a face dragoste. Cei din FARC o considerau ca fiind una de-a lor. Cu toate astea DAS-ul nu s-a interesat niciodată de ea, deşi asta nu înseamnă mare lucru. Ei întotdeauna reacţionează cu întârziere.

Malko o asculta cu atenţie. Revelaţiile Esmeraldei îl luau pe nepregătite. Dacă povestea cu detectorul ce costase viaţa a şase americani, nu era decât o înscenare, Maria Soledad era cu siguranţă implicată. Aşa că sfatul ei de a-l vizita pe padre Miguel avusese ca scop să-l piardă şi pe el…

Esmeralda sparse tăcerea:

— Atentatul căruia i-ai fost victimă a fost şi el mai mult decât ciudat. *Los sicarios* din FARC ratează extrem de rar ţinta.

— Atunci ce scop au avut?

— Să crezi că Maria Soledad este ameninţată cu moartea, spuse columbiana.

— Şi ce sugerezi în cazul acesta?

Diego începu să dea semne de nelinişte. Venise timpul să-şi ia doza. Tânăra scoase din poşetă pliculeţul, îl deschise şi îl puse jos. Câinele linse praful alb şi se duse să se culce… Esmeralda îşi luă banderola de pe noptieră şi-şi acoperi orbita goală.

— Cred că ar trebui să o supraveghezi pe Maria Soledad spuse ea. Dacă ai venit aici ca să-i eliberezi pe cei trei ostatici, va trebui să-ţi securizezi aria din jurul tău, altfel s-ar putea să cazi tu însuţi victimă unei manipulări. Or, pe cei din DAS nu se poate conta. Sunt extrem de ineficace. Eu aş putea să încerc să te ajut. Am în grijă o familie de

displazados care mă iubeşte enorm. I-am dat de lucru femeii. Câţiva dintre ei locuiesc în sudul oraşului, aşa că pot circula acolo fără a trezi suspiciuni.

— Bine, făcu Malko. O să o sun pe Maria Soledad ca să fixez o întâlnire cu ea. Voi încerca să aflu mai multe despre cum îşi petrece timpul. Tot ce ştiu e că zilnic merge la redacţia ziarului *El Tiempo*.

— *Muy bien*, îl aprobă Esmeralda. Eu mă voi schimba ca să merg la cină.

*
* *

Maria Soledad răspunse la al treilea apel. Malko auzi un zgomot de fond.

— Sunt eu, Malko, zise el. *Como está?*

— A, Malko! *Como está?* răspunse tânăra cu căldură. Nu mai ştiam nimic despre tine.

— Am fost la Ciudad Bolivar şi…

Maria Soledad îl întrerupse:

— O să-mi povesteşti mai târziu. Nu la telefon. Când ne putem vedea? Azi dimineaţă o motocicletă mi-a tot dat târcoale. Mor de frică.

— Vrei să ne vedem diseară?

— Imposibil, l-am promis mamei că iau masa cu ea, dar aş putea mâine. Vino să mă iei de la ziar. În fiecare zi plec de acolo la ora şapte seara. Trebuie să ţin şi locul unui coleg. Prefer deocamdată să nu ies prea mult pe teren.

— Mâine va fi perfect, o aprobă Malko.

— *Hasta luego*. Mâine mergem să dansăm o *rumba*…

Când Esmeralda îşi făcu iar apariţia, Malko îi povesti cele discutate la telefon.

— Foarte bine, făcu ea, dar există o problemă. Ai cumva o fotografie de-a Mariei Soledad?

— Nu…

— Atunci nu pot să-l folosesc pe cel la care mă gândeam. Am putea să mergem cu maşina mea la *Tiempo*, înainte de a merge să cinăm. Va fi deja destul de întuneric, iar Kia mea va trece neobservată. Ţi-am

promis că te voi ajuta.

El se apropie de ea şi o sărută. Tânăra femeie îi întoarse sărutul apoi îl respinse cu o oarecare brutalitate.

— *Vamos*, acum nu vreau să fac dragoste. Vom avea timp destul la noapte.

Malko se uită la ceasul său Breitling Crosswind.

— Dar este prea devreme!

— Ştiu, spuse ea, dar ne vom duce la biserică să ne rugăm. Vreau să-i mulţumesc lui Dumnezeu că te-am întâlnit.

Era ceva rar să întâlneşti o bombă sexuală stropită cu apă sfinţită… În timp ce ea deschidea uşa, Malko îi privi trupul sculptural, anticipând în gând noaptea ce avea să vină.

*

* *

Generalul Gonzalo Garcia Luna contempla cerul cenuşiu de la fereastra biroului său în timp ce cuburile de gheaţă se topeau în paharul cu whisky. Acea băutură îi împrospăta creierul. În Bogota, cerul era mai tot timpul acoperit. Contrariat, patronul DGI tocmai aflase despre vizita lui Malko în Ciudad Bolivar. Îi povestise chiar padre Miguel care, de frică să nu dea de bucluc, se punea bine şi cu cei din DAS, menţinând însă şi un contact privilegiat cu FARC.

Ofiţerul columbian reciti cu atenţie fişa lui Malko pe care o avea de la eliminarea lui Pablo Escobar. Avea de-a face cu un profesionist adevărat, dintre aceia ce merg pe teren, nu ca funcţionarii din CIA, aflaţi la post în Bogota, care nu-şi scoteau nasul din buncărele ambasadei. Ştia că americanii voiau să-i recupereze pe cei trei ostatici cu orice preţ. Columbienii nu făceau nimic ca să-i ajute şi chiar din rândurile lor existau prizonieri la rebeli. Iar preşedintele Uribe nu voia cu niciun preţ să îngăduie vreun schimb. Generalul se temea însă de americani. Oare ce târg voiau ei să facă peste capul columbienilor cu *subversivos?* Se vedea nevoit să pună la punct un dispozitiv preventiv ce ar fi putut fi activat în caz de necesitate. Or, el se temea chiar şi de cei din subordinea sa, care ar fi putut fi infiltraţi de CIA şi de FARC.

Aşa că trebuia să facă apel la aliaţii cei mai siguri care nu se sinchiseau de normele etice. El formă la celular un număr pe care-l

ştia pe de rost. O voce de femeie, proaspătă şi distinsă, răspunse imediat.

— Soraya, sunt eu. *Que tal? [Ce mai faci?]*

— Vii să mă vezi?

Soraya Hoyos, o femeie de un metru cincizeci şi opt, cu sânii ca două lămâi, năsucul cârn şi temperament vulcanic, era amanta sa ocazională. Era căsătorită cu un şef din AUC*, o organizaţie paramilitară ce considera ca o datorie de onoare să taie cu maceta de la rădăcină orice ar fi semănat cu o acţiune de-a rebelilor subversivos. Pe scurt, membrii AUC erau oameni simpatici, dar de multe ori cam enervanţi.

[AUC – Autodefensas Unidas de Colombia; Autoapărarea unită din Columbia, forţă paramilitară însumând peste 100.000 de membri.]*

— Sunt la tine într-o jumătate de oră, făcu generalul. Nu voi sta însă mult.

— Bine, te aştept, făcu Soraya.

Cei doi făceau dragoste în locurile cele mai insolite din Bogota, chiar şi într-o cabină de teleferic în drum spre Montserrat. Soraya adora acest tip de situaţii. Într-o zi îl dusese la Muzeul Aurului, unde într-o sală abia luminată avuseseră o relaţie pe cât de scurtă, pe atât de plăcută.

Satisfăcut, generalul puse într-un plic câteva fotografii cu Malko, precum şi fişa cu informaţiile privitoare la activitatea lui.

*
* *

Maria Soledad părăsi redacţia ziarului *El Tiempo* când noaptea se lăsase deja. Opri imediat un taxi galben care plecă imediat spre autostrada El Dorado, spre vest. Circulaţia era suficient de intensă ca Esmeralda să nu fie reperată. Ceva mai departe, taxiul viră la dreapta în Avenida Ciudad de Quito, continuându-şi drumul spre sud.

Esmeralda Trinidad întrebă:

— Mama ei locuieşte în acea parte?

— Nu ştiu, mărturisi Malko.

Taxiul traversa acum cartiere din ce în ce mai sărăcăcioase. Malko

zări în treacăt numele unei străzi: Calle 55 A Sur.

Drumul ducea direct spre colinele acoperite de bidonviluri. Taxiul se opri la o staţie de service din reţeaua Corral. Maria Soledad coborî şi traversă drumul ca să se aşeze la o masă de pe terasa unei pizzerii.

— Nu pare prea grăbită să-şi întâlnească mama! remarcă Esmeralda.

Aceasta se oprise ceva mai departe, în spatele unui camion stricat. Malko văzu că Maria Soledad răspunde la un apel telefonic. Curând, ea plecă spre cartierul El Tunai. Maria Soledad coborî la colţul parcului cu acelaşi nume şi se opri în faţa bibliotecii El Tunai, unde era o staţie de autobuz.

Cei doi văzură cum o maşină încetineşte viteza şi cum tânăra sare în vehiculul aflat încă în mers. Era un Renault vechi albicios. Din fericire, Esmeralda avea reflexe bune.

Curând, ea trebui să frâneze brusc. Renaultul se oprise. Strada se termina cu o fundătură, luminată de un lampadar. Maria Soledad coborî prima şi ocoli maşina către şofer. Acesta coborî la rândul său din maşină. Era un bărbat înalt, cu o canadiană de pânză. Era cam pleşuv şi avea o mustaţă căruntă. Maria Soledad îl luă de braţ şi cei doi dispărură pe una din străduţele ce traversau Ciudad Bochica.

— Aş putea să jur pe ce am mai sfânt, că tipul acela era chiar *commandante* Alfredo Cano, spuse încet Esmeralda.

*

* *

Pentru un mort, tipul arăta excelent. Toată povestea spusă de Maria Soledad se prăbuşea. Dar ce căuta el în Bogota?

— Mi se pare că riscă mult venind în capitală, remarcă Malko. Ori este prea îndrăgostit…

— Eu una nu cred că un om de importanţa lui şi-ar asuma asemenea risc din motive sentimentale, răspunse Esmeralda. Maria Soledad putea să-l viziteze undeva în zona ocupată de FARC, fără niciun fel de risc. Dacă el a venit aici, atunci are un motiv serios. Atenţie!

Dinspre străduţa pe care dispăruseră cei doi, apărură trei bărbaţi care se îndreptau în direcţia lor fără să se grăbească.

— Sunt gorilele comandantului, şopti Esmeralda. Verifică dacă nu au fost urmăriţi.

Erau adevăraţi profesionişti.

Ea demară şi reuşi să dispară la timp pe o străduţă laterală, în vreme ce cei trei urcau strada spre centru.

Acum Malko reconsidera toată afacerea. Comandantul Alfredo Cano nu fusese executat, iar toată povestea fabricată de Maria Soledad nu era decât o minciună de adormit copiii. Malko realiză brusc că el ar fi putut fi următoarea victimă.

*

* *

Camera nu avea decât un pat, un dulap, o masă şi un scaun. Storurile erau trase şi domnea un miros de igrasie. Cele trei etaje ale clădirii erau ocupate de *milicianos* FARC, care puseseră acea cameră la dispoziţia bătrânului *guerrillero*. Imediat cum intrară, Maria Soledad i se aruncă în braţe cu pasiune.

— *Cogeme! [Ia-mă!]* îl rugă ea.

Nu îl mai văzuse de două săptămâni, iar ea era îndrăgostită ca în prima zi, când îi luase un interviu în celula lui din La Picota. Fără să mai scoată un cuvânt, cu chipul ascuns la pieptul lui, ea se lipi de trupul vânjos. Era fericită. Alfredo Cano voia însă să stea de vorbă, iar dragostea avea să urmeze după aceea.

— Am veşti bune, spuse *El Commandante*. El Mono Jojoy a acceptat să te integreze în *columna móvila* Teofilo-Ferero.

La Frente 22 răspundea de oraşul Bogota, dar FARC avea în tot teritoriul unităţi itinerante, şapte în total, care efectuau operaţiuni speciale.

După succesul înregistrat de operaţiunea „Jim Stanford”, Alfredo Cano nu mai depindea de Bloque sur al FARC, ci trecuse direct sub comanda lui Mono Jojoy.

Fiind declarat executat, el trebuise să dispară din zonă o vreme. În fond, lui Alfredo Cano nu-i displăcuse ideea de a ieşi din junglă. Chipul femeii se lumină.

— *O, muchas gracis! Muchas gracias!*

FARC era foarte bine compartimentat, cu fronturile numerotate ce

corespundeau implantărilor diferite în ţară. Coloanele mobile operau în anumite centre mari, ca Bogota, Cali ori Medellin. Erau compuse din militanţi încercaţi, bine remuneraţi pentru efectuarea filajelor, recunoaşterilor sau chiar a operaţiunilor de eliminare.

Alfredo Cano se grăbi să adauge cu severitate:

— Este o onoare, dar totodată şi un mare risc. *Comandante* El Mono Jojoy a estimat că după succesul ultimei tale acţiuni, eşti demnă să ataci alt obiectiv militar.

În realitate, El Mono Jojoy, nebun de gelozie, dorea să o recupereze pentru blocul său. De la operaţiunea precedentă, laurii erau de partea lui Fabian Ramirez, rivalul său din sud.

— Va fi nevoie de o perioadă de antrenament? întrebă tânăra cu sufletul la gură.

Alfredo Cano nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu. Nu e nevoie de aşa ceva. Avem destui combatanţi. Avem însă în program o operaţiune mult mai ambiţioasă pentru care avem nevoie de acel *gringo* al tău. Îl vei revedea?

— Oricând va fi necesar, răspunse ea mândră.

Alfredo Cano dădu aprobator din cap. În ochii lui, Maria Soledad era un simplu pion, o idioată utilă, cum ar fi spus Lenin. El o sedusese în puşcărie pentru că avea nevoie de o femeie şi mai era şi apetisantă. Abia mai târziu îşi dăduse seama că le putea fi utilă ca ziaristă la cel mai mare cotidian din Columbia.

— *Muy bien*, făcu el. Va trebui să fii foarte intimă cu el. Apoi să-i spui că vrei neapărat să mergi la *El Nogal*.

Maria Soledad făcu ochii mari.

— La *El Nogal?!*

Era clubul cel mai luxos din Bogota. Doar intrarea costa cincizeci de milioane de pesos. Avea restaurante, local de noapte, teren de tenis şi de squash, piscină pe terasă. Toată protipendada se aduna acolo, nelipsind nici membrii AUC.

— Da, zise Cano. Sunt sigur că vei reuşi. Tot ce trebuie e să te ducă la o cină, dar în maşina ta.

— Dar eu nu am maşină!

— O să primeşti una, îi spuse el.

Maria Soledad nu-şi putea reveni din surpriză.

— Dar este foarte scumpă!

— N-are a face, făcu el. Doar e vorba de o operaţiune militară. O să-i spui că ai împrumutat-o. Ştii să conduci, nu?

— *Claro que si.*

— *Muy bien.* Acum va trebui să plec. Mai am întâlnire cu cineva.

— Când te mai pot vedea?

— Nu ştiu. Te voi suna şi-ţi voi spune că mătuşa ta se simte bine. Vei proceda la fel ca azi şi vei primi noi instrucţiuni. *Hasta luego*.

Din nou, ea se lipi de trupul lui, întrebându-se ce rost avea acea invitaţie la *El Nogal*. Bănuia ea ceva, dar prefera să nu se mai gândească. Fu nevoită să meargă mai mult de un kilometru până găsi un taxi. Acum făcea parte din rezistenţa de vârf, în mod oficial. Ca ziaristă, văzuse numeroase cazuri de injustiţie socială, de cele mai multe ori oribile. Făcuse multe reportaje despre *displazados*, alungaţi din satele lor de către AUC şi venind fără nimic la Bogota. Femeile erau obligate să se prostitueze, iar bărbaţii furau sau se apucau de cerşit ca să nu moară de foame. Atunci, ea îşi spuse că a lupta sub drapelul bătrânului „Tiro Fijo” era o mare onoare.

*

* *

Malko se dădu jos din taxi în faţa hotelului *Victoria Regia*, cu sufletul plin de bucurie. Datorită Esmeraldei, descoperise că era vorba de o înscenare de mari proporţii. Eric Kroll avea să sară în sus când va afla că CIA fusese trasă pe sfoară într-un mod atât de jalnic… Iar amărâtul de Jim Stanford se lăsase dus de nas de o „cârtiţă” a celor din FARC. Acum trebuia să-l localizeze pe comandantul Alfredo Cano şi să-l dea pe mâna columbienilor. Asta necesita noi filaje şi apropierea de Maria Soledad.

Restul serii fusese foarte idilic. Cinase cu Esmeralda într-un restaurant de pe La Calera. La *Bella Vista* se bucura de o magnifică panoramă a Bogotei. Noaptea, chiar şi clădirile cele mai urâte deveneau frumoase.

La picioarele lor se întindea un covor de lumini. Băuseră vin chilian, mâncaseră *churrascos* şi apoi făcuseră dragoste. Esmeralda părea nesătulă, dar neclintită în principiile ei. Amorul trebuia

practicat aşa cum a lăsat Dumnezeu. Sodomia era rezervată animalelor… Ce personaj straniu, era această femeie!…

— *Señor?*

Un băiat de hotel se apropie de Malko.

— Da.

— Staţi în camera 202?

— Da.

— Vă aşteaptă un domn la bar.

Malko se duse la barul englez cu lemnărie întunecată. Era destul de pustiu. Un singur client era aşezat la o masă în fund.

— *Señor* Linge?

— Da.

— Aveţi paşaportul la dumneavoastră?

Surprins, Malko întrebă:

— De ce?

— Vreau să mă asigur că este vorba de dumneavoastră.

Intrigat, Malko îi întinse paşaportul austriac:

— *Muy bien*, zise necunoscutul. Eu mă numesc Pablo şi fac parte din Frente 15 din Bloque Sur din FARC, de sub comanda lui Fabian Ramirez. A primit mesajul dumneavoastră

Capitolul IX

Malko avu timp de câteva secunde ca să realizeze despre ce e vorba. Iată deci că era contactat de un reprezentant al FARC, perfect stăpân pe sine, în plin centrul Bogotei. Aşadar padre Miguel îi îndeplinise ruga. Vizita lui la Ciudad Bolivar se dovedea cu folos.

Columbianul continuă cu aceeaşi voce stăpânită:

— *Señor* Linge, presupun că sunteţi înarmat. Vă previn că dacă voi păţi ceva, atât acest hotel, cât şi cele din acelaşi lanţ hotelier vor deveni obiective militare şi vor fi distruse. De altfel, prezenţa mea aici, în seara asta o dovedeşte că vă considerăm un interlocutor de bună credinţă…

Malko avu strania senzaţie că lumea era cu susu-n jos. El răspunse:

— V-am arătat doar paşaportul meu. Mie cine-mi asigură faptul că

sunteţi un reprezentant al comandantului Fabian Ramirez?

Tânărul cu chipul ca o lamă de cuţit vârî mâna într-o taşcă de piele aşezată alături de el şi scoase de acolo o casetă video pe care i-o întinse lui Malko.

— Vă pot da asta. Vizionaţi-o cu prietenii de la ambasadă, dar nu vorbiţi cu *recicladores [agenţii din DAS]*.

— Bine. Eu sunt de bună credinţă. Dar dumneavoastră sunteţi? Ultima oară când am dorit să rezolvăm în mod paşnic problema ostaticilor, operaţiunea s-a soldat cu şase morţi americani.

Pablo nu manifestă nici cea mai mică emoţie.

— Nu a fost vorba de un acord între organizaţia noastră şi americani, ci de recuperarea unui trădător gata să-şi lichideze camarazii ca să câştige un pumn de dolari. El a fost pedepsit, iar *gringos* au plătit pentru prostia lor. Noi suntem în război cu oligarhia de ani de zile, *señor*. Şi cu americanii care o susţin.

Dacă Malko nu l-ar fi văzut pe Alfredo Cano cu câteva ore mai devreme, acel discurs ar fi avut valoare… Deci nu era deloc un semn bun. Încă de la început, reprezentantul lui Fabian Ramirez îi turna gogoşi. Din păcate, Malko nu avea cum să-l trimită la plimbare.

— Sunteţi aşadar dispuşi să facem un schimb de prizonieri? întrebă Malko.

Pablo îl fixa cu o umbră de zâmbet.

— *Señor*, sunt două luni de când cerem acest lucru! Numai că, de la instalarea la putere a preşedintelui Uribe, ni se refuză categoric. Dacă propunerea dumneavoastră este serioasă, suntem dispuşi să discutăm condiţiile. Anumite persoane nu văd cu ochi bun acest *canje [schimb]*.

— Cum vom proceda? întrebă Malko.

— Am adus lista cu camarazii noştri aflaţi în închisorile actualului regim. Câteva nume sunt subliniate cu roşu. Sunt cei propuşi pentru schimb. Sunteţi autorizat să înmânaţi această listă americanilor de la ambasadă.

— Este vorba de un schimb un om pentru altul?

— Nu. Noi ne rezervăm dreptul de a fixa numărul oamenilor noştri ce vor trebui eliberaţi în schimbul celor trei *gringos*.

Pablo scoase din taşca sa un teanc de hârtii pe care-l întinse lui Malko. Acesta le parcurse repede. Era o listă de zece pagini cu nume şi

cu câte un CV sumar pentru fiecare deţinut în parte. Pedepsele celor mai mulţi mergeau şi până la cincizeci de ani închisoare, căci în Columbia nu exista pedeapsa cu moartea. Mai era şi o anexă pe două pagini cu numele codificate. Pablo se ridică în picioare şi-i întinse mâna lui Malko.

— *Hasta luego, señor. [Ne vedem mai târziu, domnule.]* Peste câteva zile veţi primi un apel, în camera dumneavoastră, din partea lui Pablo. Pablo de La Havana, adăugă el. Cu acest nume desemnăm mişcarea noastră. Dacă aveţi intenţia să continuaţi acest proces spuneţi doar că sunteţi gata să-l întâlniţi pe „El colombiano de La Havana".

— Cine este „El colombiano"?

— În codul nostru, înseamnă reprezentantul FARC, preciză Pablo înainte de a părăsi barul.

Malko urcă în camera sa cu lista şi cu caseta în mână. În sfârşit avea un fir de care să apuce. Însă numai bunul Dumnezeu ştia ce se afla la celălalt capăt…

*

* *

— Acela este Joaquim Gomez, făcu Eric Kroll, arătându-i lui Malko un bărbat din dreapta ecranului. Era un tip mărunt şi negricios, cu mustaţă. Teoretic ar fi şeful Frontului 15, dar adevăratul şef este Fabian Ramirez.

Şeful staţiei CIA şi Malko vizionau caseta primită de la Pablo, în biroul lui Eric Kroll. Înregistrarea era foarte scurtă, reprezentând o întrunire într-un loc nedeterminat, dar în plină junglă, a statului major al lui *Bloque Sur*. Pablo se afla aşezat la dreapta lui Ramirez, îmbrăcat în uniformă, cu armă şi cu alţi doi *guerrilleros* neidentificaţi. O duzină de bărbaţi înarmaţi îi încercuiau. Caseta nu avea sunet. În orice caz era edificatoare pentru rolul jucat de Pablo. Eric Kroll opri caseta, scoase dintr-un sertar o fişă şi spuse:

— „Pablo" este de fapt Jorgo Alberto Diaz. Este primul adjunct al lui Fabian Ramirez pentru probleme financiare. DAS ar da orice să poată pune mâna pe el.

— Şi cu toate astea are curaj să vină în Bogota?

— Să fiţi sigur că este blindat cu acte false şi cu tot ce trebuie.

— Atunci e treabă serioasă…

Kroll zâmbi cu amărăciune.

— O, asta nu-i împiedică să-şi bată joc de noi! Lista asta pe care v-a dat-o „Pablo” nu e nimic nou pentru noi.

El scotoci într-un dosar şi aduse o grămadă de documente. Malko observă uşor că era vorba de aceeaşi listă.

— De ce şi-ar fi asumat atunci un asemenea risc? întrebă el.

— Vizita făcută de dumneavoastră părintelui Miguel i-a intrigat şi au vrut să sondeze apele.

— Nu ar fi fost cu mult mai simplu să vă contacteze direct pe dumneavoastră?

— Bineînţeles, dar e vorba de nişte ticăloşi. După afacerea Jim Stanford, se consideră pe o poziţie privilegiată. Ştiu că Washingtonul exercită o presiune teribilă pentru a recupera pe cei trei ostatici. Dar, chiar dacă eu v-aş da *undă verde* imediat, lucrul ar fi imposibil.

— De ce?

— Membrii FARC ale căror nume figurează în aceste liste sunt răspândiţi în diferite închisori din Columbia. Guvernul Uribe nu vrea să audă de un schimb. Este o poziţie de principiu. Ei ştiu că FARC are nevoie de aceste cadre. Noi am încercat de zeci de ori să-i convingem. Însă pentru Uribe asta ar însemna că noi capitulăm. Aşa că lista asta nu serveşte la nimic.

Vizibil frustrat, americanul se ridică îşi scoase dintr-un dulap o sticlă de Defender „vechi de 5 ani” şi îşi umplu ochi un pahar pe care îl goli dintr-o răsuflare. Malko rămase tăcut un timp. Era absolut absurd să se afle într-un asemenea impas, acum când cei din FARC voiau *cu adevărat* să trateze cu ei. Numai că, în toate problemele cu privire la ostatici, era nevoie de mai multe chei. Iar lui îi lipsea una, de proporţii mari…

— Cu toate ajutoarele pe care le daţi columbienilor, nu puteţi să le forţaţi puţin mâna? întrebă el.

Eric Kroll clătină din cap.

— Li se refuză exact ce îşi doresc cel mai mult: trimiterea de GI ca să-i vâneze pe *subversivos* cu ele. Or, pentru a schimba această politică, ar trebui să vă adresaţi direct lui George W. Bush… Dar, chiar dacă nu

aruncăm toate forţele în această luptă, nu ştiu dacă am putea câştiga. Aici este şi mai rău decât în Vietnam: nu există şosele, nu sunt aglomeraţii. Este pădurea, savana şi fluviile care de-abia pot fi navigabile. Ne-ar trebui sute de elicoptere, trupe aeropurtate şi încă multe altele… Măcar dacă am fi siguri că guvernul doreşte să-i lichideze pe rebelii din FARC.

— Nu sunteţi sigur de asta? Tatăl preşedintelui Uribe a fost asasinat de ei. Aşa că preşedintele ar fi motivat să o facă.

— Eh, da. Nu trebuie însă să uitaţi că toată Columbia trăieşte de pe urma banilor câştigaţi din piaţa drogului. Priviţi ce se întâmplă în Bolivia. Acolo au luptat contra plantaţiilor care s-au redus cu 80%. Rezultatul: acum ţara este bântuită de revoluţie. Cei mai revoltaţi sunt ţăranii: indienii *campesinos* defilează pe străzile din La Paz. Bineînţeles că sforile sunt trase de marii *linceros* care au făcut averi din coca. Iată de ce guvernul columbian nu vrea să-i elimine pe cei din FARC.

— Dar ei reprezintă un pericol pentru actualul regim…

— Da, dar de asemenea au devenit *primul cartel* al drogurilor din Columbia, urmat de cel al paramilitarilor şi de cel din Cali. Cel al lui Medellin a dispărut.

El tăcu şi bău din *tinto*. Malko îl lăsă să se calmeze şi spuse:

— Treaba agenţiei dumneavoastră este să găsească soluţii alternative la nişte probleme în aparenţă insolubile. Nimeni nu a recunoscut vreodată să fi vărsat bani într-o afacere privind ostaticii. Şi totuşi…

Eric Kroll dădu din cap.

— Tocmai mie îmi spuneţi asta? Anul trecut am dat cinci milioane de dolari celor din *ELN** ca să recuperăm cinci ingineri de la Texas Oil răpiţi lângă Rio Hacha. Acolo a fost simplu: era vorba de sumă. Dacă am fi putut răscumpăra cu bani pe cei trei, ar fi fost demult liberi, iar toţi şefii FARC ar avea acum vile luxoase în Boca Raton. Din păcate, oamenii noştri sunt valoroşi doar pentru schimb.

[ELN – Armata de Eliberare Naţională, altă mişcare clandestină.]*

— Mă gândeam la ceva ce ar putea face posibil asemenea schimb, făcu Malko. Sunteţi de acord că dacă ne-am pune de acord cu rebelii asupra unui anumit număr de prizonieri pe care i-am putea elibera,

schimbul ar putea fi făcut?

— Da, dar aţi pornit dintr-un punct de plecare imposibil.

Malko zâmbi.

— Să presupunem că aceşti oameni nu ar fi eliberaţi în mod *oficial* ci „ar evada”. Guvernul n-ar avea atunci nicio responsabilitate. Bineînţeles, lumea ar pune ceva întrebări, dar nu asta e important.

— Cum să evadeze!? Aţi vrea să-i ajutaţi să evadeze fără voia guvernului columbian?

Malko bău şi el un pic de *tinto* rece.

— Evident că nu! Asta nu se poate face decât cu acordul guvernului. Anul trecut au evadat din închisoarea La Picota 28 de prizonieri rebeli. Acest fenomen s-ar putea repeta la o altă scară…

— Nu uitaţi că au fost ucişi şapte gardieni, observă cu răceală Eric Kroll, deloc încântat de idee.

— Asta pentru că acea evadare a fost una *adevărată*, sublinie Malko. Nimeni nu ar mai fi surprins dacă asta s-ar mai repeta. Cele două închisori din Bogota – La Picota şi Modello – sunt ca nişte site cu găuri mari. Este vorba de o decizie politică. De curând, preşedintele Uribe s-a pretat la o manipulare a celor din DAS în legătură cu pretinsa eliberare a lui Ingrid Betancourt. El ar putea aşadar să accepte şi un *deal* cu Statele Unite. Numai că ar trebui să-i promiteţi ceva în schimb. În afară de oameni, ce mai vrea el de la americani?

— Bani, dar numai Congresul poate stabili asta. Deocamdată primeşte 534 milioane de dolari pe an. Este imposibil de manipulat.

— Există destule lucruri care l-ar interesa…

Eric Kroll se sufoca de indignare.

— Cum? Tocmai în momentul în care se pregăteşte un *deal* cu ei? Sunteţi nebun?

— Nu, doar pragmatic, răspunse el surprins de candoarea americanului.

Era însă vizibil că ideea sa îşi croia drum în creierul şefului staţiei CIA, căci acesta spuse brusc:

— Să admitem că ideea dumneavoastră nu este chiar atât de nebunească. Dacă încerc însă să vorbesc cu cei de la Agenţie, îmi vor spune că sunt impertinent sau m-ar sfătui să nu mai beau.

Malko schiţă un zâmbet.

— Nu trebuie să vorbiţi cu Agenţia. Mai ales că acum George Tenet nu se are prea bine cu Pentagonul şi cu Casa Albă. Însă eu am un contact direct cu Casa Albă. Un bărbat care îl vede pe Preşedinte de trei ori pe zi şi care se bucură de încrederea acestuia.

Kroll rămăsese cu gura căscată.

— Vorbiţi serios?

— Se numeşte Frank Capistrano, răspunse Malko. Face parte dintre Security Advisor de la preşedinţie. Cel mai vechi om. Bush este al cincilea preşedinte cu care lucrează. Datorită lui au putut fi rezolvate multe dintre cele mai încurcate afaceri ce păreau fără soluţie. Eu însumi am apelat de multe ori la ajutorul lui în cursul ultimilor ani. El are puterea de a obţine un *finding* de la Preşedintele Statelor Unite, fără explicaţii de prisos. În faţa unui astfel de document, se apleacă orice administraţie, inclusiv CIA.

— Desigur, desigur, se bâlbâi Eric Kroll. Dar asta nu rezolvă toate problemele.

— Este adevărat. Ideea mea ar fi ca preşedintele Bush să-l sune pe Uribe şi să-l „sfătuiască" să accepte operaţiunea. Dacă îi mai face şi un cadou frumos, treaba ar trebui să meargă.

Este suficient să cerem columbienilor un *shopping list*. Cu cine am putea vorbi? Să fim siguri că va păstra secretul…

— Cu generalul Garcia Luna, pe care l-aţi întâlnit.

— Aşteptaţi un pic, îl sfătui Malko. Mai întâi vreau să am *tentative agreement* cu cei din FARC. Să ne punem de acord asupra numărului şi personalităţii deţinuţilor care vor fi eliberaţi. Numai că, pentru a-l revedea pe Pablo, am nevoie de undă verde din partea dumneavoastră.

— Sunteţi liber să-l revedeţi! făcu imediat Kroll. Este cea mai afurisit de bună idee ce mi se dă de când sunt aici. Fiţi însă atent, dacă şmecheria asta ajunge la urechile anumitor columbieni, o să vă treziţi *„te vas a encontrar con moscas en ta boca" [cu gura plină de muşte]*, cum se spune pe aici.

— O să am grijă, promise Malko. Să zicem că primesc undă verde de la Casa Albă şi de la FARC. Cine va fi responsabil cu partea tehnică din partea columbiană?

— În principiu, asta depinde de administraţia penitenciarelor şi de

poliţie. Însă pentru o operaţiune atât de complicată ca aceasta, avem nevoie de DAS care este legat de preşedinţie şi deci de generalul Garcia Luna. Căci după presupusa „evadare”, „evadaţii” ar trebui să ajungă cu bine într-o zonă controlată de FARC. S-ar putea să fie o treabă cu multe riscuri.

— Riscuri există întotdeauna, remarcă Malko ridicându-se. Mai gândiţi-vă la asta. Până atunci mă ocup de Maria Soledad. Mă întâlnesc cu ea diseară. Aş vrea să lămuresc afacerea Jim Stanford.

Eric Kroll era deja cu gândul în altă parte. Brusc spuse:

— Am o idee: în acest weekend voi merge la *finca* unei prietene a generalului Garcia Luna, Soraya Hoyos. Soţul ei este unul din şefii din AUC. Aş putea să o rog să îl invite şi pe generalul Luna şi pe dumneavoastră. Astfel am putea vorbi despre proiectul nostru.

— De ce nu? făcu Malko.

Esmeralda Trinidad îi spusese că îşi va consacra următorul weekend unor opere sociale.

— Vă previn însă să nu vorbiţi acolo despre cocaină. Soţul Sorayei este de asemenea un mare *narco*.

— A, văd că frecventaţi lumea bună! îl ironiză Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Aici, dacă ar trebui să te vezi numai cu oameni „curaţi”, ai fi nevoit să-ţi petreci serile numai în faţa televizorului. În fine, cred că Soraya va fi încântată să vă întâlnească. Gurile rele spun că are un gust pronunţat pentru bărbaţi.

Capitolul X

În aşteptarea Mariei Soledad, care-l anunţase că va veni să-l ia de la hotel, Malko studia lista primită de la reprezentantul FARC. Se hotărâse să ia iniţiativa şi să fixeze el regulile jocului. Doi membri FARC în schimbul unui american. Ori acceptau, ori nu se va face nimic. El selectă şase nume şi le scrise pe o foaie de hârtie.

Tiberio Cerpa Diaz, 40 ani, presupus şef al *milicianos* pentru Bogota. Acuzat de uciderea a nouă poliţişti şi a doi studenţi. Condamnat în anul 2000 la 50 de ani de penitenciar.

Jorge Barrera Olaya, membru al miliţiei din Ciudad Bolivar, condamnat la 30 de ani de închisoare pentru crimă.

Luis Alberto Cardozo Diaz, membru în Frente 12 FARC. Condamnat la 48 de ani de închisoare pentru crimă şi organizarea evadării a 324 prizonieri, dintre care 50 *guerrilleros*, din închisoarea San Ydro de Popayan.

Luis Alfredo Rivera, comandant în Frente 58 din FARC. Condamnat la 50 de ani închisoare pentru uciderea a şase soldaţi şi a 16 ţărani din Pueblo Bello şi Alto.

Olivio Merchan Gomez, zis „El Loco”. Acuzat de asasinarea a 9 poliţişti. Evadat o dată în 1987. Condamnat la 50 de ani de puşcărie. Deţinut în La Picota.

Freddy Montalvo de la Rosa. Acuzat de diferite asasinate printre care şi masacrul de la *finca* Osaka. Şef în Frente 5 din Urabia. Condamnat la 28 ani de închisoare.

Malko mai alese două nume de rezervă:

Reinaldo Garcia Berbeci. Membru în Frente 45. 45 ani de închisoare pentru terorism şi o lungă listă de activităţi criminale.

Leonardo Velasquez Garcia, comandant în Frente 50.

Pentru acesta, „Tiro Fijo” se oferise să elibereze 245 militari sechestraţi de FARC. Părea a fi un element extrem de valoros.

Cu totul, erau opt nume. Toţi erau terorişti periculoşi întemniţaţi în Bogota, fapt ce facilita treburile. Şi toţi erau condamnaţi la ani mulţi de temniţă.

Telefonul sună. Era aşteptat la recepţie.

*

* *

Maria Soledad, îmbrăcată cu jeans şi un pulover mulat pe sânii rotunzi, părea extrem de veselă:

— Am o surprizei strigă ea. *Mira!*

Ea îl prinse de mână şi îl trase afară, conducându-l la un Renault Megane roşu care cunoscuse şi vremuri mai bune.

Avea pete de rugină şi caroseria cam şifonată, dar pentru columbieni părea a fi ceva.

— Este maşina ta? întrebă Malko.

— Încă nu, oftă Maria Soledad. Mi-a împrumutat-o unchiul meu. El a plecat să muncească în Panama pentru şase luni. Vom merge să cinăm în Chia la *Andres Carne de Res*. Este un local vesel unde se cântă salsa şi au o carne excelentă.

Ea se strecură la volanul maşinii şi demară. Curând ajunseră pe Septima, marele bulevard ce traversa Bogota de la o margine la alta, deosebit de elegant în acea parte. Brusc, Maria Soledad micşoră viteza şi-i arătă lui Malko o clădire majestuoasă ce se ridica la dreapta lor.

— Într-o zi aş vrea să mă duci aici. Este clubul *El Nogal*, locul cel mai snob şi mai scump din Bogota. Nu am avut niciodată posibilitatea să intru aici. Tu ai putea intra, desigur.

— Nu ştiu, făcu prudent Malko. Am să mă interesez.

Ei continuară drumul spre nord pe autostrada del Norte, ce traversa un platou lugubru şi pustiu. Curând se zăriră luminile cartierului Chia, o zonă cu multe restaurante stil western cu personal ce făcea o publicitate zgomotoasă pentru atragerea clienţilor.

Localul *Andres Carne de Res* arăta în exterior ca un hambar. Însă în interior era o nebunie. Maria Soledad îl conduse pe Malko până la o masă. Locul era plin ochi, zgomotos şi plin de antren. Nici nu se instalaseră bine că Maria Soledad îl târî pe ringul de dans unde se dansa în ritmul îndrăcit al unei salsa. Malko avea rezervele lui cu privire la ambianţă. Era veselie acolo, dar nu se putea conversa din cauza zgomotului.

Fu aşadar fericit când, după două ore, ieşea la aer proaspăt.

Maria Soledad continua să fredoneze de una singură. Cei doi se urcară în Megane şi plecară spre Bogota. Malko se aştepta ca ea să urce cu el în cameră, dar tânăra se mulţumi să-l sărute.

— În seara asta, mă doare stomacul, spuse ea. Mă duc acasă să mă culc. Încearcă să mă duci la *El Nogal*. Mă voi face frumoasă ca să nu te fac de ruşine. O, de cât timp visez să merg acolo… Se pare că femeile care îl frecventează poartă nişte bijuterii magnifice.

Odată ajuns în camera sa, lui Malko îi fugise somnul. Oare când avea să se manifeste Pablo? El o sună pe Esmeralda. Ea păru surprinsă şi îl întrebă pe un ton ironic:

— Eşti deja singur? Aşa devreme?

— Da. Nu vrei să vin la tine?

— Nu. Nu în seara asta. Dar ne putem vedea poimâine la prânz dacă poţi. Mâine-seară particip la un dineu oficial la canadieni. Dar nu te voi uita.

El închise telefonul puţin frustrat. În ajun făcuseră dragoste, iar acum îi părea destul de distantă. Ca şi cum ar fi ezitat să se aventureze într-o relaţie fără viitor. El se gândi atunci la Maria Soledad. Oare ce joc făcea aceasta? Era în slujba celor din FARC, sau avea pur şi simplu chef să se distreze? Oare nu avea să repete povestea cu Jim Stanford?

*

* *

Jesus Espinoza, urmărea uşor maşina Mariei Soledad pe străzile pustii ale Bogotei. Motocicleta sa se menţinea la o bună distanţă, iar anonimatul îi era asigurat de cascheta compactă. Era fericit că are o misiune bine plătită şi îşi va putea hrăni mai bine familia. Când Esmeralda Trinidad, care-i angajase soţia ca slujnică, îi promisese 500.000 pesos ca să efectueze un filaj, el nu ezitase nicio clipă.

Megane cobora spre sudul oraşului şi curând ajunse în Ciudad Bochica, un cartier sordid de la periferie. Maşina intră pe o stradă pavată ce ducea în vârful colinei, apoi se opri într-o mică piaţă.

Jesus Espinoza opri şi el, ascunzând motocicleta pe o străduţă.

El o văzu pe Maria Soledad stând de vorbă pe trotuar cu un bărbat cu păr cărunt destul de în vârstă. Acesta părea a fi păzit de câţiva tineri. Nişte *mercenarios*. Unul dintre ei îl văzu şi se îndrepta spre el în clipa când femeia şi bărbatul intrară într-o casă. Jesus se întoarse la motocicletă şi porni pe stradă în sens invers. Când ajunse la intersecţia unde era lăsat Megane, doi *mercenarios* îi barară calea.

— *Buenas noches, hermano*. Poţi să ne faci un serviciu?

— *Como no!* făcu iute Jesus.

— *Tiberio, mi hermano*, ar vrea să ajungă în oraş. Poţi să-l iei pe motocicleta ta până pe Calle 52?

— *Con mucho gusto*, făcu uşurat Jesus.

La acea oră târzie, nu mai exista transport în comun. Al doilea tânăr urcă la spatele lui şi el demară.

După vreo douăzeci de metri, pasagerul strigă:

— Fă la dreapta, *hermano*.

Cum Jesus ezita, simţi ceva la baza urechii. Nu se putea înşela: era ţeava unui revolver.

— *Ahora!* insistă vocea răstită.

Jesus se supuse. Ceva mai departe, opri. Mai mulţi inşi barau drumul îngust. Unul îi luă motocicleta, iar ceilalţi îl îmbrânciră într-o casă, apoi într-un subsol. Cel cu arma îi porunci.

— Stai jos, *hermano*, şi spune cum te numeşti.

Cum Jesus, mut de teroare stătea cu ochii aţintiţi la o secure pusă pe o masă de lemn, celălalt spuse:

— Ştii cine suntem noi?

— Nu.

— *Somos milicianos de la Columna móvila Teofilo-Ferero. [Suntem miliţieni din coloana mobilă Teofilo-Ferero.]*

Erau din FARC! Cu chipul descompus de groază, Jesus scoase portofelul şi îl deschise spunând:

— *No hay dinero. Soy un displazado. [Nu am bani. Sunt şomer.]*

*

* *

Malko se trezi brusc. Telefonul suna strident.

— Alo?

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic. El puse receptorul în furcă şi se uită la ceas. Două fără zece. Oare o fi fost Pablo? Îi trebui aproape o oră ca să adoarmă din nou.

*

* *

Jesus Espinoza avu impresia că a îmbătrânit cu zece ani în numai două ore. Cu un bec aprins în ochi, răspundea la întrebările puse de *milicianos* care notau totul într-un caiet. Le povestise tot despre viaţa lui la ţară, numele prietenilor lui, opiniile politice, despre sosirea sa în capitală. Cum era pe drumuri cu o nevastă şi doi copii de hrănit. Cum nevasta găsise de lucru şi cum îi fura pe stăpânii ei ca să le aducă de mâncare. Apoi el tăcu, cu gura uscată.

— Aşadar, eşti un amărât de *campesino*, oprimat de oligarhie.

— Da, răspunse Jesus.

— Atunci, cum de ai putut să-ţi cumperi o motocicletă? Tu care nu poţi să-ţi hrăneşti copiii…

Jesus simţi cum îi curge sudoarea pe obraji, în vreme ce căuta zadarnic un răspuns.

— Nu este motocicleta mea, reuşi el să bâlbâie.

Anchetatorul său încruntă sprâncenele.

— Cum nu este a ta? Documentele sunt pe numele tău, *claro?* Ţi-a făcut-o cineva cadou?

Jesus rămase mut.

— Pune mâna pe masă, îi ordonă bărbatul.

El se supuse. *El miliciano* apucă satârul şi-l abătu cu forţa asupra sa. Jesus scoase un urlet de groază, dar privi mirat la mână, nesimţind nicio durere. Lama grea a satârului era înfiptă în masă la doi centimetri de degetele lui. Anchetatorul spuse cu un glas îngheţat:

— *Hermano,* acum vom vorbi serios. La prima minciună pe care o vei spune, îţi retez patru degete de la mâna stângă. La următoarea, vor zbura cele de la mâna dreaptă. *Entiende? [Înţelegi?]*

Cu gâtul strangulat, Jesus făcu semn că da.

— Acum o să ne spui tot. Cine ţi-a dat bani pentru motocicletă? Şi de ce? Ce căutai aici în seara asta? *Te escucho. [Te ascult.]*

Cu vocea tremurândă, Jesus începu să spună tot. Cum fusese angajat de Esmeralda Trinidad, despre cei 500.000 de pesos, despre filajul Mariei Soledad. Absolut totul…

— Îl cunoşti pe bărbatul care se află aici?

Jesus făcu din cap că nu.

— Este comandantul Alfredo Cano, şeful coloanei mobile Teofilo-Ferero. *Un hombre muy importante*.

Jesus ar fi vrut să-şi astupe urechile. De ce îi revelau acel secret? Celălalt îi surâse încurajator.

— Nu te teme, *hermano*. De acum, eşti unul de-ai noştri. Aşa că ai dreptul să ştii cine este şeful tău. Vei primi o sumă de bani chiar în seara asta. 450.000 de pesos. După aceea, nu vei mai fi plătit. Revoluţia nu este bogată. Ce zici de asta?

Jesus nu mai ştia pe ce lume se află. Ceva nu era în regulă. Celălalt puse imediat punctul pe i.

— Mâine îi vei da raportul acelei *fiscale sin rostro*. Îi vei spune că señora Maria Soledad s-a întors direct acasă la ea. *Claro?*

— *Claro!* făcu Jesus.

— Nici măcar nevestei tale să nu-i sufli vreun cuvinţel. *La nimeni*. De acum încolo, ori de câte ori vei primi câte o treabă vei face ce-ţi vom spune noi.

— *Muy bien, muy bien*, făcu tremurând Espinoza.

Nu avea decât un singur gând: să iasă din acea pivniţă şi să fugă cât mai departe posibil. Numai că fără bani şi cu trei guri de hrănit asta era imposibil.

El miliciano îl întrebă:

— Jesus, tu îţi iubeşti femeia şi copiii?

— *Claro que si!*

— Atunci, sper că te vei comporta bine. Pentru că la prima greşeală, ei vor plăti primii.

Jesus Espinoza simţi că i se înmoaie genunchii. Ştia că mii de *campesinos* fuseseră masacraţi cu sânge rece pentru că nu ascultaseră orbeşte de FARC. Ce ironie a sorţii: el fugise din satul său tocmai ca să scape de asta…

Unul dintre indivizi îi dădu un plic gros.

— Ai aici prima ta de angajare. Acum eşti unul de-ai noştri. Pe mine mă cheamă Camilo. Ai aici numărul de telefon la care mă poţi găsi de fiecare dată când *fiscale* îţi va da o sarcină.

Jesus luă banii şi numărul de telefon, apoi se întoarse la motocicleta lui.

El părăsi Ciudad Bochica întrebându-se cum avea să iasă din acest viespar.

*

* *

Esmeralda Trinidad degusta langustele cu roşii cu gingăşia unei pisicuţe. Lucru rar, soarele strălucea, iar terasa restaurantului *Di Lucea* de pe Carrera 13, era un loc minunat. Malko era fericit că o reîntâlnise într-o formă de zile mari. Era strălucitoare în taiorul negru cu fustă scurtă şi cu banderolă asortată.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Esmeralda.

El nu îndrăzni să-i spună „la coapsele tale”, aşa că-i spuse cu un oftat:

— Mă tot gândesc la ziua de ieri. Nu am nicio veste de la Pablo.

— Mi se pare normal, îl linişti ea. Poate că a plecat la Caquetá, dar te va suna. Alaltăieri am pus să fie urmărită Maria Soledad. După ce s-a despărţit de tine, s-a dus direct la ea acasă, în cartierul Kennedy. Poate că Alfredo Cano s-a întors în *selva*.

— Crezi într-adevăr că l-a trimis cu bună ştiinţă pe Jim Stanford într-o ambuscadă?

— Mă tem că acesta-i adevărul, dar poate că şi ea a fost manipulată. În orice caz, în privinţa lui Alfredo Cano a minţit. *Bueno*, eu voi cere să fie urmărită în continuare. Vom mai vedea.

— Ce ai de gând să faci în weekend? Eric Kroll mă invită la *finca* soţilor Hoyos.

— O, te vei întâlni acolo cu toată protipendada! făcu Esmeralda. Vor veni şi câteva personaje destul de respingătoare: nişte membri ai AUC. Sunt ucigaşi, narcotraficanţi obsedaţi de *subversivos*. Iar Soraya Hoyos o să sară pe tine. Bărbatul ei este prea ocupat cu pocherul şi cu vânătoarea de rebeli ca să se mai poată ocupa şi de ea. Este o femeie frumoasă şi are multe relaţii. Tot ce poartă pantaloni a trecut prin patul ei.

— Printre care şi generalul Luna, completă Malko.

— Bineînţeles. Este foarte apropiat de ea. Au fost zăriţi o dată într-o toaletă din *El Nogal*. *Bueno*, acum trebuie să plec. Sună-mă duminică seara.

Malko o privi cum se îndepărtează spre parching. Îl lăsa din nou cu ochii-n soare. Ar fi vrut să-i vorbească despre ideea lui în legătură cu falsele evadări, dar voia ca mai întâi să se manifeste Pablo.

*

* *

Hurducat şi ameţit din cauza numeroaselor viraje, Malko abia aştepta să se dea jos din maşină. Plecase de trei ore din Bogota cu maşina lui Eric Kroll, un Cherokee blindat. Burton era la volan iar un alt „dur” era lângă el cu arma pe genunchi.

— Mai avem puţin şi ajungem, făcu americanul. O să vedeţi ce

plăcut este acolo. 20°C şi nici picior de rebel. Se află la 500 metri altitudine.

Peisajul se schimbase, iar drumul era din ce în ce mai abrupt. Din loc în loc, se vedeau ţărani care întindeau la soare la uscat fasole roşie. Pe alocuri asfaltul era deformat. O maşină fusese incendiată de către *subversivos*.

Burton micşoră viteza. Se apropiau de un post de control la care aştepta un şir lung de camioane, autobuze şi automobile ce voiau să ajungă la Bogota. Soldaţii înarmaţi controlau încărcăturile camioanelor ce refuzau să dea bacşiş. Ei trecură cu viteza redusă, graţie plăcii albastre de diplomaţi.

— Peste un sfert de oră ieşim din şosea, zise Eric Kroll. De acolo până la Nilo mai sunt vreo 15 kilometri. *Finc*a este la doi kilometri de acolo.

Malko lăsă fereastra în jos: temperatura era plăcută.

Eric Kroll era ud de transpiraţie.

— Este o zonă sigură? întrebă Malko.

— Nu departe de Nilo este un campus militar, spuse americanul, iar cei din AUC au făcut curăţenie în zona asta.

Bogota era la doar o sută de kilometri depărtare, dar pentru că la mijloc erau Anzii, traseul era destul de greu de parcurs în trei ore.

Curând asfaltul făcu loc unui drum prăfuit şi plin de gropi. La încrucişarea cu un alt drum, staţionau câţiva militari înarmaţi cu M16, în jurul unui Range Rover. Ei îi salutară pe cei din Cherokee cu gesturi amicale.

— Sunt din AUC, mormăi Eric Kroll. Lucrează pentru soţul Sorayei şi împânzesc toată zona.

Nilo semăna cu un sătuc din vestul sălbatic din secolul trecut.

Avea câteva drumuri neasfaltate, nelipsitele *tiendas [băcănii]*, iar casele acoperite cu tablă se înşirau în jurul bisericii.

La o intersecţie din centrul satului, Malko observă o clădire ce nu se potrivea deloc cu restul decorului. Era un bar în stil englezesc, elegant cu o portiţă ca de saloon şi era proaspăt vopsit. Pe firmă scria „NIBAR”.

— Este barul construit de soţul Sorayei, spuse Kroll. Aici se întâlneşte în fiecare seară cu proprietarii moşiilor vecine. A adus aici

cele mai fine băuturi. Poţi găsi chiar şi şampanie Taittinger! Localnicii nu prea dau năvală. Doar o singură sticlă face cât salariul lor pe un an întreg. Sărmanii se mulţumesc să danseze *bayenato*, la care participă şi boierii.

Nilo rămase în urma lor învăluit într-un nor de praf. Curând ajunseră în faţa unei clădiri cu o arhitectură stranie, destul de frumoasă. Era o casă mare cu ziduri albe, înconjurată cu terase acoperite în care erau instalate hamacuri. Acoperişul cu olane roşii şi albe părea lustruit chiar atunci, atât de tare sclipea sub razele soarelui. Nu departe se vedeau mai multe jeepuri şi o mulţime de cai păşteau pe un teren de lângă grădina fermei. Ferma avea mai multe corpuri de clădire, grajduri, hambare şi un soi de pavilion pentru invitaţi. Dincolo de răzoarele pline cu flori, Malko zări o piscină imensă.

Din casă apărură mai multe servitoare care se grăbiră să le ia bagajele. În urma lor venea o tânără într-o bluză albă, jodphur şi cizme. Era micuţă şi delicată, cu o pălărie de fetru pe cap. Ea mergea cu paşi hotărâţi şi-şi întâmpină oaspeţii cu un zâmbet seducător.

După ce-l îmbrăţişă pe Kroll, se întoarse spre Malko cu mâna întinsă.

— *Bienvenido a la finca Hoyos, señor* Linge.

Îi strânse mâna ca un bărbat, dar privirea ei fierbinte era a unei femei posesive şi lacome. În ciuda veşmintelor sportive, degaja un magnetism sexual în faţa căruia niciun bărbat nu putea rămâne indiferent.

Când ea le-o luă înainte, Malko putu să-i admire crupa cambrată şi rotundă, mulată într-un jodphur. Chiar şi mersul ei era plin de senzualitate.

În holul de la intrare se afla un perete întreg plin cu arme. Era acolo un adevărat arsenal protejat de o vitrină.

Soraya Hoyos îi conduse printr-un patio central până la camerele lor. Cea a lui Malko dădea spre o magnifică grădină tropicală dincolo de care se putea zări o a doua piscină. Avea mobilier din răchită şi un pat cu baldachin. Sala de baie era pardosită cu gresie de Cali. Totul era de un rafinament deosebit.

Nu exista telefon, iar celularele nu aveau acoperire.

— Ne întâlnim mai târziu să bem ceva, spuse Soraya.

Malko îşi atârnă husa cu haine, puse în dulap geanta diplomat cu revolverul Glock primit de la Eric Kroll şi deschise larg uşile-ferestre ca să facă câţiva paşi pe afară. Erau aproape 30° iar văzduhul vibra de cântecul păsărilor. Totul era idilic. El traversă *finca* în sens invers şi-l găsi pe Kroll într-un imens living în formă de L. Şeful staţiei CIA tocmai destupa o sticlă cu Defender Very Classic Pale, adusă de la Bogota. Americanul îi zâmbi.

— Aici nu se bea decât *aguardiente*. Asta e otravă.

În lipsă de votcă, Malko se servi şi gustă puţin. Nu era otravă, ci o băutură pentru bărbaţi… Eric Kroll îşi turnă cu generozitate într-un pahar.

Încăperea era mobilată cu două canapele din piele de crocodil negru, cu un bar cu oglinzi şi măsuţe joase elegante. Deşi părea incredibil, Soraya apelase la decoratorul parizian Claude Dalie.

Zgomotul unor tocuri îi făcu să se întoarcă. Soraya schimbase ţinuta de echitaţie cu o rochie roşie extrem de decoltată, din care se zărea un sutien bine umplut.

— Vine şi Gonzalo imediat, spuse ea. Tocmai m-a sunat din elicopter. Din nefericire, soţul meu este reţinut la Bogota, dar vor mai sosi câţiva prieteni, precum şi două colege, Astrid şi Yolanda. Nişte femei foarte drăguţe.

Soraya începu să bea *aguardiente*. Apoi, toată lumea sosi în acelaşi timp: patru bărbaţi cu umeri largi şi alură brutală dintre care unul cu trăsături negroide care nu o slăbea din ochi pe Soraya.

Yolanda şi Astrid aveau acelaşi chirurg estetic. Erau puternic fardate şi cu buzele umflate cu silicon. Semănau cu nişte păpuşi gonflabile. Într-o lumină discretă puteau trezi ceva fiori.

Soraya făcea prezentările, când se auzi zgomotul unui elicopter. Peste câteva minute, paşii marţiali ai generalului Gonzalo Garcia Luna făcură să tremure pardoseala culoarului. El apăru în ţinută de gală şi cu o mustaţă de cuceritor. Îl îmbrăţişă pe Eric Kroll, şi sărută mâna Sorayei. Lui Malko îi strânse mâna.

Toată lumea începu să bea şi să discute. Soraya se apropie de Malko. El îi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo şi ea îi reţinu mâna ceva mai mult, remarcând cu un zâmbet:

— Chipul dumneavoastră îmi aminteşte de o mască inca.

— O, chiar aşa? făcu Malko surprins.

— Da. Din cauza ochilor care par din aur. Am o colecţie întreagă.

Ea goli paharul până la fund. Yolanda şi Astrid erau ocupate cu ceilalţi invitaţi în timp ce Eric Kroll şi generalul Luna se izolaseră într-o mică bibliotecă din vecinătate.

— Cred că e timpul să mergem la masă. Astfel riscăm să se îmbete toţi, spuse Soraya.

*

* *

La miezul nopţii, în salon nu mai rămăseseră decât Eric Kroll şi Malko. La masă, în patio, se băuse zdravăn, mai ales vin chilian – cu Taittinger Comtes de Champagne medaliat în 1996.

Soraya care se aşezase la stânga lui Malko voia să-i demonstreze acestuia că în Columbia erau şi oameni care ştiau să trăiască. Cei patru invitaţi columbieni dispăruseră unul după celălalt, în pavilionul cu acoperiş de tablă ondulată, la fel şi cele două invitate. Soraya se scuzase cu un sfert de oră mai devreme, urmată la scurt timp de general. Era desigur o simplă coincidenţă.

Eric Kroll spuse cu glasul scăzut:

— Să ştiţi că i-am vorbit.

— Şi?

— Nu are o atitudine defavorabilă faţă de ideea dumneavoastră, în legătură cu aşa-zisa evadare, cu condiţia ca aceasta să fie acoperită de ierarhia sa. Iar această ierarhie este chiar preşedintele Uribe. Cu siguranţă, acesta nu are niciun interes să-i scape pe peştii cei mari.

— Credeţi că va coopera?

— Este indispensabil să coopereze, sublinie americanul. Este singurul care poate să coordoneze o manipulare de asemenea importanţă. I-am fluturat prin faţa ochilor perspectiva de a face un stagiu în Florida pe lângă antena noastră locală şi treaba asta pare să-l intereseze mult. Mâine vom vorbi din nou cu el.

— Bine, făcu Malko. Mai trebuie să se manifeste doar Pablo.

— Se pare că Soraya vă găseşte pe gustul ei, remarcă Eric Kroll.

— Nu a arătat acest lucru, chiar dacă are o privire caldă.

Americanul îşi mai turnă o porţie zdravănă de Defender.

— Evident! Doar în seara asta, Garcia Luna este aici. Aveţi răbdare, mâine acesta pleacă şi vă vine şi dumneavoastră rândul.

*

* *

Soraya deschise uşa la primul semnal, iar generalul Luna se furişă în cameră. El tocmai voia să spună ceva, când ea îi făcu semn să tacă, arătându-i peretele. Iolanda şi Astrid dormeau alături. Ofiţerul se înfăşurase într-un halat de baie, sub care nu-şi păstrase decât slipul. Soraya îi desfăcu cordonul şi începu să se lipească de el simţind cum îl excită.

Generalul observă repede că femeia nu avea nimic pe sub rochie şi începu să o pipăie nerăbdător.

— Cochina! făcu el.

Acest simplu truc vechi decât lumea, îl făcea să se excite ca un cerb. Rochia roşie a Sorayei alunecă de pe umerii acesteia şi căzu grămadă pe covor. Bărbatul o prinse de talie şi se înfipse în ea fără prea multe preambuluri. O ţintui aşa în picioare ca un animal. Gonzalo Garcia Luna era un sangvin. Îşi termină treaba repede şi se imobiliză strivind-o pe Soraya pe covor sub cele 87 de kilograme ale sale. Ea încercă să se elibereze şi îi spuse încet:

— *Ahorita se va mi amor! [Acum trebuie să pleci, iubitule!]*

Dar generalul se ridică sprijinindu-se în coate şi spuse cu voce joasă:

— Am nevoie de tine.

El îi explică ce are de făcut, vorbindu-i la ureche. Soraya fu imediat de acord cu el.

— Yopal va avea grijă de tot, spuse ea. Poţi să te întorci liniştit la Bogota.

Yopal era un membru din AUC şi amantul ei ocazional. Era un băiat foarte devotat.

— Eşti o femeie minunată, răspunse patronul DGI.

El se smulse din îmbrăţişare, îşi aranjă slipul şi întredeschise uşa ca să se asigure că nu era nimeni pe coridor apoi se făcu nevăzut.

După cinci minute, dormea dus. Era liniştit. Soraya îi promisese că

acel *gringo* nebun, care voia să-i facă evadaţi pe *subversivos*, nu va pleca viu din *finca* ei. Din fericire, naivul de Eric Kroll îl consultase asupra acelui proiect abominabil.

Generalul Luna îi cunoştea pe americani. Foarte puţini erau nişte *mavericks* ca acel agent din CIA. Odată lichidat acesta, proiectul său nefast ar fi fost abandonat.

Capitolul XI

Toţi invitaţii se adunaseră afară pentru a asista la plecarea generalului Luna. Acesta urcă la bordul elicopterului Bell sosit de la Bogota să-l recupereze, le făcu semn cu mâna şi aparatul se ridică în aer stârnind un vârtej puternic de aer.

Eric Kroll se întoarse spre Malko.

— Ei, ce părere aveţi?

Înainte de prânz, avuseseră toţi trei o conversaţie lângă piscină, în timp ce cei patru invitaţi se tot împăunau în jurul lui Astrid şi Yolanda. Soraya plecase pe cal la Nilo ca să participe la slujba religioasă. Malko îşi prezentase proiectul detaliat, cu dificultăţile tehnice, legate de transferul falşilor evadaţi spre zona de securitate a trupelor FARC, şi de simultaneitatea schimbului cu ostaticii americani. Aceste ultime două puncte mai prezentau încă probleme, dar generalul columbian promise că va mai reflecta asupra lor.

— Rezultatul mi se pare pozitiv, răspunse Malko.

Elicopterul era acum un punct mic pe cer. La fermă nu mai era de făcut mare lucru, în afară de piscină, echitaţie şi expediţiile la Nilo pentru a cunoaşte culoarea locală. Malko se urcă în camera sa ca să-şi pună un slip de baie, apoi coborî la piscină.

Soraya era deja acolo şi pălăvrăgea cu prietena ei Yolanda. Ceilalţi plecaseră cu jeepurile la o plimbare.

Ea îi făcu un semn lui Malko şi îl întrebă:

— Nu doriţi să beţi ceva?

— Cu plăcere. De ce nu?

Ea se ridică din şezlong şi îşi puse nişte sandale cu tocuri de 15 centimetri.

— Veniţi cu mine. O să aleg eu ceva.

Când ajunseră în pool-house, ea trecu în spatele barului de unde scoase din frigider o sticlă de votcă.

— Eric mi-a spus că vă place votca…

— Este adevărat.

— Veniţi să vă turnaţi singur.

El trecu în spatele barului şi se trezi faţă în faţă cu ea. Soraya îşi scoase ochelarii de soare şi îl privi fix în ochi.

Apoi îi puse gheaţă în pahar, în timp ce se lipi cu partea de jos a trupului de Malko.

— Mi-ar plăcea să vă cunosc mai bine, făcu ea în şoaptă.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, ea strigă:

— *Yolanda, que quieres beber? [Yolanda, ce vrei să bei?]*

— *Una cerveza [O bere]*, răspunse prietena ei.

Soraya se dezlipi de Malko atingându-l cu mâna pe pântece ca să vadă dacă produsese efectul scontat, apoi îi duse amicei sale berea. Malko o urmări cu privirea, amuzat. Cel puţin, ea nu mai pierdea timpul. Elicopterul amantului ei încă nu trecuse munţii.

*

* *

Ziua se desfăşurase lent, iar noaptea se lăsă ca o perdea la ora şase. Invitaţii se adunaseră în *patio* unde se instalase un fel de bufet. Eric Kroll era într-o stare euforică, explicabilă datorită sticlei de Defender din faţa lui. În plus, telefonul-satelit nu sunase încă deloc…

La uşa lui Malko bătu cineva, iar el deschise. Era Soraya, pe care nu o mai văzuse singură de la scurta scenă din pool-house. Purta un tricou alb şi nişte blugi foarte strâmţi şi era înconjurată de un nor de parfum.

— Mergem la Nilo să bem acolo ceva şi să facem un tur de *bayenato*. Veniţi cu noi?

— De ce nu? zise Malko.

El o urmă până la un Pajero roşu unde îi aşteptau Yolanda şi Astrid. Cinci minute mai târziu se opreau în faţa bisericii, în piaţeta plină cu localnici. Tot satul se adunase acolo şi oamenii dansau în acordurile unui acordeon.

— Veniţi! strigă Soraya. Mai întâi să bem ceva la barul soţului meu.

La *Nibar* era o atmosferă de *saloon:* fum, zgomot, muzică. Toţi *finceros [fermierii]* din ţinut erau strânşi acolo. Într-un colţ, Malko zări doi agenţi CIA care stăteau la o sticlă de Defender. Toţi vorbeau cu glas tare şi fumau trabucuri. Într-un colţ, era o masă de poker. Soraya îşi croi drum la bar şi-l strigă pe barman.

— *Domingo*, şampanie!

— *Con mucho gusto*, dona Soraya.

Imediat, el aduse două sticle de şampanie Taittinger. Soraya înregistra surpriza din ochii lui Malko şi remarcă:

— Aici se trăieşte regeşte! Nu există nici picior de rebel şi vin persoane chiar şi din Europa să-şi ridice case.

Un dop sări şi se ciocniră cupele. Ei erau singurii care consumau şampanie. Cei mai mulţi clienţi preferau *aguardiente*.

— Veniţi des aici la *finca?* o întrebă Malko.

— Aproape în fiecare weekend. Este întotdeauna timp frumos. Putem face baie, jucăm tenis, facem partide de călărie. Ar trebui să rămâneţi câteva zile aici.

Din cauza zgomotului, era greu de făcut conversaţie. Se schimbară tot felul de banalităţi până ce se goliră cupele şi sticlele.

— Acum să mergem la dans, făcu veselă Soraya.

— Nu ştiu dacă voi reuşi pe muzica asta, obiectă Malko.

— Vă învăţ eu, făcu gazda sa.

*

* *

Tot satul era în picioare. Toţi dansau *bayenato*, tineri şi bătrâni, *campesinos* şi *finceros*. Malko o văzu pe Yolanda lipită ca o ventuză de unul dintre invitaţi, cel de tip negroid. Cu mâinile încolăcite în jurul gâtului lui Malko, Soraya începu să-şi legene şoldurile în ritmul muzicii.

— Nu aveţi simţul ritmului! făcu ea râzând.

Deşi Malko nu reuşea să intre în ritm, columbiana nu se necăji. Lipită de el din creştet până-n tălpi în umbra unui zid al bisericii, nici nu mai mişca picioarele. Toată mişcarea se concentra în zona bazinului ce se freca de Malko în sunetele acordeonului. Ea ridică faţa

şi-l sărută lung, fierbinte. Orchestra se opri, iar ea se detaşă de el oftând.

— O, vom fi remarcaţi! spuse ea încet. Veniţi după mine la pool-house, după miezul nopţii. Acolo vom fi mai liniştiţi. Acum trebuie să mă ocup şi de ceilalţi invitaţi. Luaţi maşina mea ca să vă întoarceţi la *finca*. Pe curând!

Orchestra atacă din nou. Malko privi acele luminoase ale ceasului său. Era zece şi jumătate. Avea încă timp destul. Soraya Hoyos era exact cum îi spusese Eric Kroll.

*

* *

La miezul nopţii, Malko ieşi în grădină. Noaptea era senină iar temperatura era ceva mai plăcută. Era o noapte tropicală cu mii de zgomote. Toată *finca* părea adormită. Unii invitaţi erau încă în Nilo. El o luă pe cărarea ce ducea la piscină. Reperă cu uşurinţă pool-house.

În jur nu se vedea nici ţipenie de om.

Poate că Soraya adormise. În picioare, în spatele barului, Malko se întreba dacă Soraya îşi va schimba hainele, deloc potrivite cu întâlnirea aceea. Se scurseră astfel mai multe minute, apoi el văzu o siluetă pe cărare. Tocmai voia să iasă din pool-house, când se opri cu inima în gât. Nu era Soraya! Era un bărbat! Un ins masiv care avea în mâini o puşcă!

*

* *

Cu inima bătând nebuneşte, Malko stătea nemişcat ca o statuie. Bărbatul se oprise la bordul piscinei şi se uita de jur-împrejur. O secundă, Malko se întrebă dacă nu cumva era vorba de un rival gelos. Tipul semăna bine cu invitatul ce o sorbea din ochi pe Soraya în ajun, cel negricios. În Columbia erau frecvente crimele pasionale. Dar omorâte erau femeile…

Deodată, văzu cum bărbatul cu puşcă se ghemuieşte în spatele unui dâmb, cu faţa către cărare şi cu arma îndreptată în acea direcţie. Îl aştepta pe el ca să-l lichideze. Soraya îl trimise să facă asta. De ce? Îşi aminti de zâmbetul prea amical al generalului Luna. Poate că Eric

Kroll fusese imprudent. Legătura dintre general, Soraya şi AUC era evidentă. Nemişcat, Malko încercă să măsoare pericolul situaţiei. Era prins acolo, în pool-house. Dacă ieşea afară, era ucis. Dacă striga după ajutor, la fel. Îşi lăsase revolverul în cameră. Nu te duci la o întâlnire galantă înarmat. Timpul trecea cu o încetineală exasperantă. Poate că tipul avea să renunţe şi să plece.

Brusc, acesta se ridică în picioare. Malko simţi că-l cuprinde ameţeala. Bărbatul se îndreptă hotărât spre pool-house. Cu pulsul 200, Malko apucă o sticlă, trase o duşcă, apoi aşteptă cu toate simţurile în alertă. Paşii se apropiau şi se auzi un zgomot metalic. Tipul tocmai îşi pusese puşca M16 pe bar şi se dusese la frigider. Malko îşi ţinu răsuflarea. Ucigaşul era la un metru de el. Bărbatul se aplecă. Atunci, Malko apucă sticla şi îl izbi cu sete în ceafă. Sticla se sparse, iar bărbatul căzu în genunchi cu un ţipăt de durere.

Malko lăsă sticla şi apucă puşca. Ucigaşul gemea pe jumătate leşinat. Ca să plece de acolo, Malko trebui să păşească peste trupul lui. Celălalt îl prinse însă de picior încercând să-l doboare.

În lupta confuză ce urmă, Malko apăsă pe detentă şi o rafală ciurui totul în jur într-un vacarm asurzitor. Adversarul avea o forţă herculeană. El reuşise să se ridice în picioare şi încerca să-şi recupereze arma… Cu un efort supraomenesc, Malko reuşi să îndrepte ţeava sub bărbia lui şi să apese pe trăgaci.

*

* *

Sub puterea impactului, trupul străinului fu practic aruncat în aer. Detonaţia îl asurzise pe Malko. El simţi că presiunea din gât dispăruse şi se clătină dezechilibrat. Agresorul era nemişcat acum. Dinspre casă se auzeau voci şi paşi ce se apropiau în fugă. Eric Kroll fugea cu un revolver în mână, urmat de Soraya, în tricou şi jeans. Ea aprinse luminile în pool-house şi toţi putură să vadă trupul prăbuşit, cu craniul sfărâmat. Malko lăsă puşca jos. Simţea că-i vine să vomite.

— *My God!* exclamă Eric Kroll. Ce s-a întâmplat?

Lividă, Soraya privea ţintă la cadavrul însângerat al amantului ei. Al prietenului ei Yopal. Apoi întrebă cu o voce spartă:

— De ce l-aţi ucis?

— Acest bărbat mă ameninţa cu o puşcă. Am încercat să-l dezarmez, dar am fost nevoit să-l neutralizez.

— Dar ce căutaţi aici? îl întrebă nedumerit Kroll.

— O să vă explic mai târziu, spuse Malko. Să mergem!

Soraya se apropie de el şi-i şopti confuză:

— Nu înţeleg nimic. Eram în întârziere. Cred că v-a luat drept un *subversivo*. Este oribil!

Malko se îndepărtă, escortat de Eric Kroll. Cei doi nu schimbară niciun cuvânt până la *finca*. Malko intră în salon, luă o sticlă cu *aguardiente* din bar şi bău din ea, apoi spuse:

— Eric, ia un *scotch*, ai să ai nevoie.

Americanul luă sticla cu Defender şi îşi turnă o porţie bună.

— Soraya Hoyos a încercat să mă asasineze în noaptea asta. Probabil din cauza dumneavoastră.

— Din cauza mea?

— Da. Aţi vorbit cu generalul despre proiectul nostru.

— Dar aşa am convenit, se bâlbâi americanul. Mi s-a părut interesat.

— Generalul nu a fost de acord cu el. Acum ştiu. Iar Soraya, era o aliată eficace pentru a-şi pune la îndeplinire planul. Ea l-a pus pe unul din invitaţi, membru al AUC, să mă ucidă.

El îi explică lui Kroll de ce venise la pool-house.

— A fost o înscenare bine montată. Motivul crimei: gelozia. Avem însă şi un avantaj. Ştiu acum că generalul este împotriva proiectului. Un om prevenit face cât doi.

Desigur, acum aveau de înfruntat obstacole noi. Copleşit, şeful staţiei CIA goli paharul cu whisky. Mâna îi tremura uşor.

*

* *

Era ora patru şi jumătate în zori, dar Malko nu putea să adoarmă. Şocul de a fi ucis un om îl tulbura enorm, chiar dacă fusese în legitimă apărare. Simţea şi o furie rece la gândul că Soraya îl trimisese la moarte fără nicio urmă de emoţie.

Ca întotdeauna când fusese la un pas de moarte, simţea o poftă nebună de a face sex.

Fără să mai stea pe gânduri, se sculă, îşi puse un halat şi ieşi pe culoar. În faţa uşii Sorayei nu ezită decât o secundă. Uşa nu era încuiată. El pătrunse în cameră şi se izbi de un scaun. Imediat se aprinse lumina. Soraya, aşezată în pat, îl privea cu ochii măriţi de groază. Malko trase de cuvertura care o acoperea: femeia din faţa sa era goală. Un triunghi negru se decupa clar pe pielea bronzată. Malko îşi desfăcu halatul şi rămase gol puşcă. Soraya înţelese că nu are de ales.

Malko se servi de ea fără scrupule. Nu se mai auzeau decât gemetele şi gâfâielile lor. Malko uită că este prinţ şi cavaler. În faţa lui era o târfă dintre cele mai abjecte. Toată furia şi disperarea lui se descărcară în acea încleştare crâncenă. Soraya făcea sex, cu ochii plini de lacrimi. Brutalitatea cu care o trata o făcea să geamă.

Malko nu ţinu seamă de vaietele ei. Era un adevărat viol.

— Mi-ai făcut mult rău, gemu femeia, când el, sătul şi uşurat se smulse din ea.

Privirile lor se întâlniră, iar ceea ce citi ea în ochii lui nu o mai incită să continue. Ce rost ar mai fi avut? El se ridică, îşi puse halatul şi ieşi din cameră fără să-i mai adreseze vreo privire. Era prea mult pentru o singură noapte.

*

* *

Micul convoi aborda primele urcuşuri ale cordilierei, lăsând în urmă podişul tropical. Fâşii de ceaţă groasă estompau acum peisajul. Malko se lupta cu somnul. Soraya conducea jeepul cu pricepere. Ea insistase ca el să meargă în maşina ei „ca să nu o lase singură”. În spatele lor venea Cherokee-ul blindat al lui Eric Kroll. Ceilalţi invitaţi rămăseseră la *finca*. Se părea că moartea lui Yopal nu stârnise multe valuri. În Columbia se murea pe capete. Malko renunţase să o facă pe Soraya să mărturisească adevărul. Femeia aceea trăise toată viaţa într-un mediu plin de violenţă.

El îşi aminti brusc de Maria Soledad şi îşi spuse că Soraya i-ar fi putut fi utilă.

— Sunteţi membră a clubului *El Nogal?* o întrebă el.

Renunţase să o tutuiască, de parcă nu fuseseră niciodată intimi.

— Bineînţeles, făcu aceasta. Iau adeseori masa acolo. Doriţi să mergeţi?

— Da, dar aşa vrea să am acces acolo pe tot timpul sejurului meu în Bogota.

— Nu-i nicio problemă. Mâine putem să luăm prânzul acolo şi voi aranja totul.

Apoi se aşternu tăcerea. Cele două jeepuri se luptau cu nenumăratele serpentine. Curând aveau să ajungă în punctul cel mai înalt al drumului, după care, urmau să coboare spre Bogota. Malko era într-o stare de somnolenţă. Când deschise ochii, văzu în depărtare zgârie-norii Bogotei. El se rugă în gând ca un mesaj de la Pablo să îl aştepte la hotel.

O oră mai târziu, el se afla la *Victoria Regia*. Avea să se întâlnească cu Soraya a doua zi la *El Nogal*.

Niciun mesaj nu era înregistrat pe telefonul său. Pablo nu se manifestase. Atunci, el o sună pe Esmeralda Trinidad. Nici telefonul fix, nici celularul nu răspunseră.

*

* *

Aşezat în biroul său de la etajul 10, generalul Luna îşi rumega furia. Aflase că planul său eşuase lamentabil. Ar fi jurat că afurisitul acela de agent CIA nu bănuieşte nimic. Şi ştia că va avea de tras de pe urma acestei nereuşite.

El îşi sună secretara:

— Carmen, sună-l pe *señor* Eric Kroll, de la ambasadă.

— Nu este nevoie. Îl am pe fir. Vă fac imediat legătura.

Imediat ce fu stabilită legătura, generalul atacă:

— *Bueno*, Eric, tocmai voiam să te sun. Am auzit că a avut loc un incident regretabil după plecarea mea.

— Într-adevăr, spuse americanul pe un ton sec. Aş dori să discut ceva cu dumneavoastră.

— *Muy bien!* Veniţi la prânz. Vom lua masa împreună.

El închise telefonul. Dacă Soraya ar fi fost acolo, nu ar mai fi regulat-o pe birou cum obişnuia să o facă. Ar fi strâns-o de gât! Nu-şi făcea iluzii. Kroll voia să-i ceară socoteală.

*

* *

Celularul lui Malko sună la ora 10. Era Esmeralda Trinidad. Vizibil stresată.

— Trebuie să te văd, făcu ea. Te aştept acasă la mine.

Peste douăzeci de minute, Malko era în Avenida Pepe Sierra. Esmeralda arbora taiorul pantalon roşu închis pe care îl purtase la prima lor întâlnire. Ea îl sărută pe Malko cu o oarecare indiferenţă, apoi îl conduse în micul salon unde Diego stătea tolănit lângă un platou cu mâncare.

— Jesus a fost prins, spuse ea.

— Este vorba de bărbatul care o urmărea pe Maria Soledad?

— Da. Alaltăseară, când a urmărit-o, ea s-a dus într-un *barrio* din sudul oraşului. În Ciudad Bochica. A fost interceptat de nişte *mercenarios* din FARC, din garda de corp a lui Alfredo Cano. Ei l-au forţat să mărturisească tot şi l-au recrutat sub ameninţarea cu moartea a familiei sale. I-au dat şi o primă de angajare, cerându-i să continue să o urmărească pe Maria Soledad şi să-mi raporteze doar ce vor ei.

— Şi el ţi-a spus acest lucru?

— Da. Întâi a venit nevasta lui să-mi mulţumească. A crezut că eu i-am dat lui Jesus cei 450.000 de pesos.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Pentru moment, nimic. Dacă vor afla că a vorbit, riscăm să-l ucidă pe el şi pe familia sa. Noi ştim însă că face un joc dublu. Şi avem un element pozitiv: Ciudad Bochica este locul unde ne-a dus Maria Soledad când am urmărit-o. Se pare că acolo are Alfredo Cano cartierul său general. Va trebui să organizăm o operaţiune de extirpare radicală. Voi vorbi cu prietenul meu, colonelul de poliţie Alfonso Plazas Vega, o persoană de încredere.

— De ce crezi că Maria Soledad se interesează de mine?

— Eu cred că vor să te sechestreze fără vâlvă, cu ajutorul ei. Aşa că vei continua să te vezi cu ea, altfel ar putea intra la bănuieli. Spune-mi, cum a fost la *finca* Hoyos?

— Era mai-mai să nu mă mai întorc de acolo, zise Malko.

El îi povesti despre cursa întinsă de Soraya. Lăsă însă de-o parte

răzbunarea lui sexuală. Esmeralda nu părea surprinsă.

— A fost ideea generalului Luna. Pe Soraya nu ar fi dus-o capul la aşa ceva. Tot ce o preocupă e cum să se culce cu toţii masculii ce-i răsar în cale.

— Am de gând să iau masa cu ea Nu vreau să pierd contactul.

Esmeralda îşi reprimă un gest de surpriză, apoi scoase o ţigară pe care Malko i-o aprinse imediat. Aparent, perspectiva reîntâlnirii lui Malko cu vulcanica Soraya nu o încânta prea mult.

— Vei face ce trebuie să faci, spuse ea cu răceală. Dar să ştii că femeia asta trăieşte într-un mediu abominabil: fără lege şi fără credinţă, unde se duce o luptă crâncenă pentru privilegii. Bogătanii din Bogota nu îşi investesc banii aici. Se duc toţi la Boca Raton să-şi cumpere vile somptuoase, pe care şi le mobilează cu ultimele noutăţi venite din Paris, pe sume fabuloase de bani. Eu aş vrea ca ţara asta să fie o ţară normală, fără câte o răpire la fiecare patruzeci de minute, unde să fie eradicată sărăcia şi unde legea să nu fie dictată de cocaină. Dar Dumnezeu a uitat de Columbia…

Ea se ridică în picioare şi îl îmbrăţişă.

— Dacă vom reuşi să-i recuperăm pe cei trei ostatici, va fi un mic pas în această direcţie.

Malko vru să o sărute, dar ea se degajă repede.

— Du-te la întâlnire. Soraya s-ar putea să nu te aştepte prea mult. Este destul de proastă. Poftă bună!

*

* *

Eric Kroll pătrunse ca un buldozer în biroul generalului Luna şi se făcu că nu vede mâna întinsă de acesta.

— Gonzalo, ştii ce s-a întâmplat după plecarea ta?

— Am aflat aseară, răspunse generalul destul de stingherit.

— Malko Linge mi-a reproşat că aş fi fost imprudent.

— Imprudent?

— Da. Imprudent. Pentru că am fost atât de idiot să-ţi vorbesc despre proiectul lui. Ai promis că ai de gând să reflectezi asupra lui… Se vede clar rezultatul. Ai pus-o pe târfa de Soraya să rezolve treaba şi să-l lichideze.

Palid ca moartea, Garcia Luna rămase blocat câteva clipe. Ezita între demnitatea ofensată şi o atitudine mai suplă, dar demnitatea risca să-l coste scump. Şeful staţiei CIA era foc şi pară.

— Eric, poate că Soraya a interpretat greşit una din conversaţiile noastre asupra…

— Lasă vrăjeala! i-o tăie americanul. Mai bine, recunoaşte că acest proiect nu îţi place şi că, eliminându-l pe autor, vei distruge planul lui în faşă. Nu mă lua drept un cretin. Sunt uns cu toate alifiile, la fel ca tine. Vreau acum să-mi spui deschis adevărul gol-goluţ. Şi să-mi promiţi că nu o vei lua de la capăt. Oricum, proiectul ăsta nu prea are multe şanse să izbândească, din motivele cunoscute de amândoi.

Simţindu-l mai calmat, generalul îi întinse cutia cu trabucuri cubaneze. Americanul alese unul şi îl aprinse cu grijă.

— Ei? Ce ai de spus? făcu el după ce trase un fum în piept.

— Recunosc că am reacţionat cam repede, făcu generalul. *Me disculpo! [Îmi cer iertare!]* De acum înainte, jur să vă fiu un sprijin fidel.

Eric Kroll fuma fără a-şi face iluzii. Ştia că generalul va fi mai atent la următoarea ocazie.

— Să mergem să luăm masa la *Casa Vieja*, îi propuse Luna.

— *Vamos*, făcu Kroll.

El se gândi că Malko nu evaluase corect dificultăţile unei asemenea operaţiuni în Columbia, unde simplul fapt că rămâneau în viaţă putea fi un rezultat acceptabil.

Capitolul XII

Sirena disperată a unei ambulanţe acoperea zgomotul circulaţiei nebuneşti de pe Septima, unde taxiurile galbene, autobuzele, maşinile, *chivas [camioane pentru transport urban]* păreau să se urce unele peste altele. Malko era ameţit. Din fericire, curând maşina viră pe Calle 79, apoi intră pe Carrera 5 şi ajunse la *El Nogal*. Soraya îl aştepta în faţa imobilului.

Paznicii înarmaţi păzeau toate intrările în această Meccă a oligarhiei. Soraya îşi schimbase ţinuta. Avea un taior portocaliu şi un

machiaj de zile mari. Era însoţită de un tip cu mustaţă.

— Ţi-l prezint pe Alvaro Pereira, directorul clubului. Ţi-a pregătit o legitimaţie provizorie. Eşti invitatul meu şi nu trebuie să plăteşti nimic când vei veni. Vino, vreau să-ţi arăt clubul.

Încerca din răsputeri să-şi răscumpere vina.

Malko luă legitimaţia şi o urmă. Din piscina instalată pe acoperiş, se putea admira o vedere minunată a întregului oraş. Văzu curţile de squash, sălile de joc şi de reuniuni, apoi imensa sală de bal cu o capacitate de cinci sute de persoane. La urmă, intrară în restaurantul de la etaj, ale cărui saloane erau mobilate în stil Art Deco.

— Le-am împrumutat decoratul meu, pe Claude Dalie, spuse Soraya cu mândrie. Invitaţii se pot simţi ca în Europa.

Pe fiecare masă, erau flori, iar personalul, extrem de atent. Şeful restaurantului îi anunţă:

— Astăzi vă recomand un *ceviche*. Este absolut delicios. Iar apoi, *coteletas de cerdo [cotlete de porc]*.

Şeful restaurantului se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, într-o frapieră de cristal. Soraya îi adresă lui Malko o ocheadă provocatoare.

— Aşa se obişnuieşte aici când vin noi membri.

Prânzul fu deosebit de bun. Din cinci în cinci minute, erau întrerupţi de câte un cavaler elegant care venea să-i sărute mâna Sorayei. Era frumoasă, elegantă şi bogată. Toată lumea columbiană era la picioarele ei… După cafelele espresso *veritabile*, ea semnă nota de plată.

— Ce păcat că trebuie să merg la coafor, oftă ea. Te voi conduce la maşina ta.

Garajul se afla sub sala restaurantului, şi se pătrundea acolo prin Septima.

Soraya se instală la volanul maşinii ei, un BMW cenuşiu, dar nu demară imediat, ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Malko văzu că se uita în retrovizor. După ce aruncă o privire la ceasul bătut în diamante, ea oftă:

— Mai am de aşteptat un sfert de oră până la ora de la coafor.

Ea lăsă geamul şi-i dădu un ordin scurt paznicului, care se repezi la instalaţia de spălare automată, Soraya duse maşina în tunel, unde

jeturi puternice de apă acoperiră ferestrele.

— Acel paznic ne spiona, iar mie nu-mi place asta. Mi s-a cam urcat şampania la cap şi am un chef nebun să fac dragoste.

Ea se lipi de Malko şi-l sărută fierbinte. În timp ce BMW-ul înainta în tunel, cei doi consumară o întâlnire, pe cât de scurtă, pe atât de violentă. Femeia asta avea o imaginaţie extrem de bogată. Se părea că e expertă în acest gen de escapade în cele mai insolite locuri. Surprins de manejul ei, Malko reacţionă cu promptitudine. Ţipetele de extaz ale celor doi fură acoperite de huruitul rulourilor ce ştergeau BMW-ul.

Acest episod dură exact zece minute. Soraya nu avea să întârzie la coafor.

*

* *

Malko verifică mesageria vocală pentru a nu ştiu câta oară. Nici urmă de mesaj de la Pablo. În schimb, era unul de la Maria Soledad, care-l ruga să sune la *El Tiempo*.

— Nu vrei să bem ceva diseară la *El Mona*, Calle 82? îi propuse când acesta o sună.

— Perfect, făcu Malko.

După vulcanica întâlnire cu Soraya, nu mai avea chef de sex. Era complet secătuit. Oare ce avea de gând Maria Soledad? Să-l răpească, sau mai rău? Neavând ce face, el deschise televizorul. Nu voia să rupă contactul cu lumea exterioară. Telefonul sună de trei ori. Era o voce de bărbat, cea a lui „Pablo”.

— *Buenos dias. Está el colombiano de La Havana*, spuse reprezentantul FARC. M-am întors.

— *Buenos dias*, răspunse Malko. Sunt fericit să vă salut.

— *Muy bien*. Vă sun iarăşi peste o oră.

Pablo întrerupse conversaţia. Lui Malko nu-i mai rămânea decât să aştepte.

*

* *

Esmeralda sosise la penitenciarul *Buon Pastor* la ora trei. Venea acolo în fiecare săptămână, de două ori. Datorită relaţiilor ei, era

autorizată să se întâlnească cu deţinuţii, fără martori. Acum se întâlnea cu Margarita Avellan, care era condamnată la 30 de ani de închisoare. Doborâse un poliţist ca soţul ei, un şef din Frente 19, să poată fugi. Esmeralda o ajutase, plătind taxele şcolare pentru cei cinci copii, fapt pentru care Margarita îi era nespus de recunoscătoare. Ea o ţinea la curent cu tot ce se petrecea în oraş. Din surse secrete, ea ştia toate locurile secrete în care se ascundeau *subversivos*. De la ea aflase Esmeralda Trinidad despre legătura Mariei Soledad cu comandantul Alfredo Cano. Urmând un ritual imuabil, Esmeralda îi aducea deţinutei fotografii cu copiii ei şi noutăţi. Gardiana bătu la uşă. Vizita se încheiase. În clipa când Esmeralda se pregătea să iasă, Margarita spuse brusc:

— Se pregăteşte ceva. O acţiune miliară importantă. De asta se va ocupa *columna móvila* Teofilo-Ferero.

— Despre ce este vorba? întrebă Esmeralda.

— Nu ştiu. Vor să dea o lovitură, ca să marcheze prima aniversare a preşedintelui Uribe.

— Vor să-l ucidă?

Preşedintele Uribe se deplasa doar într-un vehicul blindat, păzit de o uriaşă escortă şi o agresiune era dificil de făcut. FARC nu precupeţea însă nimic.

— Totul este posibil, făcu deţinuta. Dacă mai aflu amănunte, ţi le voi da la următoarea vizită.

Esmeralda era stupefiată. O asemenea acţiune trebuia să aibă un obiectiv serios. În 7 august 2002, ziua în care fusese învestit preşedintele Uribe, FARC bombardase palatul prezidenţial. Graţie destăinuirii lui Jesus Espinoza, Esmeralda era aproape sigură că Alfredo Cano era şeful coloanei mobile Teofilo-Ferero. Aşa că Maria Soledad trebuia bine supravegheată.

*

* *

— Sunt tot eu, cel de la La Havana, spuse vocea lui „Pablo”. Veniţi la întretăierea bulevardului Las Americas cu bulevardul Boyaca. Peste jumătate de oră. Luaţi un taxi.

El închise telefonul nelăsându-i timp lui Malko să spună ceva.

Acesta luă revolverul din seif, îi trase piedica şi-l strecură la brâu. Era vorba de o zonă cam obscură. El chemă un taxi. Peste douăzeci de minute fu la locul indicat. Era cartierul negustorilor de maşini şi al zonelor industriale. Rămase pe trotuar privind la fluxul maşinilor. Celularul sună iar.

— Acum mergeţi la *Centro comercial* San Andresino. Ce aveţi în geanta diplomat? O armă?

Aşadar îl observau.

— Nu, doar hârtii, făcu Malko.

— *Muy bien. Hasta luego*.

Luă un alt taxi. Pretutindeni erau zeci de galerii comerciale unde se vindea mai ales marfă de contrabandă: televizoare, aparatură electrocasnică, haine, copii după mărci cunoscute. Telefonul sună.

— Urcaţi pe jos Calle 8. Sunteţi înarmat?

— Da.

— Veţi preda arma. O veţi primi mai târziu.

— Cui o voi preda?

— Celui care o va cere.

Eliptic răspuns. Malko începu să parcurgă Calle 8. Trotuarele erau pline de lume. Brusc, în faţă îi apăru un cerşetor ce-şi trăgea un picior. În ochi i se citea nebunia provocată de cocaină. Acesta se împiedică şi i se agăţă de gât. În ochi i se citi atunci altceva. Era persoana care venise să-l dezarmeze.

El intră într-o galerie, urmat de cerşetorul care-i întinse pălăria. Malko îi puse revolverul în pălărie. Bărbatul dispăru în mulţime. Telefonul sună peste 10 secunde.

— *Muy bien*, făcu vocea lui Pablo. Nu mai aveţi şi altă armă?

— Nu.

— Atunci intraţi în galeria Antonio şi mergeţi până la capătul ei.

Malko se supuse. Când ajunse la capătul galeriei indicate, o uşă se deschise în apropiere. Doi indivizi îl luară în primire şi-l conduseră înăuntru. Uşa se închise şi se trezi într-o încăpere complet întunecată. Malko simţi cum îi creşte tensiunea. Atunci se auzi vocea calmă a lui Pablo.

— Nu vă temeţi.

Lumina se aprinse şi Malko îl văzu pe Pablo care stătea pe un

scaun. De jur-împrejur erau grămezi de ambalaje şi tot felul de mărfuri. Un loc ideal pentru o întâlnire. Columbianul îl observa atent.

— Voi pleca mâine în sud, făcu el. Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, acum este momentul.

Malko scoase din valiză lista cu numele deţinuţilor şi i-o întinse.

— Iată. Am selecţionat opt nume de pe lista dumneavoastră. Sunt deţinuţii cu pedepsele cele mai mari. Propunerea mea este simplă. Şase dintre ei, contra celor trei ostatici americani…

Ochii lui Pablo se îngustară, iar el spuse cu o voce rece:

— V-am spus că noi vom stabili proporţia, nu dumneavoastră.

Malko îi zâmbi la fel de rece:

— Aici este vorba de o afacere. Or, pentru a încheia o afacere, trebuie să existe doi. Schimbul va fi doi contra unul, nu mai mult. Sunteţi liber să refuzaţi, dar în acest caz nu ne vom mai vedea.

Aparent destabilizat, columbianul se mai îndulci.

— Cum de puteţi fi atât de sigur de dumneavoastră? îl întrebă el.

— Pentru că am vorbit despre acest proiect cu cine trebuie, răspunse Malko. Este limita dincolo de care nu se mai poate face nimic.

Columbianul se uita gânditor la teancul de hârtii. Malko adăugă:

— Aveţi posibilitatea să selecţionaţi alte nume, dar nu alegeţi decât deţinuţi în Bogota.

— De ce?

— Nu pot să vă spun.

Urmă o lungă tăcere.

Reprezentantul FARC era luat din scurt.

— În ce mod se va face acest schimb? întrebă el în cele din urmă.

— Este prea devreme ca să vorbim despre asta. Dar dacă ne vom revedea, şi-mi veţi da un răspuns, vom mai discuta.

— Cine mă asigură că nu ne trageţi pe sfoară?

— Nu am venit la Bogota ca să fac o cacialma, spuse cu răceală Malko. Sunt un profesionist şi nu mi-aş pierde timpul să vă propun o operaţiune irealizabilă.

Pablo dădu din cap.

— *Muy bien*. O să iau cu mine lista asta, dar nu vă dau nicio speranţă.

— Vreţi să spuneţi că nu daţi speranţe oamenilor voştri, îl corectă Malko. Riscă să moară în închisoare

— Ei sunt deja la curent? întrebă brusc Pablo

— Bineînţeles că nu. Va trebuie să-i anunţaţi în cazul că veţi primi undă verde. Vreţi să-mi puneţi vreo întrebare?

— Da. Vreau să ştiu dacă aţi rezolvat obiecţiile guvernului Uribe.

— Eu cred că da, spuse Malko. Dar nu pot să vă asigur. Pot spune doar că avem undă verde din partea preşedintelui Statelor Unite. Aici la Bogota, lucrurile sunt neclare. Există o mulţime de inşi care încearcă să saboteze acest schimb.

— Asupra acestui punct sunt de acord cu dumneavoastră, făcu Pablo, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna. *Hasta luego*.

El deschise o uşă din fundul încăperii şi Malko văzu o străduţă pustie. Uşa se închise în urma lui Pablo cu un zgomot metalic. Cu inima strânsă, Malko ieşi în galeria comercială. Zarurile erau aruncate. Dacă *guerrilleros* spuneau „da”, adevăratele probleme aveau să apară.

În clipa când ajunse în Calle 8, fu ajuns din urmă de cerşetor. Acesta veni cu pălăria întinsă spre el. Malko luă arma înfăşurată într-un plastic negru.

*

* *

Când ajunse la *El Mona*, Maria Soledad era deja acolo. O orchestră mexicană înveselea atmosfera cafenelei populare pline cu tineri. Ei comandară *caipirinhas*, făcute cu rom în loc de *cachaga [alcool din trestie de zahăr, băutură braziliană]*.

Dus pe gânduri, Malko abia putea urmări şuvoiul verbal al ziaristei, care-i făcea capul calendar. Abia aştepta să-l întâlnească pe Eric Kroll. De data asta, exista o ieşire, una adevărată. Desigur, nu era exclus ca cei din FARC să-l trişeze, dar avea o pistă. Prizonierii *guerrilleros* se aflau în Bogota, iar cei trei americani, la o distanţă de peste trei mii de kilometri în sud. Schimbul nu avea să fie deloc simplu…

Cu un glas vesel, el îi spuse ziaristei.

— Săptămâna asta te duc să iei masa la *El Nogal!* Am făcut rost de o legitimaţie de membru.

— *Es verdad? [E adevărat?]* Cum ai reuşit?

— Am nişte prieteni, făcu reţinut Malko.

Bucuria femeii era de nedescris. Se făcuse roşie la faţă, iar ochii îi străluceau. La un moment dat, Malko se întrebă dacă este într-adevăr o teroristă, dacă informaţiile Esmeraldei sunt demne de încredere şi dacă ziarista are un amant *guerrillero*. Deodată, Maria Soledad comandă o a doua *caipirinh*a şi-l luă de mână.

— Aş fi vrut să rămân cu tine în seara asta, dar nu pot.

— Nu-i nimic, spuse Malko. Când doreşti să mergem la *El Nogal?*

— Să văd întâi cum stau lucrurile la ziar. Îţi spun mâine. Vom merge cu maşina mea. Acolo se aplică nişte *stickers* pe parbriz şi vreau să mă laud cu ele la redacţie.

Iată unde se adăpostea snobismul! Malko ceru nota de plată. Ardea de nerăbdare să-l anunţe pe Kroll despre reapariţia lui Pablo.

Cei doi ieşiră împreună din cafenea şi fiecare se îndreptă spre maşina lui. Megane roşu al Mariei Soledad era parcat în faţă. El o privi cum demarează şi remarcă motociclistul ce plecă imediat în urma ei. Acela trebuia să fie Jesus, omul Esmeraldei. El îl sună pe Kroll de pe portabil şi-i spuse doar atât:

— L-am revăzut pe Pablo.

— Sunteţi liber diseară? întrebă şeful staţiei CIA.

— Atunci ne vom vedea la *Tarqueria*, un restaurant mexican, de la intersecţia Calle 82 şi Carrera 13.

*

* *

Maria Soledad se îndepărtă pe jos de Ciudad Bochica. Ca să ia un taxi, trebuia să meargă până la Carrera 5. Îşi lăsase maşina în grija lui Alfredo Cano şi acum ştia de ce trebuise să-i ceară lui Malko să o ducă la *El Nogal*.

Pielea i se făcuse ca de găină. Peste 48 de ore va fi criminala cea mai căutată din întreaga ţară, iar Malko, *el gringo*, va fi mort împreună cu multe alte persoane. Astfel FARC avea să dea o lovitură suplimentară puterii.

Capitolul XIII

Eric Kroll mesteca lent porţia de *churrasco* stropită din belşug cu bere columbiană, după ce demarase cu două porţii de Defender fără gheaţă. De astă dată intrase într-un vârtej ce putea să-l aspire complet şi să-l distrugă. Planul lui Malko nu era decât un *kriegspiel* teoretic, dar acum începuse să se pună în mişcare. El bău o gură de bere şi întrebă:

— Ce impresie aveţi? Credeţi că vor accepta?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. În tot cazul, noi am încercat.

— Dar dacă vine cu un răspuns pozitiv, ce vom face?

— Înainte de toate, îl chem pe Frank Capistrano, zise Malko. Fără el ar fi inutil să încercăm să-i convingem pe cei de la Langley. Dacă el ne dă undă verde, ne va rămâne să facem cel mai greu lucru: să-i convingem pe cei de aici.

— Aţi putut să vă convingeţi de mentalitatea lor chiar în acest weekend, făcu Kroll pe un ton lugubru. Garcia Luna şi-a cerut scuze şi s-a jurat că nu o să mai facă nimic, dar cine-l crede? Dacă progresăm, va trebui să fim cu ochii pe el. În plus, există unii şi mai periculoşi decât el.

— Iar preşedintele Uribe?

— Dacă îl flatăm, poate reuşim.

Două namile care păzeau fundul barului îi făcură un semn discret cu capul americanului. Erau nişte gorile din CIA.

Barul *Tarqueria* era bine frecventat, dar nu aveau espresso. Din nou, Malko fu nevoit să se mulţumească cu un *tinto* oribil.

— Aproape că doresc ca Pablo să nu se întoarcă! făcu Kroll şi ceru nota de plata. Asta ne-ar ajuta să evităm o mulţime de probleme

*

* *

Esmeralda Trinidad asculta raportul lui Jesus Espinoza, tulburată. El o urmase pe Maria Soledad până în Ciudad Bochica. Până acolo, toate bune. Dar ea plecase mai departe într-un taxi, lăsându-şi maşina acolo. Puteau fi o mulţime de motive, dar era ceva ce-o neliniştea: avertismentul Margaritei Avellan privind pregătirea unei „acţiuni militare importante”. Or, o maşină capcană, era un motiv.

Nemanifestându-şi tulburarea, ea îi spuse lui Jesus:

— Aşteaptă-mă în bucătărie

De data asta nu era timp de pierdut. Ea îl sună pe prietenul ei, colonelul Alfonso Plazas şi trecu direct la subiect.

— Cât timp îţi trebuie să aduni suficienţi oameni ca să ataci Q.G. al coloanei mobile Teofilo-Ferero?

— Unde se află aceasta?

— În Ciudad Bochica.

— Ştii exact unde? Este o zonă imensă.

— Voi afla.

— Foarte bine, te găsesc la biroul tău.

Ea se duse în bucătărie unde Jesus o aştepta împreună cu soţia sa, şi îi făcu semn să o urmeze în salon.

— Jesus, spuse ea, tu ai acum de ales între două soluţii, ambele proaste: ori te denunţ eu la DAS, iar ei te vor tortura şi te vor vârî la închisoare pentru mulţi ani, ori prietenii tăi din FARC descoperă că i-ai trădat şi te asasinează. Acum, poate că ar mai fi şi a treia soluţie. Cea mai bună.

— Care anume? făcu îngrozit Jesus.

— Să ne ajuţi să-i eliminăm şi după aceea să te trimit departe de aici cu familia ta.

— Eu… eu o să mă mai gândesc, făcu *campesino*.

— Ai la dispoziţie cinci minute, nu mai mult.

Dacă era vorba de o maşină capcană, trebuia găsită cu orice preţ. Jesus se hotărî.

— *Muy bien*, dona Esmeralda. Vă voi ajuta.

— *Vamos*, făcu ea simplu.

*

* *

Cu inima cât un purice, Jesus Espinoza încerca să deseneze pe o hartă amplasarea casei din Ciudad Bochica unde se dusese Maria Soledad de mai multe ori. Colonelul Alfonso Plazas stătea lângă el şi-l urmărea cu atenţie. Maiorul Sanchez îi explica Esmeraldei planul său de luptă.

— Avem două elicoptere Blackhawk ca să îi supravegheze. Să

sperăm că nu ne vor repera prea repede.

Din nefericire, oamenii lui erau luptători de comando în uniformă şi, într-un asemenea loc, nu puteau trece neobservaţi. Odată ce briefingul se termină, cei patru luară ascensorul. Când văzu coloana de furgonete cu grilaje albastre, Jesus simţi că-i vine rău. Reuşi cu greu să încalece motocicleta şi porni urmat de un Ford în care erau colonelul şi Esmeralda Trinidad. Celelalte vehicule aveau să ajungă în Ciudad Bochica din diferite puncte. Cele două elicoptere se aflau deja acolo. Nu-i mai rămânea decât să se roage. Cele trei furgonete pline cu poliţişti efectuară un mare ocol trecând prin faţa închisorii La Picota ca să intre în zonă prin Calle 485. Ele se opriră, iar poliţiştii săriră din ele şi plecară pe jos. Până acum, părea că nu fuseseră remarcaţi.

— *Arriba!* strigă ofiţerul, dând semnalul de atac.

*

* *

Jesus Espinoza, cu inima bătând să-i spargă pieptul, înainta şovăitor pe solul plin de gropi al străzii. Un şuierat îl făcu să întoarcă capul. Fusese zărit de un *miliciano*. El se opri ca trăsnit. Celălalt se apropie, la început surâzător, apoi intrigat de atitudinea lui ciudată.

— *Hei, hermano, que pasa? [Hei frate, ce e?]*

Incapabil să răspundă, Jesus rămase mut. Alertat, paznicul privi în jur şi văzu coloana de vehicule albastre pe Carrera 5. El înţelese imediat şi, cu chipul schimonosit de furie, scoase revolverul şi-l descărcă în Jesus Espinoza.

— *Perro immundo! [Câine ticălos!]* urlă el şi o luă la fugă.

Auzi huruitul elicopterului, ridică privirea şi văzu cele două aparate Blackhawk ce zburau deasupra sa. Deja, oamenii fugeau în toate părţile. El ajunse într-un suflet la cartierul general strigând:

— *Cuidado! Cuidado! Los cholos! [Atenţie! Atenţie! Poliţia!]*

Lupta începu. Cele două coloane de poliţişti înarmaţi până-n dinţi înconjurară casa, iar *milicianos* ripostau din toate părţile.

*

* *

El commandante Alfredo Cano trăgea rafale scurte cu un Kalaşnikov

ca să împiedice înaintarea forţelor poliţieneşti. El strânse doisprezece oameni în jurul său şi le spuse:

— Vom încerca să ne retragem pe munte. Nu trebuie să fiu găsit, nici chiar mort. Dacă sunt rănit sau ucis, să mă faceţi dispărut.

— *Claro que si*, făcu secundul său, Ernesto.

Alfredo Cano ştia că, dacă ar fi găsit, Maria Soledad va fi arestată, iar atentatul pregătit cu atâta trudă, imposibil.

— Să mergem! făcu el.

Ei se năpustiră în curte, săriră peste un zid şi se îndreptară către vest. Se trăgea de pretutindeni. Brusc, Alfredo Cano simţi un şoc violent în piept. El căzu la pământ. O durere teribilă îi străpungea pieptul împiedicându-l să respire. Începu să tuşească şi un val de sânge îi ţâşni din gură. Avea un plămân atins. El se agăţă de adjunctul său Ernesto şi-i dădu ultimele instrucţiuni.

Lupta continua cu violenţă. Tovarăşii săi improvizară o targă şi îl transportară către râu. Alfredo Cano îşi dădu ultima suflare înainte de a ajunge acolo. Sub o ploaie de gloanţe, oamenii săi reuşiră să spargă încercuirea poliţiştilor, lăsând în urmă patru tovarăşi. Ei se pierdură într-un labirint de cocioabe unde colonelul Plazas nu mai avea suficienţi oameni ca să-i urmărească. Găsind o casă sigură, ei îl aşezară pe Alfredo Cano pe sol.

Ernesto îi spuse unuia:

— Du-te şi caută un târnăcop şi o lopată.

Aveau să-l îngroape în pivniţă.

*

* *

O oră întreagă scotoci poliţia casa în care se ascunsese Alfredo Cano. Fuseseră ucişi şi dintre ai lor, dar nu reuşiră să găsească nicio urmă a maşinii Megane a Mariei Soledad. Ei căutară şi în împrejurimi, în curţi şi hangare, interogând toată lumea. În cele din urmă un vânzător le spuse că a văzut maşina plecând spre Carrera 5, cu o seară în urmă. Esmeralda Trinidad îşi spuse că poate s-a înşelat. Trebuia însă să o supravegheze foarte bine pe Maria Soledad.

Unul dintre adjuncţii colonelului Plazas sosi cu nişte documente. Printre ele era o rezervare la zborul pentru Caracas de a doua zi, pe

numele lui José Vargas. Avea şi numărul de telefon al companiei Viasa.

— Acest nume nu mi-e necunoscut, remarcă ofiţerul.

Imediat sună la biroul său ca să verifice datele pe calculator. Primi repede răspunsul. El se întoarse spre Esmeralda, palid la faţă:

— Este numele de cod al unui basc din ETA, zise el. Mi s-a spus că a venit să lucreze aici cu Javier Tanga, specialistul cu explozive din FARC.

*
* *

Vocea Mariei Soledad i se păru lui Malko puţin ciudată, iar el îşi spuse că era aşa din cauza emoţiei de a merge la *El Nogal*.

— Mâine seară pot să merg, spuse ea.

— Atunci, pe mâine, făcu Malko.

— *Muy bien*, voi veni să te iau eu de la hotel.

Nici nu închise bine telefonul, că acesta sună din nou. De astă dată era vocea Esmeraldei Trinidad.

— Am noutăţi. O maşină va veni să te ia de la hotel, din partea colonelului Plazas. Vin şi eu cu el.

— Bine, aştept, făcu Malko.

*
* *

În curtea cartierului general al poliţiei se afla un arbore sinistru. În loc de frunze avea plăcuţele de înmatriculare ale poliţiştilor căzuţi la datorie. Erau acolo 3763 de plăcuţe. Malko îl urmă pe soldatul ce-l conduse la un birou de la primul etaj, unde se ajungea urcând pe o scară monumentală. Esmeralda Trinidad îl prezentă colonelului Plazas, un uriaş cu o mustăcioară fină, şi îi explică ce se întâmplase.

— Avem motive serioase să credem că FARC pregăteşte un atentat cu o maşină-capcană, spuse ea în cele din urmă. Colonelul tocmai a nimicit baza lor din Ciudad Bochica, fără însă să găsească automobilul Megane al Mariei Soledad. Alfredo Cano a dispărut. Ai noutăţi despre Maria Soledad?

— Tocmai m-a sunat. Mâine va trebui să o duc la *El Nogal*, răspunse

Malko.

— Vor să arunce în aer *El Nogal?* exclamă colonelul Plazas. Va trebui să o oprim imediat!

Esmeralda se grăbi să-i stăvilească entuziasmul. Redevenise *el fiscale sin rostro*.

— Pentru moment, nu ştiu unde se află acea maşină şi nici dacă se vor servi de ea în comiterea atentatului. Singurul mod de a o găsi, este urmărirea acestei femei.

Colonelul nu o contrazise.

— Ce va trebui să fac mâine, dacă vine după mine cu acea maşină? întrebă Malko. Există un risc serios.

— Nu atâta vreme cât Maria Soledad va fi şi ea la *El Nogal*, făcu ofiţerul. Doar nu are niciun interes să se sinucidă. Numai în cazul în care ea dispare şi lasă maşina în garaj, va trebui interceptată imediat.

— De ce să nu controlaţi maşina de cum va fi lăsată acolo? făcu Malko.

— Şi dacă se declanşează explozia în momentul în care vom deschide portbagajul? obiectă colonelul. Nu. Cea care îl va deschide va fi chiar ea.

— Am avea şi o altă posibilitate, spuse Esmeralda. În ascunzătoarea din Ciudad Bochica, am dat de urma unui terorist din ETA. Mâine, el trebuie să plece la Caracas. Putem să-l prindem în aeroport.

— Atunci eu trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? întrebă Malko.

— Exact, spuse colonelul. Noi nu o vom scăpa din ochi pe Maria Soledad. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Va trebui să o prindem în flagrant delict. Chiar dacă o arestăm la volanul unei maşini al cărei portbagaj este plin cu explozibil, ea poate pretinde că nu ştia nimic. Imediat ce veţi fi la clubul *El Nogal*, imobilul va fi înconjurat; bineînţeles dacă ea vine cu maşina ei. Acum vreţi să luaţi masa cu noi? Voi comanda prânzul aici. Esmeralda este o veche prietenă. Am colaborat mult pe vremea când era *fiscale sin rostro*.

El zâmbi.

— *Es una mujer con muchos ovarios. [Este o femeie cu multe ovare.]*

— Cu multă plăcere, făcu Malko, deşi ar fi preferat să prânzească numai cu Esmeralda.

*

* *

Maria Soledad plecase devreme să-şi recupereze maşina Megane de la adresa indicată de Alfredo Cano în urmă cu două zile. După aceea, aflase de raidul făcut de poliţie în cartier şi tremurase toată noaptea. Numele lui Cano nu fusese menţionat nicăieri, şi nici numele ei. Era sigură că reuşise să scape. Când coborî din taxi, ea se gândi că îşi va revedea amantul.

Uşa garajului de la numărul 56 era încuiată. Ea bătu şi uşa se deschise. Un *miliciano* din Ciudad Bochica apăru în cadrul ei şi o pofti înăuntru.

La prima vedere, era un garaj ca toate celelalte, cu o maşină pe un elevator şi cu mai multe caroserii şi motoare îngrămădite prin colţuri. Megane era deasupra fosei, cu portbagajul desfăcut.

— Unde este Alfredo? întrebă ea imediat.

— A fost obligat să părăsească oraşul răspunse *el miliciano*. Vă veţi revedea curând. Vino, vreau să ţi-l prezint pe *hermano* José Vargas.

Trei bărbaţi se învârteau în jurul autoturismului roşu. Unul dintre ei semăna cu un irlandez. Avea părul roşcat şi chipul pistruiat.

— *Yo soy José Vargas*, făcu el.

Maria Soledad remarcă accentul ciudat al bărbatului. El o apucă de braţ şi îi arătă portbagajul deschis.

— *Mira!*

Portbagajul era plin cu pachete învelite în plastic negru, legate între ele cu un cablu electric. Ea tresări: José Vargas coborâse în fosă şi perfora planşeul maşinii. El legă încărcătura de exploziv de bordul maşinii cu ajutorul unui cablu electric. Bărbatul verifică montajul şi ieşi din fosă, cu mâinile mânjite, închise portbagajul şi-i spuse:

— *Bueno*. Tu eşti cea care va conduce maşina?

Maria Soledad dădu din cap afirmativ.

— Fii atentă la mine. Ne gândeam să declanşăm explozia cu ajutorul unui telefon celular, dar la *El Nogal* zidurile sunt prea groase. Aşa că am instalat un dispozitiv de declanşare cu foc întârziat, cu ajutorul unui mecanism de maşină de spălat. Vino să-ţi arăt.

El deschise cutia torpedoului şi Maria Soledad zări un buton

cafeniu fixat la un cadran gradat de la 1 la 30.

— Tu va trebui să răsuceşti acest buton spre dreapta şi îl vei fixa la numărul 5. Începând din acel moment ai la dispoziţie cinci minute ca să poţi dispărea. Vei ieşi prin poarta cea mică a parchingului care dă spre Septima şi vei pleca spre sud. La colţ cu Calle 76, te va aştepta o maşină cu care vei părăsi oraşul.

— *Si, si*, se bâlbâi Maria Soledad. Am înţeles.

José Vargas închise torpedoul şi îşi şterse mâinile cu un rânjet.

— Ai interes să te mişti repede, *guapa [frumoaso]*, pentru că altfel…

El lăsă fraza neterminată. Maria Soledad simţi că i se înmoaie genunchii. Prima oară, când făcuse dragoste cu Alfredo în vorbitorul din *La Picota*, nu-i trecuse prin minte că într-o bună zi va conduce o maşină-capcană. José Vargas conchise:

— E o treabă uşoară. După ce termini de mâncat, îi spui drăguţului de *gringo* că vrei să te speli pe mâini. Atunci dai fuga la garaj. Declanşezi bomba şi speli putina cât mai repede.

Maria Soledad, cu inima cât un purice, se urcă la volan şi ieşi în Carrera 77. Curând, se pierdea în fluxul vehiculelor. Mâinile îi tremurau pe volan. I se părea că toată lumea o observă. Ajunse la redacţie şi parcă într-o parching interior. Când trecu prin faţa portarului de la intrare, acesta o privi intrigat.

— S-a întâmplat ceva, *señora?* Sunteţi foarte palidă.

— Era să produc un accident, făcu tânăra şi se urcă în ascensor.

*

* *

Maria Soledad era frumoasă ca o văduvă veselă. Era îmbrăcată toată în negru, cu gura roşie ca focul şi cu părul revărsat pe umeri. Aşa credea ea că este potrivit să se îmbrace pentru un local frecventat de nomenclatură. Era pentru prima oară în viaţa ei când punea piciorul în acel club. După aceea avea să intre în clandestinitate.

Curând ea ajunse la *Victoria Regia*. Malko o aşteptă în faţa hotelului.

— Eşti superbă, remarcă el.

— *Muchas gracias*, murmură columbiana cu glasul sugrumat.

Lui Malko nu-i venea să creadă că o făptură atât de tânără şi sexy

până-n vârful unghiilor ar putea fi o teroristă ce-l ducea la o moarte sigură. Maria Soledad era atât de nervoasă încât crezu că va izbucni în plâns.

— E atât de neaşteptat că voi merge acolo, încât nu-mi revin, făcu ea cu glasul tremurând de emoţie.

Curând, Megane se opri în faţa clubului *El Nogal*. Malko se dădu jos ca să arate legitimaţia de membru paznicului de la garaj. Acesta ridică bariera.

Parchingul de la primul nivel era plin, iar ei trebuiră să urce la etajul superior. De acolo, intrară în restaurant cu ajutorul unui ascensor. Maitre d'hotel îi conduse la masa rezervată de Malko lângă o fereastră ce dădea spre Septima.

Malko comandă Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs. Maria Soledad se aruncă asupra băuturii, golind trei cupe, una după cealaltă. Malko observă că mâinile îi tremurau uşor.

— Este ceva ce nu merge? o întrebă el.

— Nu, nu-i nimic. Sunt însă emoţionată. Nu sunt obişnuită cu un asemenea loc.

Femeile din jur erau încărcate cu bijuterii. Din păcate, cele mai multe erau bătrâne. Bărbaţii vorbeau tare şi se uitau fără jenă la tânăra ziaristă. Cu ochii ţintă la lista de bucate, Maria Soledad îl întrebă timidă:

— Am putea comanda un pic de caviar?

— Chiar şi mai mult, o corectă zâmbind Malko.

El comandă o sută de grame de icre negre Sevruga şi-i turnă altă porţie de şampanie. Tânăra se gândea să profite cât putea de această ocazie, unică în viaţa ei…

Li se servi homar şi caviar, pe care tânăra îl întinse pe o feliuţă de *toast*.

— O, ce deliciu! făcu ea.

În continuare, Malko comandă peşte.

— Aşteaptă puţin! făcu tânăra. Nu suntem chiar aşa de grăbiţi.

Ea scoase din geantă o ţigară. Mâna îi tremura iar.

În tăcere, privi la salonul plin de lume, vrând să profite de fiecare secundă a acestei cine. Când sosi desertul, un parfait cu ciocolată, Malko văzu că stătuseră la masă două ore.

*

* *

Aşezat pe un scaun, în biroul poliţiei din aeroportul *El Dorado*, tânărul roşcat tăcea cu încăpăţânare. José Vargas fusese interceptat cu patru ore mai devreme, în momentul în care voia să se urce în avionul pentru Caracas. În ciuda interogatoriului sever, el se încăpăţâna să nu scoată vreo vorbă.

Alţi doi poliţişti îşi făcură apariţia. Unul dintre ei se apropie de el.

— Ştim că te numeşti Texo Irigoyen şi că eşti membru al ETA. Crede-mă, băiete, nu vei vedea prea curând Spania. Acum, spune ce ştii despre un Megane roşu pe care l-ai aranjat de curând.

Texo Irigoyen se făcu alb ca varul, dar nu deschise gura. Atunci, unul dintre poliţişti îi desfăcu pantalonii şi îl lăsă gol. Colegul său îi întinse un brici.

— José, făcu primul poliţist, nouă nu ne plac tipii de genul tău. Ori vorbeşti, ori îţi tai boaşele.

Teroristul simţi lama rece ca briciul la baza testiculelor şi urlă.

— Nu!

— Atunci vorbeşte, puiule!

Din prudenţă, poliţistul ţinu briciul strâns lipit de piele tot timpul în care teroristul spuse tot ce venise să facă la Bogota.

*

* *

Maria Soledad se sculă de la masă după ce sorbi şi ultima picătură de şampanie şi spuse cu o voce stranie:

— Aş vrea să mă spăl pe mâini…

Malko o privi cu tristeţe cum străbate salonul. Totul se petrecea întocmai cum prevăzuse Esmeralda. Maria Soledad avea să fie prinsă în flagrant delict. Garajul era acum controlat de oamenii legii. Înainte de a se face nevăzută, ea se întoarse şi îi zâmbi. După doar zece secunde, telefonul sună şi vocea Esmeraldei se auzi în receptor:

— Malko, unde eşti?

— La *El Nogal*, şi tocmai…

— Pleacă! Repede! Părăseşte restaurantul pe sus…

Malko rămase câteva clipe stupefiat, apoi se ridică şi traversă salonul cu capul în flăcări. Esmeralda Trinidad nu vorbea aiurea. Se întâmplase ceva. Maria Soledad nu avusese încă timp să ajungă până la garaj.

*
* *

Maria Soledad se uita la maşina ei ca şi cum aceasta ar fi putut să o muşte şi nu se hotărî să se apropie. Auzind nişte paşi, ea se întoarse. Unul dintre paznici o observa curios. Ea deschise portiera din faţă stânga ca şi cum ar fi vrut să plece, apoi deschise torpedoul şi răsuci butonul cafeniu. Când zgomotul asurzitor al exploziei ajunse până la creierul ei, era deja făcută pulbere.

Capitolul XIV

— Tot ce s-a găsit din Maria Soledad este o porţiune din coloana vertebrală, lungă de cincisprezece centimetri, spuse colonelul Plazas. A fost pur şi simplu pulverizată de explozie. Potrivit experţilor, în portbagajul maşinii se aflau două sute de kilograme de *ANFO [Ammonium Nitrate Fuel Oil]*, un explozibil foarte puternic. Deflagraţia a distrus trei etaje.

— Ştiu, spuse Malko.

Dacă nu ar fi fost telefonul Esmeraldei, acum ar fi fost mort. Îi urmase sfatul şi se repezise pe scările ce duceau la ieşirea în Carrera 5. Parcursese două etaje când imobilul ce adăpostea clubul *El Nogal* se împrăştie într-un nor de pulbere. Luminile se stinseseră şi un nor gros îl ajunse din urmă în timp ce el se rostogolea pe ultimele trepte, dezechilibrat de unda de şoc. Tentat să coboare în continuare, realiză că treptele dispăruseră de sub el. Planşeul sălii restaurantului se prăbuşise deasupra parchingului, cu clienţi cu tot. El fu obligat să urce la etaj şi se întâlni cu echipele de ajutor care tocmai sosiseră. Acum era în biroul colonelului Plazas, unde totul părea abstract, deşi în urechi încă îi mai răsuna zgomotul terifiant al exploziei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Maria Soledad a făcut o manevră

greşită?

— Nu. Teroristul José Vargas a mărturisit tot. Ei au hotărât să o sacrifice ca să şteargă orice urmă. În realitate, era de ajuns să atingă butonul declanşator ca totul să sară în aer. Operaţiunea a fost pusă la cale de multă vreme. Voiau să dea o lovitură spectaculoasă cu ocazia aniversării unui an de la venirea la putere a preşedintelui Uribe. Iniţial, maşina trebuia să explodeze în *zona rosa*. Abia, ulterior, când v-aţi apropiat de Maria Soledad, s-a schimbat planul şi a fost ales *El Nogal*. Megane a fost cumpărat de un *mercenario* cu 3,8 milioane de pesos *[circa 1.300 euro]*.

— Şi sunt mulţi morţi? întrebă Malko.

— Până acum, treizeci şi şapte, şi peste 150 de răniţi, preciză Esmeralda Trinidad.

— Alfredo Cano nu a fost găsit?

— Nu. Credem că a părăsit oraşul. Aşa i-au spus ieri Mariei Soledad când aceasta a venit să-şi recupereze maşina de la garajul din Ciudad Kennedy.

— Bine, zise Malko, încă suferind de pe urma căzăturii suferite în urma exploziei. Voi discuta cu Eric Kroll despre situaţia creată.

Se părea că operaţiunea schimbului de ostatici începuse prost. Esmeralda îl însoţi pe scară.

— Sărmana fată, a vrut să se joace cu focul. Dar ea voia să te sacrifice şi pe tine, aşa cum ei au sacrificat-o pe ea.

— Acum nu mai are rost să o vorbim de rău, zise Malko. Poate că m-ar fi avertizat totuşi înainte să fugă din club. Un proverb de la noi spune că dacă vrei să mănânci cu diavolul la masă trebuie să ai o lingură cu coadă lungă. Maria Soledad însă nu-l ştia.

— Să cinăm împreună, îi propuse Esmeralda. Am tras o spaimă îngrozitoare. Din fericire, am obţinut la timp mărturia lui José Vargas…

— Mi-ai salvat viaţa, zise Malko.

— Dumnezeu veghea asupra ta.

Esmeralda era incorigibilă.

*

* *

Eric Kroll arbora un aer de înmormântare.

— V-am spus că este greu să supravieţuieşti în această ţară, oftă el. Şi toate acestea, pentru nimic. Nu-l vom mai vedea niciodată pe acel „Pablo”. A fost vorba doar de o cursă ca să vă abată atenţia de la altă operaţiune. Acum nici nu mai îndrăznesc să atac proiectul vostru cu generalul Luna. Nu mai aveţi mare lucru de făcut aici, la Bogota.

— Eu unul aş mai rămâne totuşi două sau trei zile, sugeră Malko. Nu se ştie niciodată.

Kroll scutură din cap.

— Trebuie să-i mulţumiţi prietenei dumneavoastră, Esmeralda. Fără ea, aţi fi fost mort.

*

* *

Malko o dusese pe Esmeralda la *Balzac*, deşi era groaznic de obosit. Misiunea sa în Bogota se desfăşura lamentabil. Nu numai că nu progresase cu nimic, ci mai şi participase la un atentat extrem de grav. Atentat ce putea face aproape imposibil orice acord cu adversarii.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Esmeralda spuse cu vocea ei dulce.

— Columbia este o ţară dificilă, cu oameni extrem de vicleni. Eu cred că schimbul nostru a devenit imposibil, chiar dacă cele două istorii nu sunt legate între ele. Uribe trebuie să fie traumatizat. De doi ani nu a mai fost un atentat atât de grav în Bogota.

— Cum poţi să crezi că Pablo nu a fost la curent?

— Nu este complet exclus acest lucru. El Mono Jojoy şi Fabian Ramirez se detestă reciproc.

— În orice caz, dacă Pablo nu va apărea, vom şti adevărul.

Ei terminară sticla de Taittinger în tăcere. Apoi Esmeralda îl duse până la *Victoria Regia*.

Niciunul dintre ei nu avea chef să facă dragoste.

Era o zi de doliu. *El Tiempo* publica şase pagini cu fotografii oribile făcute la locul atentatului. Apărea şi Maria Soledad, al cărei rol exact era ignorat. Versiunea ziarului era că maşina ei fusese transformată în bombă fără ştirea ei. Malko reuşi cu greu să închidă ochii după ororile din ajun.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Reuşise să adoarmă abia în zorii zilei. El aruncă o privire la ceas. Era unsprezece şi douăzeci şi trei minute. El căscă şi întinse mâna după receptor.

— *Está el colombiano de la La Havana. Buenos dias*.

Vocea lui Pablo îi produse o reacţie puternică. Simţi cum îi zvâcnesc tâmplele. Nu putea să-şi creadă urechilor. El se mulţumi să spună:

— *Buenos dias*. Sunteţi în Bogota?

— *Si*, făcu Pablo. Ieşiţi din hotel şi mergeţi în Calle 85 şi coborâţi la vale. *Hasta luego*.

Fusese lapidar ca întotdeauna. Malko se grăbi să intre sub duş. După numai zece minute, încărca revolverul Glock şi pregăti un cartuş pe ţeavă. Era convins că Pablo vine să isprăvească treaba începută de Maria Soledad. Doar şi el făcea parte din FARC. Cu atenţia încordată la maximum şi cu arma la îndemână, el străbătu Carrera 14, apoi 15, 16… Între 16 şi 16A, o maşină se opri în dreptul lui. Lângă şofer era Pablo, care îi făcu semn să urce în spate.

Vehiculul redemară imediat şi intră pe *autopista* del Norte. În cele din urmă se opri pe o stradă pustie, în faţa unei căsuţe galbene cu două etaje. Pablo coborî urmat de Malko, iar şoferul plecă imediat. Tânărul reprezentant din FARC părea perfect calm şi avea în mână o servietă veche din piele. Malko vorbi primul:

— Nu credeam că ne vom mai revedea.

Columbianul păru surprins.

— De ce? V-am spus doar că a trebuit să plec în sud ca să prezint propunerea dumneavoastră comandantului Fabian Ramirez. A fost nevoie de ceva timp.

— Cum? Nu ştiţi ce s-a întâmplat ieri la Bogota? Despre atentatul de la *El Nogal?*

— A, ba da. Dar nu a fost revendicat încă de nimeni. Evident, seamănă mult cu o operaţiune militară a FARC.

Malko mai-mai să se sufoce.

— Sunt cel mai în măsură să confirm că a fost un atentat comis de FARC. Mai precis, de către *columna móvila Teofilo-Ferero*, condusă de

commandante Alfredo Cano. Despre care dumneavoastră mi-aţi spus că este mort…

— Nu puteam să vă spun adevărul, răspunse Pablo. Eu nu cunosc sursele dumneavoastră de informaţii, dar pot să vă spun că Alfredo Cano nu mai face parte din *Bloque Sur*. El depinde acum de *commandante El Mono Jojoy*. Iar dacă această lovitură dată oligarhiei este opera lui, eu nu pot decât să-l felicit. Însă noi nu suntem implicaţi.

Bărbatul părea atât de sincer, încât Malko fu impresionat.

— Sunteţi înarmat? îl întrebă pe columbian.

Pablo zâmbi.

— Nu, nu sunt niciodată când călătoresc. Nu putem însă să rămânem pe acest trotuar. Nu vreţi să intrăm în casă?

— De acord, făcu Malko. Eu însă sunt înarmat şi nu voi ezita să fac uz de armă în cazul în care voi fi agresat.

— Nu văd motivul neîncrederii dumneavoastră, făcu Pablo, descuind uşa cu o cheie. Cei din *Bloque Sur* suntem total independenţi de celelalte unităţi.

Ei pătrunseră în casă. Pablo închise uşa în urmă, aprinse lumina şi-l conduse pe Malko într-un salonaş mobilat sărăcăcios. Se aşeză, îşi deschise servieta şi scoase documentele spunând cu o voce egală:

— *El commandante* Fabian Ramirez a studiat propunerea dumneavoastră cu obiectivitate. El doreşte să includeţi pe listă numele a doi camarazi atinşi de maladii grave: Ediberto Montilla Dominguez, care suferă de o insuficienţă cardiacă şi căruia nu i-a mai rămas mult de trăit, şi Hermides Kinare Montiel, care suferă de cancer la stomac în fază terminală. Diagnosticul fiecăruia poate fi confirmat de administraţia penitenciarului.

Malko nu-şi putea reveni din stupefacţie. Cu două zile mai devreme cei din FARC încercaseră să-l elimine, iar azi, alţi membrii FARC acceptau schimbul de ostatici!

— Asta ar însemna că în total pe lista dumneavoastră vor fi opt inşi în loc de şase?

— *Claro*.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Era prea frumos ca să fie adevărat. Cei doi bolnavi nu ar fi trebuit să pună vreo problemă. Pablo îl privea

atent, aşteptându-i răspunsul.

— Cei doi bolnavi sunt în măsură să se deplaseze singuri? întrebă Malko.

Columbianul păru surprins.

— Cred că da, făcu el după o scurtă ezitare. De ce?

— Vă voi explica mai târziu. Cererea dumneavoastră mi se pare rezonabilă. Am să o transmit mai departe ca să punem în mişcare întreaga operaţie. Cum voi putea să vă găsesc?

— Vă voi suna eu în fiecare dimineaţă. Cât timp va trece până să ştim rezultatul?

— Să fiu sincer, nu ştiu, mărturisi Malko. Să spunem, cam trei zile. Atunci vom aborda metodologia de eliberare şi de schimb.

Vorba neamţului: „dracul îşi bagă coada în detalii”. Iar în cazul de faţă aveau de-a face cu un regiment întreg de încornoraţi… Întâlnirea se termină.

— Acum trebuie să vă las, făcu Pablo înainte să se urce într-o maşină şi să plece.

Lui Malko îi rămânea să oprească un taxi. De acum aveau să înceapă adevăratele probleme.

*

* *

Eric Kroll îl însoţi pe Malko în sala cifrului, unde dispuneau de o linie telefonică securizată. În timp ce Malko luă telefonul, Kroll plecă în biroul său să-şi înece neliniştea cu un *tinto*. Malko formă numărul de treisprezece cifre al lui Frank Capistrano şi legătura se stabili imediat.

— Frank, sunt eu, Malko.

— A, Malko! *Where are you?*

Voce bolovănoasă a lui Frank Capistrano îi încălzi inima. Niciodată *Special Advisor* de la Casa Albă nu-l lăsase baltă la necaz.

— Sunt la Bogota, răspunse Malko, mirat că prietenul său nu ştia.

Frank Capistrano reacţionă imediat:

— A, acolo unde au fost luaţi ostatici trei oameni de-ai noştri…

— Exact pentru asta te şi sun acum, preciză Malko.

El făcu o scurtă prezentare a problemei, cu toate implicaţiile ei

politice şi militare. Americanul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi îl felicită.

— Este o idee extrem de creativă! Nu mă miră din partea ta! Vorbesc cu Preşedintele imediat. Dacă este de acord o să-l sunt pe ambasadorul nostru acolo.

— Nu s-ar putea ca Preşedintele să-l sune el direct pe Uribe? sugeră Malko. Ar avea o altă greutate.

Simţind ezitarea lui Capistrano, el preciză:

— Este vorba de salvarea vieţilor a trei americani…

— Bun argument! aprobă Special Advisor. Ar trebui să reuşesc să-l conving, să-i ceară lui Uribe să coopereze fără să intre în amănunte…

— Eric Kroll spune că ei au nevoie de nişte elicoptere. Dacă Preşedintele le-ar promite câteva, ar fi şi mai bine.

— Nu-ţi promit nimic, făcu Frank Capistrano. Asta este de competenţa Congresului. Se va găsi o soluţie, cu siguranţă. Te sun eu până diseară.

Când Malko ieşi din mica încăpere, simţea că se învârteşte totul în jur. Tensiunea nervoasă era de vină…

Eric Kroll mânca un *doughnut*.

— Ei, cum a rămas? făcu acesta, gata să se înece cu un dumicat.

— Vom afla răspunsul diseară. Nu ne rămâne decât să ne rugăm.

— *My God*, dacă va fi de acord…

— Atunci vor începe adevăratele probleme! Cine va fi la curent cu totul din partea columbiană?

— DAS, *of course*, căci depinde de preşedinte, răspunse Eric Kroll. Şi ministrul Justiţiei care este şi al Afacerilor Interne. De el depind închisorile. Clienţii noştri sunt toţi în Bogota?

— Da, în La Picota.

— Eu cred că ar trebui avertizat directorul închisorii, fără să mergem mai sus, altfel nu ne vom descurca.

— Cine să-l anunţe?

— Generalul Luna. El poate pretexta un transfer secret.

Malko înghiţi în sec. Chiar cel care pusese la cale asasinarea sa… Nu părea omul ideal.

— Bine, zise el oftând. Acum eu mă întorc la hotel. Nu vreau să vă mai deranjez.

Superstiţios, Malko nu dorea să intre în detalii până nu primea undă verde de la Casa Albă.

*
* *

Malko tresări la auzul soneriei telefonului. Era Eric Kroll.

— Veniţi repede, aţi fost căutat de prietenul dumneavoastră. Vă trimit o maşină.

Era doar patru dimineaţa. Semn bun său rău? Când un Grand Cherokee se opri în faţa hotelului, Malko era deja acolo. Kroll îl duse din nou în camera cifrului.

Malko simţea un nod în stomac şi gâtlejul îi era strâns de emoţie. Franc Capistrano răspunse imediat.

— Preşedintele este de acord, preciză el fără să mai piardă timpul. Îl va suna pe omologul său către prânz, mâine, de la ranch-ul lui din Texas. Să sperăm că Uribe va accepta.

— Şi elicopterele?

Un hohot de râs îl izbi pe Malko în ureche.

— Fii liniştit. Li se vor da şase aparate în leasing, din stocurile US Army. Astfel nu va mai fi nevoie de aprobarea Congresului. OK?

— Eşti formidabil! făcu impresionat Malko.

— *Good luck!* făcu Capistrano. Sper că voi afla restul din presă. Şi încearcă să nu devii star…

Era o aluzie la stelele negre de pe *Wall of Honour*, din Langley, dedicat agenţilor CIA ucişi sau dispăruţi în luptă.

Malko se întoarse la Eric Kroll. Văzându-l radios, acesta nu-l mai întrebă nimic.

— *Let's drink to that! [Să bem pentru asta!]* făcu el, scoţând o sticlă de Defender „5 ani vechime" din dulapul său.

Deşi nu era un mare amator de whisky, Malko nu-l putea refuza. După ce goliră paharele, el întrebă:

— Ei, şi acum, ce vom face?

— Bună întrebare, recunoscu americanul. Voi suna direct la cabinetul preşedintelui Uribe, ca să-i cer o întâlnire pentru mâine după-amiază. După ce Uribe va vorbi cu George W. Bush.

— Şi cum rămâne cu generalul Luna?

— Doar Uribe poate să-i dea instrucţiuni acestuia.

— Atunci, vorbim mâine.

Malko abia aştepta să-i dea Esmeraldei veştile bune.

*

* *

Era ora cinci după-amiaza. Malko dormise neîntors unsprezece ore şi acum se afla în biroul lui Eric Kroll, cu sufletul la gură. Şeful staţiei CIA plecase de la ora 2 la preşedinţie. Ar fi trebuit să se întoarcă demult. Celularul lui era închis. În cele din urmă, Eric Kroll pătrunse în birou. Parcă îmbătrânise cu o sută de ani.

— Este vreo problemă? L-aţi întâlnit pe Uribe?

— Nu. Nu a vrut să mă primească. Telefonul lui Bush l-a înfuriat pe Uribe atât de tare, că vede negru înaintea ochilor.

— Deci, refuză?

— Nu. A acceptat. Nu are încotro. Nu ai ce face când însuşi preşedintele Statelor Unite îţi cere personal un serviciu. Apoi mai este şi poliţia care ţipă de luni de zile pentru nişte elicoptere. Consilierii lui sunt împotriva schimbului, dar trebuie să-l accepte.

— În mod concret ce va urma?

— La ora şase avem întâlnire cu generalul Luna, ca să punem la punct detaliile operaţiunii. Acesta a fost convocat la Preşedinte imediat după mine…

Capitolul XV

Generalul Gonzalo Garcia Luna se îndreptă către cei doi cu mâna întinsă, evitând să-i privească în ochi. Un zâmbet forţat îi schimonosea chipul. În primele minute, conversaţia ocoli esenţialul, abordând teme banale ca timpul sau cursul de schimb al zilei. Un agent DAS în uniformă le aduse eternul *tinto*.

Generalul răspunse pe un ton răstit la telefon, apoi intrară în subiectul ce le ardea buzele.

— Gonzalo, făcu Eric Kroll, se pare că proiectul nostru privind schimbul ostaticilor cu deţinuţi prinde contur.

Tentativa de asasinat împotriva lui Malko părea dată uitării… Cu ochii ţintă la pantofii din piele de crocodil, generalul mormăi:

— *Si, bueno*.

Reprimându-şi furia, Kroll continuă pe un ton mieros:

— Ştiu că azi ai fost primit de preşedintele Uribe în legătură cu subiectul acesta, nu?

Columbianul confirmă dând din cap.

— Da, preşedintele mi-a făcut această onoare.

— Aşadar a confirmat acordul său pentru efectuarea acestui schimb, conchise Eric Kroll.

— Într-adevăr, admise generalul, de parcă ar fi fost vorba de ceva minor. Iar eu mi-am permis să subliniez inconvenientele acestei operaţiuni. *Me disculpo! [Îmi cer scuze!]*

— Aţi primit instrucţiuni precise?

Cu regret, generalul spuse cu o voce imperceptibilă:

— Da, am primit.

— Am putea şti şi noi care sunt acestea?

— Mi s-a spus să cooperez cu voi fără restricţii.

Asta era aşadar durerea lui cea mare…

Kroll profită şi încercă să toarne niţel balsam pe rana generalului.

— Gonzalo, făcu el pe un ton prietenesc, ne doare sufletul că-i lăsăm în libertate pe acei terorişti. Ştii doar ce pornit este preşedintele nostru împotriva terorismului. Însă uneori tactica trebuie să treacă înaintea strategiei. Cei trei ostatici americani reprezintă pentru FARC un mijloc de şantaj inadmisibil şi o încălcare a drepturilor omului.

Malko abia se abţinu să nu-i dea o lovitură de picior. Kroll uita de sutele de columbieni sechestraţi de FARC de ani de zile. Noroc că generalul nu făcu niciun comentariu. Kroll continuă:

— De altfel, această operaţiune va permite Columbiei să dispună de şase elicoptere de luptă Blackhawk, în afară de cele pe care le are acum.

— Noi cei din DAS nu folosim aşa ceva, zise imediat Luna.

— Lupta antisubversivă este un tot, replică Eric Kroll cu emfază. Vom încerca să procedăm la efectuarea acestui schimb în cele mai bune condiţii.

— Aveţi numele deţinuţilor care vor fi eliberaţi? întrebă generalul

cu un aer dezgustat.

Kroll se întoarse către Malko care spuse imediat.

— Vă voi furniza lista cu numele lor după un ultim contact cu reprezentantul FARC. Este vorba de opt inşi, dintre care doi sunt foarte bolnavi. Toţi se află în penitenciarul *La Picota* cu sentinţe foarte grele… Aşa că noi suntem în principiu de acord cu faptul că, în mod *oficial*, aceşti deţinuţi vor evada. Bineînţeles, în mod pacific, graţie unui fals transfer.

— Asta va trebui să se petreacă în timpul nopţii, spuse generalul, şi să existe cât mai puţini oameni care să cunoască adevărul.

— Da. Ideea asta e foarte bună, făcu Malko.

— Deţinuţii au fost anunţaţi?

— Încă nu. Vor afla în ultimul moment.

— Nu se poate avea încredere în ei, făcu generalul.

Atmosfera era încărcată. Malko şi Eric Kroll schimbară o privire.

— Deţinuţii vor fi transportaţi până la locul schimbului într-un furgon al DAS, aflat în responsabilitatea dumneavoastră, preciză Malko.

— Unde doriţi să-i duceţi? întrebă generalul.

— Care este cea mai apropiată zonă controlată de FARC?

— Masivul Sumapaz, în sud, la circa trei ore distanţă pe şosea.

— Pare destul de convenabil, făcu Malko, dar urmează să vă confirm.

— Când?

— Cât mai curând, sper. Aşadar, un furgon DAS va veni să ridice prizonierii de la *La Picota*, odată cu lăsarea întunericului, la data fixată de noi. Îl veţi anunţa pe directorul închisorii în ultimul moment, pretextând o operaţiune specială.

Generalul scutură din cap.

— Eu nu am autoritatea de a ordona un transfer, protestă el. Ordinul trebuie să vină de la ministrul Justiţiei.

Eric Kroll interveni:

— Voi regla problema aceasta cu consilierul preşedintelui.

— Directorul penitenciarului va cere un ordin scris, obiectă generalul. Şi eu am cerut unul.

Era clară poziţia sa potrivnică. Kroll se grăbi să observe:

— Bineînţeles aţi prevăzut să supravegheaţi toată operaţiunea, de la început şi până la sfârşit, făcu el.

— Dacă doriţi, făcu cu un glas moale generalul. Eu cred că operaţiunea ar putea avea loc pe la mijlocul săptămânii viitoare.

După cum părea, generalul ar fi amânat lucrurile până la Paştele cailor…

În ascensor, Kroll îi spuse lui Malko:

— Ar mai fi o problemă. În ce loc se va face schimbul de prizonieri? *Subsersivos* se află aici în Bogota, iar oamenii noştri, la două mii de kilometri, în sud.

— Într-adevăr, făcu Malko. Trebuie ca schimbul să fie simultan. Îi voi cere sfatul Esmeraldei. Ea cunoaşte bine ţara şi are nişte idei grozave.

— În plus, este şi interesată! completă americanul.

El îl lăsă pe Malko la *Victoria Regia*. Acesta trebuia să aştepte telefonul lui Pablo a doua zi. Până atunci avea să profite de o destindere binemeritată în compania Esmeraldei Trinidad.

*

* *

Esmeralda era magnifică în taiorul ei negru, cu fusta ce lăsa descoperite picioarele ei lungi şi sculpturale. Restabilit după şocul atentatului, Malko prinsese iar gust de viaţă şi abia aştepta să rămână singur cu ea. Esmeralda dorise să meargă la *Sasson*, restaurantul la modă, de pe Calle 83, o şosea pietonală. Toată Bogota se reunea acolo, iar şampania Taittinger se armoniza perfect cu bucatele asiatice rafinate. În *patio*, o orchestră de mariachis făcea un zgomot infernal.

Esmeralda îşi desfăcu vesta de la taior, dezvelind o bluză din dantelă aproape transparentă. Malko simţi că i se taie răsuflarea. El se aplecă şi puse mâna pe coapsa femeii şi-i simţi căldura pielii. De astă dată, Esmeralda era pregătită pentru sacrificiu.

— Ştii ce mult te doresc? făcu Malko.

Ea zâmbi.

— Oricât m-am gândit, nu am găsit nicio soluţie pentru schimbul de prizonieri. Părerea mea este că nu îi vor putea aduce aici niciodată pe cei trei *gringos*.

— Vom vedea mâine, făcu Malko, cerând nota de plată.

Diego începu să scâncească. Uitaseră de el. Imediat, Esmeralda puse pe pardoseală porţia lui de cocaină sub privirile stupefiate ale vecinilor, şocaţi deja de gestul lui Malko. Acestuia, puţin îi păsa. Nu se gândea decât la ceea ce avea să urmeze.

*

* *

Nici nu intrară bine în cameră, că Malko îi scoase jacheta. El mângâie un moment sânii femeii ce stătea dreaptă în faţa sa şi începu să-i descheie nasturii bluzei. Nu se sătura de formele ei tari şi catifelate totodată. Esmeralda uită să-şi mai scoată banderola. Malko îi scoase şi fusta, apoi o împinse cu gingăşie spre pat. Îngenunche în faţa patului şi-şi îngropă capul între coapsele ei.

Esmeralda avu o tresărire, apoi îi cuprinse capul cu amândouă mâinile, gâfâind de plăcere.

Atunci Malko se ridică şi o posedă penetrând-o până la rădăcină. Cu mâinile pe şoldurile ei, se dezlănţui şi explodă în cele din urmă cu respiraţia tăiată.

*

* *

După ce au făcut dragoste cei doi începură să converseze şi, brusc, ea spuse:

— Imediat cum deţinuţii vor părăsi *La Picota*, nu trebuie decât să-i transportăm în sud, până la liziera zonei ocupate de forţele FARC şi să facem schimbul acolo. Începând din clipa în care aceşti oameni au „evadat”, pe columbieni nu-i mai interesează. Cred că CIA dispune de avioane pentru acest gen de lucruri…

— Desigur, făcu Malko. În cazul acesta, se poate alege un loc unde schimbul să se facă simultan. De preferat, acţiunea să fie sub responsabilitatea colonelului Plazas. La urma urmelor, el este cel care va primi în dotare cele şase elicoptere Blackhawk de la guvernul american.

— Cred că aş putea aranja treaba asta, făcu Esmeralda.

Culcată pe pat, ea îşi scosese banderola, dar îşi păstrase ciorapii.

Apoi se întoarce spre Malko.

— Nu vrei să rămâi cu mine, să dormim împreună noaptea asta?

— Nu pot. Pablo mă sună mâine şi trebuie să fiu la hotel.

Ea nu mai insistă. Malko ar fi dorit să rămână. Ar fi fost minunat să se trezească lângă ea şi să facă dragoste.

Dar nu putea rata contactul cu Pablo. Era vital.

*

* *

Pablo sună la ora zece.

— Am nevoie să vă văd, îi spuse Malko.

— Ne întâlnim în centrul comercial Unicentro, de pe Carrera 15, la intersecţia cu Calle 123, răspunse columbianul.

— Este deschis duminica?

— Da.

Malko plecă în Cherokee. Carrera 15 era sufocată de trafic. Uriaşul Unicentro în formă de W, părea să aibă sute de buticuri. După ce lăsă maşina în parching, Malko se îndreptă spre parter. Un enorm magazin cu decoraţiuni interioare ocupa peste treizeci de metri pătraţi. Existau destui columbieni bogaţi care doreau să-şi mobilizeze casele cu mobilier adus direct de la Paris.

El îl zări pe Pablo la o galerie superioară. Urcă acolo pe o scară rulantă şi cei doi se instalară într-o cafenea.

— Ce noutăţi aveţi? întrebă columbianul.

— Cred că am rezolvat problemele cele mai importante, răspunse Malko. Acum depinde de dumneavoastră. Rămâne să desemnaţi şase nume din cele opt selecţionate de mine.

Pablo îl privea intrigat.

— Vreţi să spuneţi că guvernul Uribe va elibera prizonieri pentru un schimb cu ostatici americani?

Scepticismul său nu era disimulat. Malko nu putu să nu-i spună adevărul.

— Nu-i chiar aşa, dar pentru dumneavoastră este acelaşi lucru.

El îi explică lui Pablo sistemul de evadare simulată, cu acordul autorităţilor columbiene de la cel mai înalt nivel. Pablo păru impresionat.

— Să sperăm că totul se va petrece cu bine, făcu el. Preşedintele Uribe trebuie să fie furios. Întotdeauna a afirmat că se va opune oricărui schimb de prizonieri.

— Oficial nici nu există aşa ceva. Aşa că nu-şi va încălca promisiunea.

— *Bueno*. În ce loc doriţi să se facă schimbul?

— Acesta este singurul punct pe care nu l-am stabilit încă, recunoscu Malko. Mă gândeam să-i transportăm pe „evadaţi" cu un avion al CIA până la liziera unei zone controlate de FARC. Îmi puteţi indica un loc precis?

— Nu în clipa asta, zise Pablo, dar mâine voi putea şti. Sper să nu se amestece columbienii.

— Vom face tot posibilul în acest sens, promise Malko. Eu voi fi la bordul avionului împreună cu nişte agenţi CIA. Cât timp va dura transportarea celor trei americani până la locul schimbului?

— Câteva ore. Mâine voi stabili locul. Va fi undeva în apropiere de aeroport. Am ceva pentru dumneavoastră.

El scoase din servietă câteva fotografii. Clişeele reprezentau trei bărbaţi surâzători, în uniforme noi. Unul din ei ţinea în mână un exemplar al ziarului *El Tiempo*. Erau cei trei ostatici americani.

— Fotografiile acestea au fost făcute acum cinci zile, spuse Pablo. Se poate verifica data ziarului. Sper că şi fraţii noştri vor fi în stare la fel de bună ca cei trei *gringos. Hasta luego*.

*

* *

Malko se afla în conferinţă cu Eric Kroll de la ora opt dimineaţa. Acum totul era clar. Nu mai lipsea decât un detaliu: destinaţia finală a prizonierilor eliberaţi.

— Dacă Pablo vă va anunţa locul schimbului în dimineaţa asta, vom putea organiza operaţiunea pentru mâine-seară, zise şeful staţiei CIA. Nu aş vrea ca preşedintele Uribe să se răzgândească.

Vederea fotografiilor color îl făcuse să-şi recapete încrederea. De data asta avea impresia că va duce lucrurile la bun sfârşit. Avea ceva concret. Tocmai îl sunase pe generalul Luna care îl asigurase că pregătise totul. Putea să declanşeze operaţiunea cu un preaviz de

numai două ore.

— Aveţi avionul? întrebă Malko.

— Da. Este un Falcon 900 la El Dorado, pe care îl putem rezerva într-o oră.

Celularul lui Malko sună. El recunoscu vocea lui Pablo.

— Faceţi o plimbare la Usaquem, îi sugeră reprezentantul FARC. Sunt acolo o mulţime de buticuri amuzante.

Telefonul fu închis.

— Trebuie să o iau din loc, spuse Malko. Ţineţi-mi pumnii.

— Dacă treaba asta o să meargă, pot spune că este cea mai spectaculoasă afacere din viaţa mea. Sunteţi un adevărat magician!

Malko zâmbi.

— Nu. Cum spune Esmeralda, Dumnezeu este cu mine.

*

* *

Pablo se materializă într-un mic butic de pe Calle 112, aflat în faţa târgului de vechituri Usaquem. Era îmbrăcat la fel, cu vechea lui servietă în mână.

— Ne-am hotărât asupra locului unde se va face schimbul. Va fi la un kilometru depărtare de Puerto Minti, pe râul Caquetá. În acel loc, peste râu, există un pod făcut din liane. Noi ocupăm zona de nord a râului, dar partea de sud este controlată de armata columbiană. Ei patrulează mereu începând cu baza din La Perdrera, care se găseşte la zece kilometri spre est. Acolo există un mic aeroport.

— Şi la ce distanţă este faţă de Bogota?

— La aproape o mie de kilometri.

Malko se gândi câteva secunde să vadă dacă nu mai sunt ceva puncte de lămurit. Pablo scoase din servietă o hârtie împăturită şi i-o întinse.

— Aveţi aici o hartă a zonei, aşa că vom evita orice neînţelegere. Din La Perdrera până la podul de pe râul Caquetá este un drum. Când puteţi fixa data operaţiunii?

— Chiar acum, spuse Malko. Vom lua prizonierii din *La Picota* mâine-seară şi-i ducem imediat la acea bază. Aşadar, vom fi operaţionali începând cu miezul nopţii.

Pablo reflectă câteva secunde.

— În cazul ăsta, schimbul va avea loc miercuri dimineaţă pe la ora şase. Puteţi sosi cu o trupă de protecţie şi noi la fel. Schimbul se va efectua pe podul de liane, om contra om.

Malko îşi reprimă un zâmbet. Acest gen de schimb îi amintea de războiul rece, când schimburile de spioni se petreceau la Berlin pe Postdamerbrücke.

— Perfect, zise el. Mai este ceva de lămurit?

— Nu cred.

— Veţi fi acolo?

— Desigur.

Aşadar şi el folosea avionul. Probabil prin Florencia.

— Atunci, pe miercuri, făcu Malko.

Pentru prima oară, Pablo îi întinse mâna.

— *Hasta luego, hermano*.

*

* *

Atmosfera era încărcată şi apăsătoare. Încă de la începutul întrevederii, generalul Garcia Luna se mulţumise să facă nişte adnotări în timpul expunerii lui Eric Kroll. Aproape se înnoptase şi, cum nimeni nu aprinsese luminile, ambianţa era crepusculară. Generalul vădea o proastă dispoziţie totală.

Se vedea clar că acţionează împotriva voinţei sale.

Înainte de a se despărţi de el, Eric Kroll şi Malko trecuseră în revistă toţi parametri operaţiunii de schimb. Un adjunct al colonelului, Plazas şi Esmeralda Trinidad aveau să-i acompanieze pe „evadaţi” până la La Perdrera, ca să evite orice falsă manevră. Generalul Luna nu era la curent cu destinaţia avionului Falcon 900, al cărui plan de zbor cu destinaţia Florencia dorea să şteargă pistele. Şeful staţiei CIA rezumă situaţia pentru general:

— Mâine-seară la şapte şi treizeci, vom veni să vă căutăm aici. Trebuie ca vehiculul pentru transportarea deţinuţilor să fie pregătit. Apoi vom pleca la *La Picota* unde îi veţi lua personal în primire prizonierii. Apoi îi veţi duce la El Dorado ca să ni-i predaţi la urcarea în avion. Atunci se va termina misiunea dumneavoastră.

— *Muy bien*, făcu generalul.

— Ce escortă aţi prevăzut? mai întrebă Eric Kroll.

— Şoferul şi un paznic pentru furgon, plus un pick-up cu doisprezece oameni de-ai noştri.

Malko văzuse adesea în Bogota acest tip de patrule într-un pick-up descoperit, cu două rânduri de bănci pe care se aliniau soldaţii.

— Ministrul Justiţiei i-a ordonat directorului închisorii să nu se opună transferului. Să nu uitaţi a-i da o adeverinţă că aţi preluat prizonierii, cu antetul DAS. El o va putea arăta ziariştilor.

Generalul Luna părea că s-a transformat în statuie. Pe tâmpla stângă i se zbătea o venă groasă. Kroll insistă:

— Nu aveţi nicio obiecţie?

Ofiţerul columbian se crispă uşor.

— Dezaprob cu tărie toate acestea, dar sunt un militar şi mă supun ordinelor primite de la superiorii mei. Iar preşedintele Uribe este superiorul meu.

Kroll se ridică şi îi întinse mâna.

— Pe mâine, generale.

De data asta, Luna nu-i mai conduse. În ascensor, Malko remarcă.

— El este obligat să se supună. Sunteţi sigur de ministrul Justiţiei?

— Da. Cum el este şi ministru de Interne, va beneficia de elicopterele americanilor. Asta îl consolează un pic.

— În penitenciar nu este nimeni la curent?

— În principiu, nimeni, în afară de viitorii „evadaţi”.

Ei se urcară în maşina Cherokee a şefului staţiei CIA. Aveau de aşteptat 24 de ore.

— Mâine la ora opt vin să vă iau de la hotel, făcu americanul. Am comandat avionul. Vom decola din El Dorado între orele zece şi zece şi jumătate şi vom ajunge la La Perdrera către miezul nopţii.

— Nu există riscul vreunui atac din partea celor din FARC?

— Niciunul.

— Atunci, inch Allah.

*

* *

Prin parbrizul automobilului lui Eric Kroll, Malko privea marele

panou din faţa penitenciarului La Picota, pe care erau trecute orele de vizită. Intrarea era păzită de un foişor, o barieră şi mai mulţi soldaţi înarmaţi, cu veste antiglonţ. Cherokee staţiona în parchingul vizitatorilor, aflat în stânga intrării.

Penitenciarul era imens, în apropierea unei coline cu cocioabe şi a unui râu mocirlos de-a lungul căruia se aflau câteva foişoare de pază neocupate. Erau acolo de aproape o oră. Santinelele de la intrare păreau pe jumătate adormite. Furgonul DAS ce trebuia să ridice prizonierii ajunsese acolo în urmă cu o oră.

Eric Kroll fuma ca un pompier, aprinzându-şi o ţigară de la alta.

Gardienii trebuiau să se întrebe ce căuta acolo acel 4×4 cu placă CD, cu farurile stinse, dar nu se nelinişti. *Gringos* nu erau nişte prieteni ai deţinuţilor. Era ora nouă şi zece. Malko îşi simţea stomacul prins într-un cleşte. La mii de kilometri distanţa, cei trei ostatici din CIA trebuiau să numere şi ei orele.

— Afurisită treabă! răbufni Kroll. Ce tot fac acolo de nu mai apar odată?

— Nu aveţi cum să daţi de generalul Luna?

— Nu. Are celularul închis.

În acelaşi moment, la poarta închisorii se produse agitaţie. Doi soldaţi se pregătiră să ridice bariera. Marele furgon albastru trecu prin faţa lor urmat de un pick-up în care se înghesuiau vreo doisprezece soldaţi. Un BMW negru încheia convoiul. Era maşina generalului Luna.

— Uraa! făcu Eric Kroll pornind motorul.

El ajunse repede din urmă cele trei vehicule ce coborau Calle 50 AS, ca să ajungă pe *autostopista* El Dorado ce ducea la aeroport. Malko se mai relaxase un pic, când sună telefonul lui Kroll.

— *Si*, răspunse acesta.

— Totul s-a desfăşurat cu bine, îl anunţă generalul Luna. Prizonierii sunt în furgon. Unul dintre ei este pe o targă, fiind paralizat. Eu mă duc înainte la aeroport ca să pregătesc intrarea lor pe tarmac. Ne vom întâlni la avion.

— *Wonderful!* exclamă Eric Kroll, entuziasmat. Vă mulţumesc pentru cooperarea dumneavoastră.

— *De nada. [Cu plăcere.]*

*

* *

Curând peisajul urban se schimbă. La stânga se mai vedeau căsuţe, strânse una lângă cealaltă, iar la dreapta se ridicau zidurile unei enorme fabrici ce ocupa mai multe hectare. Pe frontispiciul ei scria *Fabrica Bavaria*.

Brusc, o siluetă apăru din umbra zidurilor, cu un obiect pe umăr. Pulsul lui Malko ajunse la 200. Bărbatul, un civil, era înarmat cu un RPG7. El îl ridică şi o rachetă ţâşni într-o dâră de foc, spulberând cabina furgonului ce transporta prizonierii.

Capitolul XVI

Într-o fracţiune de secundă, furgonul albastru fu transformat într-o minge de foc. Şoferul pick-up-ului, surprins, se izbi de el. Un al doilea ins apăru înarmat cu un RPG7 şi trase o rachetă spre furgon, nimerindu-l în plin. Vehiculul explodă într-o mare de flăcări, fragmente de carne umană, schije şi fum. Nimeni nu putuse supravieţui în interiorul lui. Pick-up-ul se aprinse şi el, iar soldaţii începură să sară din el înnebuniţi de spaimă.

Cei doi trăgători se făcuseră nevăzuţi. Atacul nu durase decât un minut. Malko şi Eric Kroll săriră din Cherokee şi se năpustiră spre cele două vehicule în flăcări. Soldaţii, trântiţi la pământ, erau morţi de frică. Kroll şi Malko se opriră la douăzeci de metri de rugul aprins, din cauza căldurii enorme degajate de acesta.

Livid, americanul profera cele mai groaznice înjurături cu MP5 în mâini. Arma era însă inutilă. Răul fusese făcut. Cei doi agresori avuseseră timp să dispară prin spatele uzinei.

Cu ochii injectaţi şi congestionaţi de furie, Kroll îi spuse lui Malko:

— Să mergem! Ticălosul de Luna o să dea socoteală!

El se repezi la Cherokee şi se sui la volan, însoţit de Malko.

Maşina demară nebuneşte şi puţin lipsi să nu calce câţiva soldaţi.

Peisajul era luminat de foc pe o distanţă uriaşă. Americanul gemu:

— Băieţii noştri! Vor fi executaţi fără milă. *Holy shit*, o să-i rup

gâtul nemernicului aceluia!

— Mă tem că nu ne-a aşteptat, făcu Malko.

— Ei bine, o să mergem noi după el. Ştiu unde locuieşte! O să descarc un încărcător întreg în burdihanul lui.

El viră în trombă pe Avenida El Dorado. Îngrozit, Malko se gândea la dezastrul produs. Se gândi că ar fi trebuit să balizeze traseul. Eric Kroll se plesni cu palma pe frunte.

— Ce idiot am fost! Fabrica Bavaria aparţine numărului 2 din AUC.

— Şi-au bătut joc de noi, recunoscu Malko, dar nu fără acordul tacit al lui Uribe. Sunt sigur de asta.

Fuseseră traşi pe sfoară de la bun început, iar acum trebuiau să suporte consecinţele catastrofei. Ei sosiră la aeroport. Eric Kroll apucă spre o intrare laterală ce ducea direct spre tarmac. Un soldat ridică bariera văzând placa CD, iar ei intrară în viteză în parchingul avioanelor de afaceri. Aparatul Falcon închiriat de *Company* era acolo şi la fel şi BMW-ul generalului. Luna stătea lângă maşină alături de Esmeralda Trinidad! Eric Kroll scoase un răcnet de fiară şi acceleră şi mai mult.

— *I'm going to wack him, motherfucker! [O să-i zbor creierii nenorocitului ăstuia!]*

Cu mâna stângă pe volan, el strângea în dreapta un MP5. Malko simţi că se apropie furtuna: şeful staţiei CIA să-l ucidă pe şeful DAS! Un adevărat scandal! El puse mâna pe pistolul-mitralieră şi spuse calm:

— Eric, potoleşte-te! Asta nu va servi la nimic!

Şeful staţiei CIA nu-i răspunse. Deschise portiera şi sări din maşină. Ca un nebun furios, el se repezi la generalul Luna şi îl apucă de grumaz cu amândouă mâinile, acoperindu-l de injurii.

Cascheta ofiţerului căzu la pământ în timp ce acesta încerca să scape din încleştare.

În ciuda taliei lui modeste, Kroll era pe punctul să-i spargă capul generalului de caroseria BMW-ului. Era dezlănţuit la culme. Garda de corp a generalului scoase arma, dar Malko îl opri aţintind spre el MP5.

— *Me disculpo, señor, reten! [Îmi cer scuze, domnule, staţi!]*

Celălalt lăsă arma în jos. Generalul reuşise să scape din mâinile lui Kroll şi-şi trăgea sufletul. Malko se interpuse între cei doi.

— Eric, spuse el, cred că generalul a înţeles mesajul!

— Ticălosul! O să-l fac praf! urlă Kroll.

Roşu la faţă, cu ochii ieşiţi din orbite, Luna abia reuşi să articuleze:

— Ce înseamnă toate acestea? Unde sunt prizonierii? De ce m-a atacat *señor* Kroll?

În acel moment Malko înţelese că a fost vorba de o manipulare murdară. Însuşi preşedintele Uribe sabotase operaţiunea, adresându-se celor din AUC. Generalul Garcia Luna fusese de bună credinţă. Acesta îşi ridică de jos cascheta, în timp ce Eric Kroll, ceva mai calmat, discuta cu pilotul. Malko relată cele întâmplate, iar generalul protestă imediat:

— Nu am nicio vină. Vă dau cuvântul meu de ofiţer că nu am fost amestecat în acest atentat!

— Vă cred, îl asigură Malko; trebuie să-l scuzaţi pe mister Kroll. Acest incident este extrem de grav şi poate pune în pericol viaţa celor trei ostatici americani…

— Dacă este adevărat ceea ce spuneţi, înseamnă că au murit şi doi ofiţeri DAS. Cei care se aflau în furgon. Niciun ofiţer nu-şi trimite la moarte propriii săi oameni.

Eric Kroll se apropie şi-i spuse lui Malko:

— Pilotul întreabă ce trebuie să facă acum.

— Eu zic că nu trebuie să renunţăm. Să mergem la întâlnire. Dacă nu vom face asta, vor crede că noi am pus la cale atentatul.

Esmeralda se apropie.

— Eu rămân. Voi încerca să obţin mai multe informaţii despre cele petrecute.

Întâlnirea nu avea să fie uşoară.

*

* *

Convoiul compus din 4×4, escortat de alte vehicule pline cu soldaţi, părăsi La Perdrera pe la ora cinci dimineaţa. Un elicopter Blackhawk se rotea continuu deasupra lui, gata să intervină.

Pista se întindea deasupra fluviului şi avea aceeaşi culoare ca apele acestuia. Pe celălalt mal se afla jungla deasă. La ora şase fără un sfert, ei ajunseră în faţa podului din liane ce traversa râul Caquetá. De

cealaltă parte se vedea un mic luminiş. Ei aşteptară. Nu se auzea niciun zgomot în afară de ciripitul păsărilor. Soldaţii se amplasaseră prin tufişuri, scrutând ţărmul din faţă. Soarele ardea din ce în ce mai tare. La ora şase şi jumătate, Malko era sigur că aşteaptă zadarnic, dar mai aşteptară încă o jumătate de oră, apoi făcură cale-ntoarsă.

Cei din FARC auziseră cu siguranţă de tragedie de la mercenarii lor din Bogota. Dărâmat, Eric Kroll făcu:

— Poate că ai noştri au şi fost executaţi…

O oră mai târziu, aparatul de zbor Falcon 900 se ridica deasupra covorului verde al junglei, cu direcţia Bogota.

După o noapte de coşmar în care nu închiseseră ochii, cei doi adormiră. O maşină a CIA îi aştepta la aeroport. Şoferul le întinse un exemplar *El Tiempo*. Pe prima pagină era fotografia celor două vehicule calcinate. Bineînţeles, atentatul era atribuit organizaţiei FARC. Niciun ziarist nu putuse să se apropie de vehicule şi toate victimele erau desigur oameni din DAS. Cei doi se grăbiră să ajungă la ambasadă. Tom Crispol, adjunctul lui Eric Kroll, îi aştepta cu chipul încordat. El îl conduse pe şeful său la un calculator.

— Sir, spuse el, tocmai am vorbit cu Washingtonul. Trebuie să sunaţi urgent la *Agency*.

Malko înţelese imediat de ce. Site-ul FARC era afişat pe ecran. El citi:

„Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia. Ejercito del Pueblo.

Forţele oligarhiei au asasinat mişeleşte opt oameni de-ai noştri în timpul unui transfer. Ca răspuns la această crimă odioasă, direcţia noastră militară a hotărât condamnarea la moarte a celor trei spioni americani ai CIA, prinşi la 13 februarie trecut.”

Eric Kroll, alb la faţă, căzu în fotoliul său şi-i aruncă o privire disperată lui Malko.

— *My God!* ce le voi spune acum?

— Adevărul, îl sfătui Malko. Nu noi am greşit. Suntem victimele unui sistem ticăloşit şi va trebui să luptăm până la capăt.

*

* *

Lungit în patul său de la hotel, Malko clocotea în sinea lui. Era epuizat fizic şi nervos. Toată ziua, Kroll trimisese mesaj după mesaj la Langley. Malko îl anunţase pe Frank Capistrano care înţelesese imediat cum stau lucrurile.

Acum, cu televizorul deschis, aştepta ca în orice moment să se anunţe executarea celor trei americani. Telefonul sună. Era Esmeralda Trinidad.

— Ai putut să te odihneşti? îl întrebă ea.

— Nu cine ştie ce, spuse Malko. Ai mai aflat ceva?

— Da. Aseară, la un dineu, soţul Sorayei Hoyos a declarat că le-a dat o lecţie rebelilor să se înveţe minte. Sunt sigură că AUC nu a putut acţiona fără a fi autorizat de preşedinţie. Uribe nutreşte o ură viscerală faţă de rebeli de când l-au asasinat pe tatăl său. Treaba asta e ceva mai presus de interesele politice.

— Crezi că i-au executat deja pe cei trei ostatici?

— Nu cred. FARC este construit după modelul sovietic. Deciziile de acest fel trebuie ratificate de Manuel Marulanda Velez, şeful lor suprem. După o discuţie la nivel înalt, sunt sigură că nu se vor pune de acord. Anumiţi membri, ca Raul Reyes, vor fi împotriva răzbunării: el doreşte să impună respectabilitatea, în vreme ce El Mono Jojoy va fi adeptul unei execuţii spectaculoase. Toate astea vor lua ceva timp.

— Iar Pablo?

— S-ar putea să fie deja mort, având în vedere că operaţiunea pusă pe roate de el a derapat atât de dezastruos. În orice caz, el nu va mai vorbi niciodată cu tine. Consideră că nu ai luat precauţiile necesare.

— E adevărat, recunoscu Malko. Nu am prevăzut o asemenea situaţie. Nici măcar Eric Kroll nu s-a gândit.

— Eu am să îmi activez toate contactele mele, făcu Esmeralda şi voi veni să te iau la cină. Trebuie să te scot din starea asta.

*

* *

Generalul Garcia Luna îşi aprinse cu gesturi lente unul din trabucurile sale. Era copleşit de amărăciune. Şi el dăduse o groază de telefoane după atentat. Reuşise să afle adevărul. Fusese manipulat de propriul său preşedinte, ceea ce însemna că acesta nu mai avea

încredere în el. Ministrul Justiţiei le comunicase traseul deţinuţilor celor din AUC, iar preşedintele Uribe le dăduse undă verde, sacrificând cu sânge rece vieţile a doi poliţişti din DAS. Pentru nimic în lume nu voia ca lupta pe viaţă şi pe moarte contra forţelor subversive ale FARC să fie deturnată.

*
* *

Esmeralda Trinidad, extrem de atrăgătoare, într-un taior gri şi cu o banderolă asortată, era hotărâtă să-l abată pe Malko de la gândurile negre ce-l cotropeau fără milă. Se simţea însă în atitudinea ei o oarecare tensiune.

— Unde vrei să mergem în seara asta? o întrebă Malko.

— La *Bella Vista*, pe drumul către La Calera.

Malko ştia acel local. Era amplasat într-un loc minunat de unde puteai vedea toată Bogota la picioare. Salonul era aproape gol şi fură imediat serviţi cu *aguardiente*. Malko ceru şampanie, dar nu aveau.

— Ce ai aflat? o întrebă el pe tânăra femeie.

— Lucruri interesante. Despre tine.

— Cum aşa?

— Cei din FARC au făcut un contract pentru răpirea ta. Un *commandante* din *Bloque Sur* este responsabil cu acest lucru. A aranjat kidnapping-ul cu *Los Calvos*, o bandă de derbedei în care au intrat foşti poliţişti şi militari. Le-a promis 20.000 de dolari, iar preţul unei răpiri este în mod normal 3.000 sau 4.000. Aşa că va trebui să părăseşti oraşul. Nimeni nu te poate apăra de ei.

— Cred că nu vorbeşti serios. Eu încă vreau să încerc să-i recuperez pe cei trei ostatici.

— Ba vorbesc foarte serios, îi tăie vorba Esmeralda. Vino să vezi.

Ea îl conduse pe terasa de unde se vedea şoseaua pentru La Calera şi îi arătă un bărbat pe motocicletă, oprit în faţa unei pizzerii. Mânca pizza stând pe motocicletă.

— Tipul acela ne-a urmărit tot drumul de la *Victoria Regia*, spuse ea. Şi mai sunt cu siguranţă şi alţii. 20.000 de dolari sunt o grămadă de bani.

Motociclistul îşi termină pizza, dar nu se mişcă de acolo. Esmeralda

avea dreptate. Cei doi se întoarseră în salon. Picioarele lor se atinseră pe sub masă şi, preţ de câteva clipe, Malko uită de ultimele douăzeci şi patru de ore. În ciuda misticismului ei, Esmeralda degaja o senzualitate animalică, ce putea să-i topească toate angoasele. Ei terminară de mâncat în tăcere. Când se întoarseră la maşină, Malko îi spuse:

— Aş vrea să fac orice pentru a-i salva pe cei trei.

— Nu vei reuşi, spuse simplu Esmeralda. Iar tu vei fi ucis.

În timp ce se îndreptau spre Bogota, el întoarse capul.

Motociclistul venea în urma lor.

*

* *

Eric Kroll arbora o faţă de înmormântare. Îl convocase pe Malko la ambasadă cu o oră mai devreme pentru o discuţie de mare importanţă.

— Tocmai am primit ultimele instrucţiuni de la Langley. Trebuie să părăsiţi imediat Bogota.

— Iar cei trei ostatici?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Ambasadorul nostru a publicat un apel către FARC prin care îi ameninţă pe şefii lor că vor suporta grave consecinţe în cazul care îi vor executa pe cei trei oameni de-ai noştri.

— Iar guvernul columbian cum reacţionează?

— Preşedintele Uribe se face că nu aude şi nu vede nimic. Miniştrii Justiţiei şi Apărării au promis însă că vor face totul ca să-i elibereze pe ostatici.

— Păi, ei nu reuşesc să-i elibereze pe oamenii lor! făcu cu amărăciune Malko.

— Ştiu asta. În privinţa dumneavoastră lucrurile stau încă şi mai rău. FARC vrea să vă răpească şi să vă execute împreună cu cei trei. Aşa că trebuie să părăsiţi imediat Bogota. Columbienii sunt incapabili să vă protejeze. Este vorba de o ameninţare extrem de serioasă.

Esmeralda îi spusese acelaşi lucru.

— Ştiu, spuse Malko. Dar nu voi pleca.

— Misiunea dumneavoastră s-a terminat, dar nu din pricină că nu

aţi putut face faţă.

— Eu nu-i voi abandona pe cei trei care riscă să-şi piardă viaţa din cauza acestui eşec, făcu Malko.

— Dar ce aţi mai putea face? Doar nu sunteţi Superman…

— Încă nu ştiu. Poate că Esmeralda va avea vreo idee. Ea cunoaşte mai bine ca oricine această ţară.

— Sunteţi nebun! făcu şeful staţiei CIA. Eu vă *ordon* să părăsiţi imediat Bogota!

Malko se ridică în picioare.

— Îmi pare foarte rău, dar refuz. Puteţi să mă expulzaţi dacă aveţi curajul să o faceţi.

El ieşi din birou fără să-i mai strângă mâna lui Kroll. Acesta îl ajunse din urmă în faţa uşii liftului.

— *My God!* Fiţi înţelegător! Sunt responsabil de securitatea dumneavoastră.

Malko îl măsură cu răceală.

— Voi mai rămâne aici încă o săptămână ca să găsesc un plan B.

— Dar dacă vă sechestrează şi vă asasinează?

— Înseamnă că asta este voinţa lui Dumnezeu, răspunse Malko, parafrazând-o pe Esmeralda Trinidad.

Capitolul XVII

Malko clocotea încă de furie când veni Esmeralda să-l caute. Ea îl privi cu aceiaşi privire ce-i amintea de Eric Kroll.

— Kroll are dreptate. Ameninţările FARC sunt întotdeauna duse la îndeplinire.

— *Inch Allah*, făcu Malko. La vârsta mea, este greu să mă mai schimb. Aş avea impresia că sunt un dezertor, iar asta nu mi se potriveşte.

Esmeralda îl privi cu tandreţe şi puse mâna peste mâna lui.

— Ne-ar trebui mai mulţi oameni ca tine în ţara asta, zise ea. Dar ai dreptate. De ieri încerc să găsesc o cale de ieşire şi s-ar putea să existe o mică pistă.

— Ce anume?

— Am vorbit cu un preot pe care l-am întâlnit în Leticia, Amazonia, foarte departe de aici. Gonzalo Yarunal. Mi-a făcut multe servicii când lucram la Ministerul de Justiţie. Mi-a spus că ştie pe cineva care ar putea să ne ajute. Un narco brazilian care are de reglat nişte conturi cu cei din FARC.

— Unde se află acum?

— La Manaus, pentru moment, dar se va întoarce în Amazonia. Mă va anunţa Gonzalo Yarunal când anume.

— Poate să ia mult timp?

— Nu ştie nimic. I-a transmis un mesaj. Atenţie însă, există o posibilitate extrem de mică.

— Despre ostatici ai mai aflat ceva?

— Nu.

Ei terminară de mâncat. Malko ceru două cafele espresso şi spuse:

— Eu mă întorc la ambasadă.

*

* *

Comandantul Gilberto Toro, avea în faţă o hartă a Bogotei. În jurul său se aflau toţi membrii comandoului ce avea ca sarcină răpirea lui Malko. Sosise din sud special ca să pună la punct capturarea agentului CIA. Venise în straie ţărăneşti şi, cu ajutorul unui telefon-satelit comunica uşor cu şeful lui, *commandante* Fabian Ramirez.

Sechestrarea acelui *gringo* avea prioritate absolută. El avea să fie prins viu. Un „proces” era ceva cu mult mai răsunător decât o simplă execuţie. Ar fi fost o lovitură serioasă adusă autorităţii statului columbian.

Instruirea dură o oră. Eşecul era interzis.

În încăpere intră un tânăr care-i dădu raportul şefului său. Făcea parte din grupul de trei *milicianos* ce trebuiau să urmărească „obiectivul” douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aveau două motociclete şi o maşină.

Gilberto Toro se aplecă deasupra hărţii. Îi venise o idee.

— Vom acţiona aici! făcu el. Imediat vom părăsi repede oraşul împreună cu *el sequestrado*.

*

* *

Eric Kroll semăna cu un naufragiat de pe Titanic, pierdut în largul mării, agăţat de o scândură.

— Este serios acel brazilian?

— Sper că da, făcu Malko prudent. Aştept noutăţi.

Şeful staţiei CIA oftă din rărunchi.

— *OK. You win. [OK. Ai câştigat.]* Am cerut de la Washington să-i trimită pe cei doi prieteni ai dumneavoastră, Chris Jones şi Milton Brabeck. Astfel, riscurile se limitează. Ei, plus un Cherokee blindat ar trebui să fie suficient. În plus, îi mai avem şi pe cei doi foşti *green berets* care ne vor ajuta.

O secretară bătu la uşă. Ea îi înmână o notă care păru să-i ridice moralul.

— Ai noştri au reperat un telefon-satelit utilizat de FARC în Bogota. El face legătura cu un alt aparat situat în zona controlată de Fabian Ramirez. Din nefericire, utilizează un cod necunoscut. Nu ştiu ce anume se comunică, dar astfel se confirmă informaţiile primite de mine. Au trimis pe cineva care să organizeze răpirea dumneavoastră.

— Acest telefon ar putea fi localizat?

— Treaba este în curs de studiu. Să mergem.

Cei doi intrară în Divizia Tehnică, unde doi tehnicieni se agitau în jurul unui furgon în stare proastă, ce avea o placă de înmatriculare de Bogota şi numele unei firme de instalaţii. Kroll deschise uşile din spate şi apăru o instalaţie de ascultare extrem de complicată:

— Cu aceasta putem localiza telefoanele portabile şi telefoanele-satelit şi le putem asculta de la distanţă mică. Cei doi operatori sunt costaricani. Trec uşor neobservaţi. Cei doi părăsiră Divizia Tehnică, iar Eric Kroll îl conduse pe Malko până la un Cherokee albastru. Era blindat, cu cauciucuri rezistente la proba gloanţelor. Burton, şoferul, îl salută pe Malko.

— De acum înainte, vă veţi deplasa numai cu maşina asta. Să sperăm că va fi suficient.

Se întoarseră în birou, unde Malko îşi lăsase geanta diplomatică. Pe birou îi aştepta un fax.

— Chris Jones şi Milton Brabeck sosesc mâine cu American

Airlines, la ora 8 şi 35.

— Voi merge să-i aştept, zise Malko. Nu vreau să se rătăcească.

— Şi ei vor fi cazaţi tot la *Victoria Regia*, precizează americanul. Nu vor veni cu mâinile goale.

Iată, în sfârşit, şi o veste bună.

*

* *

— Am mai aflat ceva! făcu Esmeralda în momentul în care îi deschidea lui Malko.

Veselă, ea îl cuprinse în braţe şi îl sărută:

— În seara asta sunt hotărâtă să fac tot ce vrei tu. Pentru că îmi aduci aminte de tata care niciodată nu s-a eschivat din faţa unui taur. Nici măcar din faţa celui care l-a ucis.

— Ce anume ai aflat? o întrebă Malko.

— Numele acelui narco. Se numeşte Fernando da Costa. Supranumit „Freddy Seashore". Până nu demult, el cumpăra câte douăzeci de tone de cocaină de la FARC. Aceştia au preferat însă un alt cumpărător care le plăteşte ceva mai bine. Aşa că acum vrea să se răzbune pe Fabian Ramirez. A auzit de cei trei ostatici şi vrea să ne ajute.

— Este încă la Manaus?

— Da, dar se va întoarce la Leticia. I-a spus părintelui Gonzalo că are o propunere interesantă pentru *gringos*.

— Să sperăm că nu e o altă înscenare, făcu Malko.

Burton aştepta în maşina Cherokee blindată, în compania unui alt „dur" echipat cu un lansator de grenade M79.

Ei cinară la restaurantul *La Tarqueria*, un local mexican frecventat de americani. Serviră *churrasco* şi *caipirinha*. Cei doi „duri" aşteptau afară. Când ieşiră din restaurant, Esmeralda îi şopti la ureche lui Malko.

— Să mergem la hotel. Aşa o să-mi închipui că sunt o altă femeie.

În întuneric, el îi strecură o mână între pulpe, pe care ea le descleştă imediat, iar el putu să atingă marginea ciorapului şi să simtă pielea caldă şi mătăsoasă.

— De ce ţi-ai pus ciorapi?

— Ca să te excit. Într-o zi unul dintre amanţii mei mi-a dăruit un smarald minunat ca să mă îmbrac astfel. Voi bărbaţii sunteţi foarte fetişişti. Pe mine mă emoţionează doar sufletul unui bărbat…

În ascensorul hotelului, ea îi şopti la ureche:

— Am impresia că sunt o târfă. Târfa ta. Sper că Dumnezeu mă va ierta.

Cum ajunse în cameră, Malko comandă o sticlă de Taittinger ca sărbătoarea să fie completă. Ei ciocniră cupele, apoi el o ajută să se dezbrace.

— În seara asta, îmi voi păstra banderola peste ochi, ca şi cum ai fi un străin.

El îi atinse sfârcurile sânilor, apoi coborî spre coapsă. Apoi îi descheie bluza şi-i desfăcu fermoarul fustei, ce căzu pe covor. Esmeralda fremăta la fiecare atingere a mâinilor lui grăbite. Părea că gustă din plin ideea că ar fi o târfă.

*

* *

Esmeralda nu mai păstra pe ea decât ciorapii şi pantofii. Aplecată deasupra lui Malko îi săruta fiecare centimetru de pe trup. Făcuseră deja dragoste, dar Malko nu avusese orgasm. Sub această nouă mângâiere, el simţi că nu va mai rezista mult.

— Opreşte-te, făcu el.

Esmeralda se opri.

— Lungeşte-te.

Ea se supuse din nou. Malko o contemplă îndelung. Era minunat de frumoasă. Ea începu să se onduleze uşor, invitându-l parcă.

Apoi, cu un avânt, el se înfipse în ea, smulgându-i un mic ţipăt răguşit. Acest ţipăt avu asupra lui efectul unei descărcări electrice prin toată coloana vertebrală.

Apoi rămase o clipă imobil, atât de mare era excitaţia. Ea se destinse brusc, iar Malko avu senzaţia că o pătrunde până în străfundurile cele mai intime.

— O să explodez acum, şopti el în părul negru revărsat peste perne.

— Şi eu! făcu gemând de plăcere Esmeralda.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck fură printre primii pasageri care părăseau avionul cu zborul 654 al companiei American Airlines, fiecare ţinând în mâini o valiză metalică şi o husă. Erau escortaţi de un agent DAS, trimis de Eric Kroll. Aveau cravate ţipătoare, părul ras şi erau cu un cap mai înalţi decât ceilalţi pasageri. Ei îi strânseră mâna lui Malko mai să-i frângă degetele. Cu toate acestea, Malko simţi un val binefăcător de încredere cum îl invadează. Chris privi bănuitor mulţimea din aerogară.

— Toţi aceşti oameni sunt comunişti, făcu el. În fine, nu este mai rău decât la Bagdad. Am un prieten acolo: nu iese din cazarmă, nu bea şi nu face sex de trei luni. Până la urmă o să o facă şi cu o cămilă, ca să nu înnebunească.

— Chris! făcu şocat Milton Brabeck.

Băieţii, erau puritani vestiţi. Imediat, ei se urcară în 4 × 4 blindat.

Pentru ei, tot ce se afla la sud de Rio Grande era sălbăticie şi trebuiau să fie în gardă.

— Locul ăsta pare a fi un adevărat oraş, făcu Milton Brabeck. Există nişte zgârie-nori şi chestia aia pe care rulează vehicule pare a fi o autostradă.

— Uitaţi că au şi McDonald's, preciză Malko. Mai au şi apă curentă şi nici prea cald nu este.

— OK, sper să ne descurcăm, făcu Chris Jones.

Când îşi deschiseră valizele metalice, scoaseră din ele material cât să poată echipa un mic port-avion. În numai câteva minute, erau înarmaţi din creştet până-n tălpi. Cochet, Brabeck mai avea şi o centură cu un şir de grenade rotunde.

După ce îşi îmbrăcară şi vestele Kevlar antiglonţ, erau cu câte zece kilograme mai grei.

Chris atinse geamul portierei cu un gest de cunoscător.

— *Good stuff*. Au şi RPG7 pe aici?

— Nu prea multe.

— Grozav! făcu gorila. Atunci ne jucăm de-a *baby-sitters*, nu?

— Tocmai am fost programat pentru un *kidnapping*, le explică Malko. Aici sunt oameni foarte serioşi. La fiecare patruzeci de minute

are loc o răpire.

— Ei bine, vor mai avea şi un rateu, rânji Milton Brabeck. Şi cum pot fi recunoscuţi *bad guys* pe aici? Au mustăţi?

— Mustăţi au aproape toţi, şi buni şi răi, făcu Malko.

Interludiul cu Esmeralda, din ajun, îi mai ridicase moralul.

Când ajunse iar la *Victoria Regia*, observă silueta ei în taior roşu, lângă care se afla Diego, în lesă. Tânăra veni spre el, lăsându-i pe cei doi *baby-sitters* cu gurile căscate.

— Băieţi, v-o prezint pe Esmeralda Trinidad. Ea a fost multă vreme District Attorney şi acum colaborează cu mine. Cândva a primit un glonţ în cap şi a pierdut un ochi.

Hotărât lucru, Esmeralda nu corespundea cu imaginea pe care-o aveau cei doi despre un District Atorney. Aşa că simţiră o mai mare stimă pentru Columbia.

— *Holy shit!* făcu Milton. Când ne întoarcem acasă, cer să fiu mutat la *Justice Department*.

Diego îi tot mirosea pe cei doi, bănuitor.

— Este câine rău? întrebă Chris.

— Da, când îi lipseşte cocaina, este foarte rău, zise Malko. A lucrat pentru poliţia antidrog şi a prins obiceiul de a se droga.

— *My God!* Un câine cocainoman!?

Era clar că era deasupra oricărei imaginaţii.

În timp ce ei plecau să se instaleze, Esmeralda spuse repede:

— Cred că mâine va trebui să dăm o fugă până la Leticia, în Amazonia. Fernando da Costa va fi şi el acolo, poimâine.

*

* *

— Vom merge aici! făcu Malko arătând cu degetul un punct de pe harta desfăşurată pe biroul lui Eric Kroll.

— Aici unde totul este verde? întrebă bănuitor Milton Brabeck.

— Exact, făcu Malko. Amazonia este cât Europa de mare şi de două ori cât Texasul. Peste tot, cât vezi cu ochii, numai junglă. Şi mai sunt şi băştinaşii. Indieni.

— Şi sunt cumva şi… începu Chris Jones.

Malko îi completă fraza:

— Este locul cu cele mai multe insecte din lume, precizează el cu sadism. Ca să nu mai vorbim de păianjeni, şerpi veninoşi, piranhas, anghile electrice care produc descărcări de 700 volţi…

— Vom fi obligaţi să intrăm în apă? întrebă îngrozit Milton.

— Poate că nu.

— *My God!* Deja a început să mă mănânce pielea, oftă Chris Jones. Şi suntem obligaţi să mergem acolo?

Eric Kroll încercă să-i calmeze.

— Eu am fost acolo de mai multe ori şi m-am ales doar cu o febră virală, care însă nu a fost mortală. Am tremurat însă destul. Acum însă nu e anotimpul ploios. Apropo, m-am informat în legătură cu acel „Freddy Seashore". Este un ticălos, unul dintre cei mai mari narcotraficanţi din Brazilia. Dacă va fi prins, se va alege cu cinci sute de ani de temniţă. Totuşi sunteţi autorizaţi să intraţi în contact cu el. Nu-i veţi promite însă nimic.

Malko îi zâmbi ironic.

— M-aş mira să ne ajute aşa pe gratis. Nu pare a fi acest gen de om. Vom vedea. Esmeralda vine şi ea cu noi. Cunoaşte pe cineva acolo. Mi-aţi pregătit un Immarsat?

— Desigur, deşi sunteţi cam mult expuşi acolo, în sud…

— Cu Milton şi Chris, nu riscăm nimic, făcu Malko. Asta dacă nu cumva au mai îmbătrânit şi ei.

— Noi? Sunt încă nişte ani-lumină până când ne vom pensiona, protestă Chris Jones.

— V-am mai pus la dispoziţie şi un al doilea vehicul, făcu şeful staţiei CIA. Cred că am reuşit să-l localizăm pe şeful din FARC venit aici să organizeze răpirea. Deocamdată, nu a ieşit din ascunzătoarea sa. După o mică reuniune la DAS, vă ajung din urmă la *Victoria Regia*.

Esmeralda Trinidad, Malko şi cei doi *baby-sitters* intrară în parching. Malko urcă la volanul primului jeep blindat cu Esmeralda şi Burton la volan. Chris şi Milton se urcară în al doilea 4×4 împreună cu un „dur" şi un şofer ce lucra pentru CIA.

Cele două jeepuri ieşiră din curtea ambasadei în Carrera 45 pregătindu-se să intre pe *autopista* El Dorado. După vreo sută de metri, Burton fu obligat să micşoreze viteza. Un vânzător ambulant ocupa mijlocul şoselei împingând un cărucior plin cu mango cu viteza unui

melc şi strigând cât îl ţinea gura „mangas! mangas!”

Brusc îşi făcură apariţia doi motociclişti de la Policia Transito.

Ei depăşiră jeepul lui Malko şi se opriră în dreptul vânzătorului. Se dădură jos de pe motociclete şi unul dintre ei se întoarse zâmbind spre Burton. „Durul” îi făcu un semn amical. În acel moment, o camionetă albă îi depăşi, în clipa când vânzătorul de mango se trase la marginea şoselei lăsând drumul liber.

Al doilea poliţist se apropiase de cărucior. El se aplecă deasupra fructelor ca şi cum le-ar fi inspectat, vârî mâna înăuntru şi o scoase cu un obiect ce semăna cu un tub verde. Malko, ce urmărea distrat această scenă, simţi cum îi sare pulsul la 200. Era un RPG7 cu o rachetă.

Apoi, totul se petrecu cu iuţeala unui fulger.

Camioneta se oprise ceva mai departe. Din ea săriră patru inşi înarmaţi cu puşti-mitralieră Kalaşnikov. Doi dintre ei începură să tragă în soldaţii ce păzeau ambasada forţându-i să se retragă în interior. Doi se prăbuşiră, răniţi sau morţi.

Ceilalţi doi asaltanţi îşi îndreptară tirul asupra celui de-al doilea vehicul, în care se aflau Chris, Milton şi un „dur”. O ploaie de gloanţe se izbi de parbriz fără să-l penetreze, dar ocupanţii nu se puteau da jos fără a fi masacraţi.

Falsul poliţist înarmat cu RPG se repezi şi el cu lansatorul aţintit asupra banchetei din faţă şi urlând ceva.

— Vrea ca să ne dăm jos, traduse Esmeralda. Altfel va trage.

Blindajul nu rezista la o rachetă. Ar fi fost ucis instantaneu. Paralizat de groază, Burton strângea în mână patul revolverului său MP5, fără a îndrăzni să reacţioneze. Malko văzu cum degetul agresorului se crispează pe detenta lansatorului de rachete. Avea desigur ordin să tragă dacă rata kidnapping-ul. Iar dacă trăgea, aveau să moară cu toţii. Fără să ezite, Malko deschise portiera şi se lăsă să alunece pe pământ.

Imediat fu apucat de braţe şi dus cu brutalitate la camioneta albă, în timp ce agresorii trăgeau încontinuu. Fu împins înăuntru, iar vehiculul demară imediat intrând pe *autopista* El Dorado. Din ambasadă ieşiră o duzină de soldaţi. Burton intră cu uriaşul jeep în căruciorul falsului negustor, care explodă într-o jerbă de flăcări. Sub

fructe se ascundea o încărcătură explozivă.

Cherokee fu catapultat îndărăt, dar rămase intact, protejat de blindaj. Toţi participanţii la kidnapping se făcuseră nevăzuţi, inclusiv cei doi falşi poliţişti, când îşi făcu apariţia şi Eric Kroll, înconjurat de un adevărat zid format din puşcaşi marini.

— Unde este Malko? urlă el!

Chris Jones, care sărise jos din jeep înarmat cu un 357 Magnum, strigă:

— Au plecat cu el! L-au răpit.

Toţi alergară până la intersecţia cu *autopista* El Dorado.

Camioneta albă dispăruse complet în circulaţie, cu Malko la bord.

Capitolul XVIII

Camioneta se hurduca pe pavajul inegal. Imediat după kidnapping, cei patru agresori îi puseseră cătuşe lui Malko şi-i acoperiseră ochii cu o banderolă neagră. Apoi îi legaseră gleznele. Vehiculul rulă încă vreo zece minute, apoi se opri… Portierele din faţă se deschiseră şi Malko fu scos afară şi împins fără menajamente în alt vehicul. El căzu pe o suprafaţă moale ce părea a fi un balot de ţesături. Noua sa închisoare mobilă plecă, dar cu o viteză cu mult mai mică. Se afla încă în oraş deoarece se oprea frecvent la stopuri. Şoferul pusese în funcţiune aparatul de radio, alegând canalul *Caracol*, cel mai popular din Bogota.

Şocat şi ameţit, Malko nu simţea încă frica. Gândul că fusese răpit la douăzeci de metri de Ambasada Americană îl lăsa perplex! El se agăţa de o certitudine ca să nu-şi piardă cumpătul. Cu siguranţă că DAS şi americanii vor face orice ca să-l recupereze. Răpitorii săi intraseră pe o şosea mai importantă. Se cunoştea din cauza vacarmului asurzitor făcut de circulaţie.

Dacă reuşeau să iasă din oraş, Malko era pierdut.

*

* *

— Am amplasat baraje pe *autopista* del Sur şi pe cea de

Villavicencio. Efectuăm de asemenea patrule pe toate drumurile secundare, îl asigură colonelul Plazas pe Eric Kroll. Două elicoptere Blackhawk supraveghează zona acea şi ne vor semnala orice vehicul suspect.

Kroll izbucni.

— Cum adică orice vehicul suspect? Credeţi că vor arbora un drapel FARC pe acoperiş? Se vor grăbi să fugă spre Sumapaz pentru a pleca apoi în sud. Dacă nu vor fi arestaţi acum, nu-l vom mai revedea niciodată pe Malko.

Ofiţerul columbian lăsă privirea în jos, vizibil stânjenit. Răpitorii nu erau niciodată prinşi. *Los Calvos* concepeau loviturile ca pe nişte operaţiuni militare în care foloseau oameni antrenaţi special, armament eficace şi multe vehicule. Chris şi Milton ascultau palizi. Se simţeau pierduţi în această lume ostilă. Se scursese deja o oră de la ridicarea lui Malko. Ambulanţele luaseră răniţii şi morţii şi un corp de puşcaşi marini alcătuia un zid în faţa intrării. Camioneta albă nu era de găsit şi nici falşii poliţiştii sau vânzătorul ambulant. Doar căruciorul sfărâmat şi 4×4, distrus de explozie.

— Noi am alertat şi batalionul de munte care are un punct de control pe şoseaua către Cabrera, la trei ore la sud de Bogota, preciză colonelul Plazas.

Esmeralda Trinidad asculta, galbenă ca ceara. Kroll o invită în interiorul ambasadei. Chris şi Milton intrară după ei.

— Nu trebuie să ne bazăm pe columbieni, zise Kroll. Sunt nişte nulităţi. Singura noastră şansă este echipa noastră de la TD care supraveghează non-stop casa în care se ascunde *el commandante* delegat de FARC să coordoneze kidnapping-ul.

Chris Jones sări ca ars.

— Cum? Ştiţi unde este? Atunci ce naiba mai aşteptăm?

Eric Kroll îl privi cu milă.

— În părţile astea, un *gringo* este reperat de la un kilometru. Echipa noastră este formată din spanioli şi nu este remarcată. Ea stă la distanţă şi apoi va acţiona rapid. Se pare că *el commandante* nu a participat la răpire, dar se va întâlni cu oamenii lui care îl vor aduce pe Malko. Atunci este momentul cel mai bun pentru a acţiona.

*

* *

Commandante Gilberto Toro ridică receptorul telefonului.

— *Señor*, a sosit comanda dumneavoastră. Vă vom aduce florile peste o jumătate de oră.

— *Muy bien*, făcu Gilberto Toro. Veniţi şi cu factura.

El închise telefonul, nebun de bucurie şi formă imediat un număr pe Immarsat. Bărbatul care îi răspunse spuse doar atât:

— Tocmai am ieşit din spital şi am de gând să sosesc acolo în seara asta.

Toro debranşă telefonul şi îl ascunse într-un frigider, lângă motor. Acel apartament nu era locuit şi servea ca ascunzătoare provizorie pentru situaţii speciale. De când venise, dormise pe o saltea pusă direct pe duşumea şi mâncase *maramozza* şi rădăcini de yucca. Era în al nouălea cer. Mai trebuia să le dea 20.000 dolari răpitorilor, iar în rest, totul era simplu.

Îi părea rău să se despartă de Immarsat, dar un *campesino* nu se plimbă cu un telefon-satelit la el… Deghizat în ţăran, el se pierdea complet în peisaj. Avea documente false şi nu era înarmat. Tot ce trebuia să facă acum, era să meargă pe bulevardul Boyaca şi să ia un autobuz.

*

* *

Cele două jeepuri ieşiră în trombă din Ambasada Americană. Într-unul se aflau Eric Kroll şi trei „duri” înarmaţi până-n dinţi, iar în celălalt se aflau Chris, Milton, Esmeralda şi un şofer.

Şeful staţiei CIA avea posibilitatea de a ţine permanent legătura prin radio cu ambasada, cu echipa tehnică ce supraveghea ascunzătoarea, iar la caz de nevoie, cu DAS şi poliţia columbiană. Jeepurile se îndreptau spre *autopista* del Sur. Kroll cercetă harta desfăşurată pe genunchi. Ascunzătoarea se afla aproape de Avenida Boyaca, în cartierul Salvador Allende.

— „Sunset”, unde te afli?

— Deocamdată, e linişte, anunţă tehnicianul CIA. El nu a ieşit încă din casă. Tocmai am interceptat o convorbire emisă pe Immarsat.

El repetă mesajul sibilinic, destul de simplu de interpretat. Organizatorul sechestrului nu avea să mai emită, iar localizarea sa ulterioară avea să devină imposibilă.

— „Sunset”, spuse el, păstraţi un mijloc de transmisie cu voi şi urmăriţi „ţinta” noastră în cazul în care iese afară.

În zilele anterioare, echipa sa localizase casa din care se vorbise, dar nu-l văzuse pe bărbatul pe care trebuiau să-l supravegheze. Kroll întrerupse convorbirea chinuit de nelinişte. Rulau acum pe *autopista* del Sur şi curând aveau să iasă din Bogota. Se hotărâră să micşoreze viteza, aşteptând noutăţi din partea lui „Sunset”. Din partea poliţiei columbiene nu existau speranţe…

*

* *

Comandatul Gilberto Toro ieşi din casa în care locuise de când sosise la Bogota. Se îndreptă pe jos către staţia de autobuz de pe Avenida Boyaca. Dacă totul mergea bine, avea să plece din Bogota peste o oră şi jumătate: ce era mai greu se făcuse deja. În staţie mai aşteptau câteva persoane. În acel cartier modest, se simţea în perfectă siguranţă. Autobuzul veni peste zece minute. El se instală în partea din faţă, cu sacoşa pe genunchi. Curând ajunseră la un *check-point*, unde soldaţii cercetau fiecare vehicul. Erau înarmaţi. Unul dintre ei, vârî capul pe uşa autobuzului, privi pasagerii şi se retrase. *Los chulos* îl căutau peste tot pe *gringo* american. Toro zâmbi în sinea lui.

Autobuzul plecă. Gilberto Toro nu-i dăduse nicio atenţie bărbatului care s-a urcat odată cu el, un latinoamerican cu haine de muncitor.

*

* *

Cele două jeepuri se opriseră pe un refugiu de pe *autopista* del Sur. De douăzeci de minute nu mai era nicio veste din partea lui „Sunset”. Şeful staţiei CIA tremura de nervos ce era.

— *God damn it!* Ce tot fac acolo?

Dacă şi de data asta greşeau, iar *el commandante* FARC reuşea să le scape din mâini, ştia că nu-l vor mai găsi pe Malko niciodată.

La fiecare sfert de oră, cei din DAS îl sunau ca să-l anunţe că nu au

aflat nimic. Un Blackhawk trecuse în zbor pe asupra lor, la fel de util ca o plasă de prins fluturi.

Eric Kroll îşi aprinse o ţigară, dar o stinse cu ciudă. Era prea stresat ca să poată fuma. Brusc, radioul se activă.

— Aici „Sunset”, anunţă vocea agentului CIA. Subiectul tocmai a părăsit autobuzul în care mă aflam. Îl am sub observaţie. Ne aflăm în Soacha.

Eric Kroll l-ar fi sărutat. Din cauza asta nu mai primise niciun semnal!

— Este singur?

— Da.

— Nu s-a întâlnit cu nimeni?

— Încă nu. Acum se îndreaptă pe jos către o piaţă care se află pe Calle 18.

— Să nu-l pierzi din ochi! făcu Kroll.

El căută înfrigurat pe harta sa. Soacha era unul dintre cartierele mărginaşe ale oraşului. El demară ca un nebun. Curând ajunse în Soacha urmat de celălalt jeep. Îl puse la curent pe Chris Jones prin staţia radio.

Malko era poate departe acum, aşa că singura lor pistă era acel bărbat urmărit de „Sunset”.

Şeful staţiei opri maşina în faţa unei clădiri industriale „Fabrica de bicicletas Standard”. Un număr impresionant de vehicule diverse erau parcate acolo, aşa că putură să treacă neobservaţi. Curând se auzi din nou apelul lui „Sunset”:

— Subiectul s-a întâlnit cu nişte tipi care au un stand de îmbrăcăminte în această piaţă, spuse agentul CIA. Au un furgon cenuşiu Toyota cu numărul de înmatriculare 342876 BG.

— Ai văzut vreo urmă a lui Malko?

— Nu, nimic.

Ar fi putut fi în furgon. Şeful staţiei CIA se ruga ca nu cumva acesta să fi fost deja transferat în alt vehicul. Cu atâtea drumuri secundare, cele câteva *check-points* nu serveau la nimic. Dacă Malko era deja departe, totul era inutil. Radioul semnaliză iar.

— Subiectul pleacă. Se pregăteşte să se urce într-un autobuz cu destinaţia Cabrera.

Era un mic orăşel în mijlocul provinciei Sumapaz. Aşadar, comandantul FARC îşi încheiase misiunea şi acum pleca vesel, cu mâinile în buzunare. Oare unde se afla Malko? Singura pistă rămânea furgonul Toyota din piaţa Soacha.

— Ce fac în continuare? întrebă agentul CIA. Îl urmăresc în continuare pe subiectul1?

— Nu, făcu Eric Kroll. Ia numărul autobuzului pentru Cabrera. Le voi cere columbienilor să-l intercepteze ceva mai departe.

— Cei de aici se pregătesc şi ei să plece, spuse deodată „Sunset". Sunt mai mulţi cei care urcă în furgon. Eu nu pot să-i urmăresc. Sunt pe jos.

Erau două opţiuni. Ori să se întoarcă în Soacha şi să încerce să găsească furgonul Toyota, ori să-l aştepte aici unde se afla acum, pe *autopista* del Sur. El alese cea de a doua variantă. Îl avertiză pe Chris Jones şi imediat comunică şi cu QG al poliţiei. Explică situaţia dând toate semnalmentele vehiculului suspect.

— Vom alerta toate forţele, promise un anume maior Gomez. Şi vom trimite şi două elicoptere în zonă.

Cu gâtul strâns de emoţie, Eric Kroll începu să examineze toate maşinile care defilau pe şosea în viteză. Era deja ameţit, dar era ultima şansă de a-l regăsi pe Malko. Nu trecu mult şi primi un apel din partea poliţiei.

— Am identificat pe proprietarul acelui vehicul, îl anunţă maiorul Gomez. Este vorba de un individ care face parte din grupul *Los Calvos*. Un fost poliţist.

*

* *

— Iată-i! strigă Chris Jones în staţia radio.

Furgonul Toyota cenuşiu înmatriculat 342876 BG trecea acum pe lângă ei şi se pierdea în fluxul circulaţiei.

Gorilele zăriră în fugă trei bărbaţi în cabină. Eric Kroll se simţea ceva mai bine. Opţiunea sa se dovedise eficientă. Toyota nu le mai putea scăpa acum. Dar oare Malko era la bordul ei? Cele două 4×4 se strecurau în şuvoiul de vehicule ce se îndreptau spre sud, având grijă să lase destule maşini în faţă ca să nu poată fi reperate. Dacă răpitorii

i-ar fi interceptat, l-ar fi executat imediat pe Malko, la fel cum procedaseră în alte cazuri. Trebuia acţionat repede şi în forţă. După numai zece kilometri, autostrada se transforma într-un drum cu numai două sensuri şi le-ar fi fost foarte dificil să-i depăşească.

Chris Jones tremura de emoţie şi nerăbdare.

— Să acţionăm! Lăsaţi-ne pe noi să o facem!

Jeepul lui îl depăşi pe cel în care era Kroll. Curând, ajunse în spatele furgonului. Acum aştepta momentul în care cei din faţă aveau să micşoreze viteza. Acest lucru se întâmplă cinci minute mai târziu. În mod voluntar şoferul jeepului intră cu toată viteza în partea din spate a furgonului. Acesta opri imediat, în timp ce celelalte vehicule declanşară un concert asurzitor de claxoane.

Într-un *timing* perfect, Chris Jones şi Milton Brabeck ţâşniră prin portierele jeepului şi alergară către Toyota. Portiera acestuia se deschise, iar Jones se repezi şi-l apucă pe şofer de braţ, trântindu-l pe şosea. Acesta se rostogoli şi din centura lui se desprinse un uriaş revolver ce ajunse până la picioarele lui Chris. El nu pierdu nicio secundă. Cu braţul întins, îl luă la ochi pe bărbatul ce încerca să se ridice de jos. Două proiectile ale armei 357 Magnum îi sfărâmară capul. Nu era momentul pentru menajamente.

Milton Brabeck nu aşteptă reacţia celorlalţi doi pasageri ai Toyotei. Cu revolverul Glock strâns cu ambele mâini, el goli încărcătorul în ei.

Acum veneau în ajutor şi ceilalţi luptători de comando, cu armele în mâini. Şoferul jeepului lui Jones reuşi să degajeze portiera din spatele furgonului. În interior era întuneric, dar se puteau distinge totuşi baloturile cu ţesături şi cei doi bărbaţi ce stăteau cu spatele rezumat de peretele cabinei. Unul dintre ei încercă să scoată un pistol. Cei doi americani traseră în acelaşi timp. Eric Kroll venea în goană.

— L-aţi găsit pe Malko? ţipă el.

Fără să scoată o vorbă, Chris şi Jones începură să descarce baloturile de pânză pe asfalt. Malko zăcea întins pe podeaua furgonului, ascuns după baloturi. Cele două gorile îl scoaseră de acolo cu multă grijă, tăind legăturile de la glezne. Cât despre cătuşe, aveau să mai aştepte. Esmeralda îi smulse eşarfa de pe ochi.

— Eşti cumva rănit? îl întrebă ea.

— Nu. Mi-a fost însă o frică îngrozitoare.

*

* *

Pe *autopista* del Sur zăceau întinse cinci cadavre. Circulaţia fusese deviată şi locul era înconjurat de un şir de poliţişti.

Un elicopter ateriză în apropiere şi din el coborî colonelul Plazas. Malko stătea într-un 4×4. Scăpase şi de cătuşe. Ofiţerul columbian se apropie de Eric Kroll.

— A fost chiar opera grupului *Los Calvos*, spuse el. Doar unul dintre cei cinci a fost nevinovat.

Era vorba de un *campesino* care le ceruse să-l ducă şi pe el în sud. Ghinionul său… Nimerise în cel mai prost moment, iar acum era mort. Un poliţist veni şi le spuse:

— Am interceptat autobuzul de Cabrera şi am arestat un individ. Are documente în regulă dar are prea mulţi bani pentru un simplu *campesino*.

Fără supravegherea electronică a celor din CIA, operaţiunea FARC ar fi reuşit.

În jeep, Esmeralda atinse mâna lui Malko.

— Timp de două ore am trăit în infern, spuse ea.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că am scăpat, spuse Malko.

Columbiana înălţă ochii spre cer şi îşi făcu cruce.

— Da, să mulţumim Domnului! oftă ea.

Malko era încă în stare de şoc. Legat fedeleş, lângă baloturile de pânză, se gândise că nu-şi va mai vedea niciodată castelul…

— Mi-ar prinde bine o votcă cât mai repede, făcu el.

— Vei avea tot ce doreşti, spuse Esmeralda cu subînţeles.

— Vom pleca mâine spre Leticia, nu-i aşa?

— Dacă nu eşti prea obosit, plecăm. Padre Gonzalo ne aşteaptă.

*

* *

Boeingul 737 al companiei Aerorepublica se lăsă încet spre Leticia, survolând covorul verde amazonian care se întindea până departe, străbătut doar de câteva râuri mocirloase ce constituiau singurul mijloc de deplasare în acea imensitate lipsită de drumuri.

Se aflau în extrema sudică a Columbiei, la frontiera cu Brazilia şi Peru. Amazonul curgea între cele trei ţări.

Leticia avea şi o prelungire pe teritoriul brazilian, Tabatanga.

Chris Jones şi Milton Brabeck se uitau uimiţi la minuscula aerogară cu acoperiş din tablă, în care se afla un aparat 727 Suramerica Lineas, ce părea că se descompune acolo sub căldura prăfuită ce învăluia totul.

Se aflau la capătul pământului…

O insectă necunoscută se aşeză pe mâna lui Milton Brabeck şi îl ciupi! Gorila scoase un urlet.

— Crezi că este veninoasă? făcu el alb la faţă.

— Ai să afli dacă îţi cade mâna, zise zeflemitor Chris.

Trebuiau să stea la coadă ca să-şi recupereze bagajele.

— A naibii căldura asta! oftă Chris Jones, lac de transpiraţie.

La plecarea din Bogota, un ofiţer DAS dăduse ordin ca artileria lor să fie depozitată chiar în cabina de pilotaj pentru a fi evitat controlul.

La ieşirea din aeroport, un mic negrişor le propuse să-i conducă la hotelul *Anaconda*, perla Amazoniei. Ei se înghesuiră toţi patru în două taxiuri. Leticia începea un kilometru mai departe. Drumul străbătu fâşii însemnate de junglă.

Arhitectura locală cuprindea toată scara de stiluri. De la cocioaba acoperită cu tablă, până la eleganţa hispanică de tip colonial. Parcă erau în Africa, unde drumurile din pământ bătătorit se întretăiau în unghi drept. Din loc în loc, câte o prăvălie modestă ce vindea suveniruri şi câte un campus militar.

În cele din urmă, ajunseră la *Anaconda*, un stabiliment modest de pe Carrera 11, având trei etaje cu tencuiala îngălbenită, decorată cu benzi de culoare verde. Nu avea ascensor, în schimb avea piscină, singura din oraş. La ultimul etaj aveai senzaţia că te afli într-un ocean de vegetaţie luxuriantă din care se mai iţea ici şi colo câte un acoperiş din tablă. Camera luată de Malko şi Esmeralda era imensă, murdară şi prost aerisită… Cineva bătu la uşă. Era Milton, gol până la brâu, înfăşurat cu un prosop.

— Nu curge apa caldă! anunţă el cu o voce de înmormântare.

Esmeralda sună la recepţie, apoi spuse:

— Trebuia să specificăm că vrem şi apă caldă, spuse ea.

În această ţară tropicală, apa caldă era un lux. Gorila plecă să se spele cu apă rece. Nici măcar cadă nu exista în sala de baie. Afară, papagalii scoteau ţipete ascuţite cât era ziua de lungă.

— Când ne vom întâlni cu padre Gonzalo? întrebă Malko.

— El va suna la numărul de celular.

Malko o lăsă să facă duş şi plecă să dea o raită în oraş. În faţa hotelului era o imensă esplanadă care se întindea până la fluviu. Într-o intersecţie, văzu un bar, *Tio Tom*, cu mese şi pe trotuar, ce părea ieşit dintr-un western, cu muzica lui asurzitoare şi patroana, o indiancă grasă.

Când se întoarse la hotel, Esmeralda îi spuse:

— A sunat padre Gonzalo. Ne vom întâlni în seara asta în Tabatanga, la restaurantul *Tres Fronteras*.

*

* *

Din Leticia se trecea în Tabatanga fără să-ţi dai seama, mergând pe Carrera 6 ce se transforma în Avenida de Amizdade, un mare bulevard plin cu restaurante, cafenele şi garaje de unde plecau străduţe din pământ bătătorit, fără lumină electrică. Erau în Brazilia. La *Tres Fronteras* nu era niciun client. Era un local deschis în cele patru puncte cardinale, cu acoperiş din bambus. Patronul dormita în faţa unui televizor suspendat de tavan. Ei auziră zgomotul unei maşini ce se opreşte şi în local îşi făcu apariţia un bărbat. Avea cam patruzeci de ani, părul negru era bine pieptănat, trăsăturile, regulate şi pe piept atârna o cruciuliţă de aur. Avea mai degrabă aspectul unui play-boy tropical decât al unui preot. De altfel, acesta se uită, mai întâi la Esmeralda. Poate era din cauza banderolei negre de pe ochi, poate din cauza crucii sau a sânilor ţanţoşi de sub tricoul mulat pe trup.

Esmeralda îi ieşi imediat în întâmpinare şi schimbă câteva cuvinte cu el în şoaptă. Apoi făcu prezentările. Padre Gonzalo, zâmbitor, avu o vorbă amabilă pentru fiecare. După ce studiară cu atenţie lista de bucate foarte variate, trebuiră să se mulţumească doar cu *churrasco*, bere, scotch şi *caipirinhas*. Atât aveau, aşa că erau scutiţi de efortul de a alege.

— Ştiţi pentru ce am venit aici? îl întrebă Malko pe preot.

Acesta se juca cu crucea de la gât, cu ochii aţintiţi la bustul Esmeraldei. Malko observă că are la mână un ceas Rolex, iar la gât mai avea şi un lanţ de care atârna un celular ultramodern. Iar unghiile îi erau extrem de îngrijite… Pentru un preot din străfundurile Amazoniei, era mai mult decât elegant.

— Bineînţeles că ştiu, spuse preotul cu o voce suavă. Acum câteva zile am fost contactat de către un bărbat care a făcut nişte donaţii foarte generoase parohiei noastre. Un brazilian foarte credincios, Fernando da Costa.

— Un traficant de droguri, preciză Malko.

Padre Gonzalo făcu un gest onctuos, în sensul că nu-l interesează afacerile altor oameni. Celularul său sună, iar el răspunse imediat. La acea oră, desigur nu era vorba de o spovedanie…

— Când ne vom putea întâlni cu domnul Da Costa? întreba Malko.

— El va fi mâine în Benjamin-Constant, în Brazilia, de cealaltă parte a fluviului, la hotelul cu acelaşi nume. Vă aşteaptă acolo pe înserat. Mi-a spus că ar putea să vă ajute în acea dureroasă afacere privind cei trei *sequestrados*.

Sosiră şi *churrascos*, carbonizate. Restaurantul era în continuare gol.

— Sunt forţe FARC în regiunea asta? întrebă Malko.

— Aşa se spune, dar pe mine nu mă interesează politica. Trec multe vapoare în cursul nopţii, în drum spre Manaus. Toate sunt echipate cu motoare extrem de puternice. Se spune că transportă cocaină.

— Pe aici nu există poliţie?

— O, cum să nu? Suntem bine protejaţi. Avem un detaşament al armatei, *Brigada de Selva* numărul 26 şi două nave patrule care supraveghează Amazonul de-a lungul coastei columbiene, între Peru şi Brazilia. Problema este că nu au carburant şi că rămân la ţărm…

Malko ştia că Statele Unite aveau un radar militar în Leticia, găzduit de armata columbiană, destinat depistării traficului de droguri.

Cina se termină repede cu nişte cafele infecte. Padre Gonzalo plecă primul într-o Kia albă, nou-nouţă.

Chris Jones, uimit, întrebă:

— Asta-i un popă adevărat?

Esmeralda zâmbi cu indulgenţă.

— Poate fi un excelent preot chiar dacă îi plac femeile.

Ei se întoarseră cu taxiul la hotel. Oraşul părea adormit. În cameră era o căldură înăbuşitoare din cauză că instalaţia de aer condiţionat era stricată, iar Malko nu reuşea să închidă ochii.

— Preotul acesta este un tip foarte straniu, remarcă el.

— Adevărul este că are nenumărate relaţii, zise Esmeralda. El mi-a mai făcut anumite servicii.

*

* *

Ca să ajungă la debarcader, cei patru fură obligaţi să traverseze o zonă mlăştinoasă pe nişte scânduri mizere. Acolo se afla un ponton fixat în mâl, la care erau amarate vreo zece ambarcaţiuni cu motor, un fel de taxiuri fluviale pentru Benjamin-Constant.

Ei se urcară în una şi se aşezară pe băncile de lemn. Cei doi bodyguarzi abia mai respirau. Era 100% umiditate şi 35°C.

Ei se uitau înspăimântaţi la apele galbene ale imensului Amazon. Majestuosul fluviu nu avea în acel loc decât un kilometru lăţime. De cealaltă parte, era Peru. Şalupa porni. Benjamin-Constant se afla la o oră de navigat, pe celălalt ţărm, în teritoriul brazilian, la confluenţa cu râul Yawari. Amazonul era plămânul întregii regiuni. Din apă săreau peşti mari, de o minunată culoare roz.

— Aceştia sunt *zobatas*, adică delfinii roz, explică Esmeralda. Sunt singurii delfini de apă dulce din lume.

În mijlocul fluviului, pescarii îşi aruncau năvoadele, rupând monotonia peisajului. În faţa localităţii Benjamin-Constant, un imens vapor cu etaje, era încărcat cu marfă pentru Manaus. În momentul în care ei debarcau pe o pantă noroioasă, se dezlănţui o aversă tropicală de o violenţă neaşteptată. Când ajunseră pe strada Qetulio-Vargas, erau uzi până la piele. Cu toate acestea, lumea continua să circule pe străzi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat… Pe când stăteau la adăpost sub o streaşină, văzură sosind o motocicletă condusă de o fată. Ea se opri în faţa lor şi i se adresă Esmeraldei.

— A venit după noi, traduse Esmeralda. Ne va conduce la don Fernando.

Ei traversară şoseaua ca să ajungă la hotelul *Benjamin-Constant*.

Fata îi conduse până la etajul al doilea, bătu la o uşă şi îi lăsă să intre.

La început, Malko nu văzu mare lucru din cauza obscurităţii. Apoi desluşi o siluetă ce stătea la o masă de joc. Era un bărbat ce semăna cu o sferă uriaşă. Avea capul ras. O cicatrice urâtă îi brăzda tot obrazul, iar urechea stângă era mai sus decât cea dreaptă. Sprâncenele negre, nasul borcănat, ochii mici şi înfundaţi şi lipsa gâtului îi dădeau un aer porcin.

Bărbatul era gol până la brâu. Când se ridică în picioare văzură că are un şort kaki plin de pete. Strânsoarea mâinii lui avea forţa unei menghine.

El se uită îndelung la Esmeralda examinând-o de sus şi până jos, apoi rosti într-o engleză cu accent înfiorător:

— *Sit down.*

Ei se aşezară. Chris Jones era cu ochii holbaţi la fata care îi adusese acolo. Fără nicio jenă, aceasta îşi scosese tricoul ud şi-şi ştergea cu el sânii grei. Don Fernando îi făcu semn să se apropie. O apucă de mijloc, îi mângâie fesele, iar ea chicoti de plăcere.

Grăsanul îi şopti ceva şi ea ieşi din încăpere ca să se întoarcă cu un platou încărcat cu pahare pline cu *caipirinha*. Brazilianul ridică un pahar.

— *To our common enemy! [Duşmanului nostru comun!]*

Ei ciocniră paharele. Fernando da Costa nu părea grăbit să atace subiectul ce le ardea buzele. Sub privirile nedumerite ale oaspeţilor, el îi dădu un ordin scurt fetei, care ridică faţa de masă şi se strecură dedesubt.

Chris şi Milton nu ştiau unde să se ascundă.

Don Fernando îşi desfăcu în mod ostentativ nasturii de la şort şi alunecă mai jos pe scaun. În liniştea grea ce se aşternu, brazilianul spuse:

— Vă deranjează fetiţa asta? Să ştiţi că nu vorbeşte decât portugheză…

Gorilele nu-şi ridicau privirea de la pantofi, încercând să nu se gândească la ce se petrecea sub masă.

Cât despre don Fernando, acesta se simţea în largul său. Îşi termină băutura, îşi privi invitaţii şi spuse rar:

— *Señora y señores*, ştiu că aveţi o problemă la fel cum şi eu am

una. Ce ar fi să le rezolvăm împreună?

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? făcu Malko.

Brazilianul îşi pipăi cicatricea, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că mai era încă acolo.

— Dumneavoastră vreţi să-i eliberaţi pe cei trei *sequestrados* care se află în mâinile destrăbălatului Fabian Ramirez, iar eu am de plătit o poliţă. Aşa că ne putem uni forţele. Pentru că eu ştiu unde se află acei *gringos*.

— Asta nu este suficient, remarcă Malko.

Brazilianul dădu din cap.

— *Claro!* Dar eu ştiu şi cum pot fi eliberaţi.

Capitolul XIX

Neîncrezător, Malko îşi aminti de înscenarea căreia îi căzuse victimă Jim Stanford. Narcotraficantul îl cântărea din ochi.

— Puteţi să ne explicaţi cum stau lucrurile?

— Cum să nu? făcu Da Costa. Timp îndelungat am cumpărat cocaină de la Fabian Ramirez. Apoi, el a găsit un cumpărător ce-i oferă cu 20.000 de dolari mai mult pentru un kilogram. Deşi mi-a luat banii în avans, nu mi-a mai livrat marfa. Însă a greşit amarnic… Ar fi trebuit să mă ucidă. Când am aflat povestea voastră am ştiut ce trebuie să fac.

— Ce anume ştiţi despre cei trei americani?

— *Bueno*. Cei trei *gringos* au fost reuniţi în tabăra Casaverde, de pe ţărmul râului Putumayo, aflat la 150 km de aici. Ei trebuie să fie transferaţi pe fluviu în zona Ipirinda, peste câteva zile.

— De unde ştiţi toate astea?

— Am informatorul meu. Este un *motorista* pe care cei din FARC îl folosesc pentru livrările de *coke*. Are un *desglisador rápido* echipat cu trei motoare Yamaha.

— OK, deci ştiţi unde se află ostaticii. De ce mă ajutaţi? întrebă Malko.

— Pentru că în tabăra Casaverde se află şi patrusprezece milioane de dolari în bancnote de o sută.

— De unde ştiţi asta?

— Păi, ăştia sunt banii mei! Cei pe care i-am plătit pentru ultima livrare, ce nu a mai fost făcută. Era vorba de 700 kilograme de cocaină rafinată la 20.000 dolari kilogramul. Ei au îngropat banii acolo, până să-i trimită la şefii lor.

— De acord, aşadar în acea tabără se află banii dumneavoastră şi oamenii noştri. Cum am putea noi pătrunde acolo, căci sunt sigur că locul este păzit bine.

Fernando da Costa îl fixă pe Malko cu ochii lui porcini.

Rebelii FARC din tabăra Casaverde au vândut un stoc de cinci tone de cocaină noului lor furnizor. Acest stoc se află foarte aproape de aici, păzit de câţiva *guerrilleros*, într-un loc sigur. Vaporul care trebuie să vină după el va ajunge acolo poimâine. Vine de la Iquito şi tocmai a avut o pană.

— Cocaina este adusă cu vaporul? întrebă Malko.

— Nu. Este transportată cu mici aparate ULM ce zboară în escadrile de câte cinci. Fiecare aparat transportă câte 80 kg de marfă. Cum zboară la mică altitudine, ele pot ateriza pe piste foarte scurte. Ultima livrare se va face mâine seară. Ştiţi ce înseamnă cinci tone de cocaină? O sută de milioane de dolari!

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi, făcu Malko.

Fetiţa, care se furişase ca un şoricel afară din cameră, reveni cu gheaţă. Fernando da Costa îşi puse câteva cuburi în pahar, turnă peste ele nişte whisky Defender, le învârti cu degetul şi bău.

— Este simplu ca „bună ziua”: când vor sosi cele cinci aparate ULM, îi vom neutraliza pe piloţi şi cineva va pleca la Casaverde ca să le facă nemernicilor de acolo o ofertă pe care nu vor putea să o refuze. Cei trei *gringos* şi milioanele mele, în schimbul cantităţii de cocaină. Dacă nu vor primi, îşi vor lua adio de la minunata lor cocaină.

El se opri să mai bea o gură de whisky. Cei doi bodyguarzi şi Esmeralda îl ascultau încremeniţi. De afară se auzeau glasurile copiilor care se jucau. Malko era în continuare bănuitor.

— Dar dacă tot puneţi mâna pe cocaină, nu mai aveţi nevoie de mine. Nu aveţi decât să o ţineţi pentru dumneavoastră şi să încasaţi cele o sută de milioane de dolari.

— Dar eu nu vreau să rămân cu cocaina! protesta el. Este deja

vândută! Dacă m-aş duce numai eu acolo să le fac oferta, m-ar ciopârţi de viu cu macetele. Aşa că am nevoie de o asigurare vie.

— Tot nu reuşesc să înţeleg, zise Malko.

— Asigurarea asta sunteţi dumneavoastră. Sau, mai bine zis, prietenii dumneavoastră, americanii. Ei au ceva ce eu nu am.

— Ce?

— Păi, elicopterele Blackhawk! Aparatele pline cu tunuri, rachete, mitraliere. Ele pot rade de pe faţa pământului Casaverde.

— Şi dacă rebelii îi vor ucide pe ostatici?

— Eu nu vreau să ucid pe nimeni, protestă Da Costa, iată ce idee am: noi o să preluăm controlul cocainei. Când avioanele ULM vor sosi cu ultima livrare, eu voi pleca cu unul din ele, iar dumneavoastră rămâneţi pe loc cu prietenii dumneavoastră şi cu câteva canistre cu benzină. Dacă nu mă voi întoarce la o anumită oră, veţi arde totul… Dacă lucrurile se desfăşoară cum trebuie, mă întorc cu cei trei *gringos* şi cu dolarii mei.

— Tot nu înţeleg care-i rostul elicopterelor în treaba asta, făcu Malko.

— Este simplu: dacă ajung acolo singur, mă vor ucide în mod sigur. Dar dacă mai sunt şi două elicoptere Blackhawk deasupra, atunci voi fi respectat şi ascultat.

Toată istoria părea de domeniul basmelor… Malko oftă şi spuse:

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Aveţi răgaz până mâine, spuse narcotraficantul. Dacă vă hotărâţi, ne întâlnim la ora două în Puerto Narino. Este la o oră distanţă de Leticia, cu şalupa.

— Şi ce rol joacă padre Gonzalo în povestea asta?

— Nici unul. Şi el are prieteni în FARC. Spuneţi-i că ne-am întâlnit şi că nu ne-am înţeles. *Está bon? [Este în regulă?]*

*

* *

Cei patru se întoarseră la *Tres Fronteras*. Malko reuşise să-i telefoneze lui Eric Kroll graţie aparatului securizat Immarsat. Dacă am spune că şeful staţiei CIA a primit cu entuziasm propunerea narcotraficantului ar fi prea departe de adevăr. Promise însă că-l va

suna pe Malko a doua zi. Între timp, avea să cântărească lucrurile.

În acea seară, hotelul fu invadat de un nor de ţânţari, iar *churrasco* fu şi mai arsă ca în ajun. Ca să se apere de orice virus, cele două gorile se mulţumeau doar cu whisky pur, gheaţa fiind considerată plină de culturi microbiene mortale.

— Eu cred că acest plan poate să meargă, spuse Esmeralda. În plus, noi nu riscăm nimic.

— Da, dar în felul ăsta vor ajunge pe piaţă cinci tone de cocaină, obiectă Chris Jones revoltat.

— Iar asta este o crimă federală, adăugă Milton Brabeck.

Esmeralda spuse resemnată:

— Oricum, în fiecare lună pleacă de aici cel puţin două tone.

Conversaţia fu întreruptă de sosirea taxiului.

Înghesuiţi ca sardelele, ajunseră la hotel *Anaconda*.

— Ce-ar fi să facem o baie? propuse Esmeralda. Este aşa o zăpuşeală!

Piscina era pustie. Cei doi *baby-sitters* se grăbiră să intre în camerele lor ca să se dea cu insecticid, iar Malko o urmă pe Esmeralda la piscină. Esmeralda îşi scoase tricoul şi blugii şi rămase într-un slip negru, cu care intră în apă. După ea intră Malko, gol puşcă. Temperatura apei era minunată, cerul plin de stele şi liniştea absolută. Un adevărat vis. Cei doi se apropiară, la început, în joacă. Apoi Esmeralda avu chef să facă dragoste. Doi papagali începură să ţipe, iar după ei, se dezlănţuiră miile de papagali ascunşi în arborii din jur. În fiecare seară ei traversau Amazonul, sosind din Peru ca să doarmă în Leticia, şi se întorceau a doua zi de dimineaţă.

*

* *

Celularul Immarsat sună pe la ora zece.

— Langley v-a dat undă verde, spuse Eric Kroll. Eu mă ocup acum de coordonarea elicopterelor. Le vom folosi pe cele din La Perdrera. Avem coordonatele taberei Casaverde. Singura problemă ar fi cocaina. Ea trebuie distrusă.

— Bine, făcu el, vă voi suna diseară, după prima fază a operaţiunii.

El coborî ca să-i dea Esmeraldei vestea cea bună. Chris şi Milton

erau şi ei la piscină, dar îmbrăcaţi, şi, din umbră, nu-şi luau ochii de la tânăra femeie care stătea lungită pe un şezlong în mijlocul unor negri musculoşi, plini de intenţii necurate.

— Avem undă verde, îi spuse Malko. Vom pleca la prânz. Vom lăsa vorbă la hotel că vom mânca la iarbă verde. Oricum aici, nu avem nimic de ales.

În spatele său, o voce suavă lansă un „buenos-dias”.

Malko se întoarse. Padre Gonzalo, îmbrăcat cu o elegantă cămaşă bej, o contempla pe Esmeralda.

— Am venit să aflu noutăţi, făcu el cu un aer misterios.

— Din păcate, nu avem nimic. Brazilianul acela este un *narco* şi nu sunt autorizat să tratez cu el.

Gonzalo păru decepţionat, dar reuşi să zâmbească.

— Nu doriţi să faceţi o plimbare pe fluviu? Tocmai trebuie să plec la Puerto Narino unde este o reuniune cu episcopul diocezei. Aş putea să vă însoţesc.

Malko reflectă puţin, apoi zise:

— Dacă vreţi, vă putem lăsa în Puerto Narino, iar noi să ne continuăm plimbarea pe fluviu. Noi ne gândeam să plecăm mai spre prânz.

— *Muy bien!* făcu padre Gonzalo. Până atunci vă invit să vizitaţi biserica mea.

El i se adresase mai ales Esmeraldei.

*

* *

Biserica era plină până la refuz, iar unii credincioşi aşteptau afară pe trotuar. Duminica aveau loc cinci mese. În interior se cânta *The Sound of Silence*. Esmeralda intră şi se amestecă printre credincioşi. Malko o zări îngenuncheată. Padre Gonzalo nu-şi lua privirile lubrice de la ea. Chiar şi gorilele fură impresionate de pietatea ei. Curând, ei se întoarseră la hotel, de unde îşi luară coşurile cu merinde, apoi coborâră pe jos ca să găsească şalupa cu care veniseră în ajun. Malko îşi spuse că odată ajunşi în Puerto Narino, aveau să găsească o cale de a se debarasa de padre Gonzalo înainte de întâlnirea cu Fernando da Costa. Ei se instalară în şalupă iar *motorista* îndreptă ambarcaţiunea

spre mijlocul marelui fluviu.

Zarurile erau aruncate.

Plouase şi apa era cam agitată. Un imens vas trecu pe lângă ei venind dinspre Manaus. Şalupa se apropie de coasta columbiană străjuită de un zid de verdeaţă impenetrabil. Brusc, ei zăriră o *lancha [şalupă]* imobilizată lângă ţărm.

Unul dintre ocupanţii ei le făcu semn, iar *motorista* ghidă şalupa către vasul aflat în pană. Acesta avea doar un singur pasager, Fernando da Costa. Brazilianul se uită urât la preot, iar Malko se grăbi să dezamorseze bomba:

— Padre Gonzalo merge la Puerto Narino, şi ne-a rugat să-l ducem noi acolo. După aceea ne continuăm plimbarea pe fluviu. Ce vi s-a întâmplat?

— M-am înnămolit, explică Fernando da Costa, arătând la elicea înfundată în mâl, serios deformată.

— Am putea să vă ducem noi până la Puerto Narino, propuse Malko. Acolo veţi putea repara elicea.

Fernando da Costa mormăi nişte înjurături şi se urcă în şalupa lor dezechilibrând-o puternic. Padre Gonzalo era mut ca un peşte. Îi adresă brazilianului un surâs forţat şi rămase în colţul său.

Şalupa porni pe apele mocirloase ce se ramificau în numeroase braţe, ca un şarpe uriaş ce se încolăcea între pereţii verzi ai vegetaţiei. Intrară pe un braţ strâmt şi, curând, în dreapta lor apăru un spaţiu descoperit. Un ponton amarat la malul râpos suporta o construcţie din lemn cu acoperiş de tablă. Era un mic bar. Un hidroglisor albastru deschis era amarat în faţă, lângă câteva vaporaşe vechi din lemn, cu punţi suprapuse.

— Am ajuns în Puerto Narino, spuse padre Gonzalo.

Ei debarcară. Curând zăriră un grup de clădiri: o biserică, un hotel, o tabără militară, înconjurată cu saci umpluţi cu nisip, şi case cu acoperişuri multicolore se înşirau pe o colină până la liziera verde a junglei. Câţiva copii jucau baschet.

Rezemat de peretele barului era un panou pe care scria *Transportes fluviales Amazonas*, cu orarul de funcţionare. Padre Gonzalo putea pleca acum.

Ei săriră din şalupă. Padre Gonzalo nu se opri la bar, spunând:

— Am cam întârziat. Mă aşteaptă episcopul.

Fernando da Costa îl urmări cu o privire îngrijorată.

— *Cabron!* Sunt sigur că ne spionează.

— Are întâlnire cu episcopul său, spuse Malko.

Ei se instalară pe taburetele de lângă bar, iar brazilianul comandă o bere apoi întrebă:

— Ei, facem treaba?

— Da, spuse Malko.

— *Está bon!* Vă spun unde se află cocaina. Aţi auzit de Insula Maimuţelor?

— Nu.

— Este o insuliţă folosită de multă vreme de narcotraficanţii din Medellin. Este la o oră distanţă de aici. Au construit un hotel acolo. După moartea lui Escobar, a fost abandonată. Au rămas doar maimuţele şi câţiva indieni pentru turiştii care vor să le vadă… Acolo este depozitată cocaina.

— Dar turiştii?

— Ei nu merg niciodată dincolo de ruinele hotelului. Cocaina se află în cealaltă parte a insulei, la o distanţă de circa cinci kilometri de hotel. Acolo aterizează avioanele. Cum ele zboară la o altitudine foarte mică, iar locul este complet pustiu, nu le vede nimeni. Cel mai apropiat post militar se află aici, în Puerto Narino.

— Şi cine păzeşte cocaina?

— Cinci sau şase *guerrilleros* înarmaţi cu arme Kalaşnikov. O să-i neutralizăm venind dinspre hotel. Nu vor bănui nimic. Cum se întunecă la ora şase, va trebui să dormim acolo. Eu voi pleca în zori. Până la Casaverde este o oră de zbor. Totul se va termina până la prânz.

— Nu vă este deloc frică?

Fernando da Costa îl privi cu răceală.

— Bineînţeles că mi-e frică. Dacă elicopterele ajung acolo înaintea mea, cei trei *gringo* vor fi executaţi. Dacă ajung prea târziu, eu voi fi cel făcut tocăniţă.

Malko se uită la ceas: era ora două şi jumătate. Nu mai avea niciun rost să mai zăbovească în Puerto Narino.

— Să mergem, făcu el simplu.

După ce străbătură doi kilometri, văzură trase la mal câteva ambarcaţiuni. Fernando dădu un ordin stăpânului şalupei care se îndreptă într-acolo.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko.

— *Cabron! Perro immundo!* urlă brazilianul.

Din una din bărci se ridică o siluetă, iar Malko îl recunoscu pe padre Gonzalo. Cele două ambarcaţiuni se apropiară una de cealaltă, iar Da Costa îl apucă pe Gonzalo de cămaşă şi-l trase cu putere în şalupa lor, unde îl îmbrânci pe podea între bănci.

— *Vamos! Arriba!*

Şalupa se îndepărtă de mal. Padre Gonzalo încercă să se ridice. Fernando da Costa îl înjură urlând:

— Aşa că erai cu episcopul tău, *cabron*, nu?

Fără să mai aştepte răspunsul preotului, el se năpusti asupra acestuia şi-l strânse de gât cu mâinile sale ca nişte lopeţi uriaşe.

Gonzalo, congestionat, cu ochii ieşiţi din orbite, încerca să scape din încleştare. Milton sări să-l strângă de gât pe brazilian. Dar acesta nu avea gât!

Chris Jones încercă şi el, dar făcu un pas greşit şi căzu în apă. În acest timp, Da Costa continua să-l sugrume pe preot. Brusc, el se lăsă cu toată greutatea pe grumazul acestuia, strivindu-l ca pe un gândac. Gonzalo scoase un horcăit şi rămase nemişcat. Totul nu durase decât trei minute!

Satisfăcut, Da Costa se scutură ca un animal ce iese din apă, îl dădu la o parte pe Milton Brabeck şi-i lansă bărbatului de la cârmă:

— Dă-mi nişte apă.

Cârmaciul speriat îi dădu o sticlă pe care uriaşul o deschise cu dinţii şi bău pe nerăsuflate. *Lancha* îşi continua drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Narcotraficantul se îndoi din şale, îl prinse pe preot de cămaşă, îl trase pe plat-bord şi-i făcu vânt în fluviu. Cadavrul fu înghiţit pe loc de apa mocirloasă, iar brazilianul rânji satisfăcut.

— Piranhas o să se otrăvească cu o asemenea jivină ticăloasă.

Trist epitaf pentru un om aflat în slujba Domnului…

Malko izbucni:

— Sunteţi nebun? Pentru ce l-aţi omorât?

— De ce? Pentru că târâtura aia ne spiona. Era omul celor din FARC. Voia să ne urmărească şi să le spună unde suntem. Aşa că vă puteaţi lua adio de la cei trei *sequestrados*…

Cele două gorile nu-şi puteau reveni din stupefacţie. Nu puteau înţelege în ce univers au pătruns.

Malko încerca să-şi înghită dezgustul. Fără Fernando da Costa, operaţiunea de salvare a ostaticilor ar fi eşuat.

Esmeralda, împietrită, luase o poziţie de rugăciune, apoi îi spuse cu o voce ca de gheaţă lui Da Costa:

— Dumnezeu vă va pedepsi pentru că l-aţi ucis pe unul din servitorii lui.

— Eu cred că i-am făcut un mare serviciu lui Dumnezeu!

El se aplecă, luă ceva de pe jos şi îi întinse Esmeraldei.

— Uitaţi, o amintire de la el.

Era cruciuliţa de aur a preotului.

*

* *

— Ajungem la Insula Maimuţelor, făcu Fernando.

Peisajul nu se schimbase. Aceeaşi junglă impenetrabilă ca pretutindeni. Apoi o limbă de ţărm argilos pe care era înfipt un steag columbian.

— *My God!* Sălbaticii! urlă Chris Jones.

Vreo douăsprezece băştinaşe goale până la brâu, cu sânii atârnând moi, îşi expuneau mărfurile în faţa vestigiilor hotelului lui Pablo Escobar, în aşteptarea turiştilor.

— Sunt răi? făcu Milton destul de îngrijorat.

— Nu, dacă le picaţi câţiva dolari în palmă, spuse Malko.

Ei pătrunseseră în ruinele hotelului în care sufla vântul. Ferestrele, uşile, echipamentele sanitare, totul dispăruse. Chris făcu un salt îndărăt îngrozit. În deschizătura unei uşi, o maimuţă îl observa cu atenţie. Era mică, cu blana roşcată şi cu ochi pătrunzători. Pretutindeni, în jurul hotelului, erau maimuţe.

— Ne odihnim jumătate de oră şi apoi plecăm, zise Da Costa.

El scoase dintr-o geantă o sticlă cu Defender Very Classic Pale şi bău o duşcă bună, apoi despături o hartă a insulei pe pardoseala sălii

de mese. El îi arătă lui Malko itinerariul.

— Acum ne aflăm în punctul acesta. Din spatele hotelului, pleacă o cărare ce duce la pista de aterizare aflată la cinci kilometri. Nu o cunoaşte nimeni, iar puţinii turişti nu au curaj să se aventureze pe ea, de frica şerpilor.

— Sunt şerpi veninoşi? făcu Chris alb la faţă.

— Păi, sigur că sunt. Dar nu atacă decât foarte rar. Sper ca cei din FARC să nu fi minat terenul. O să-l trimit înainte pe *motorista*… Dacă îl zăreşte cineva, va crede că e vorba de un turist rătăcit. Iar noi vom avea timp să reacţionăm.

Cinci minute mai târziu, ei se înfundau în junglă, pe o cărare de-abia vizibilă, în ţipetele scoase de papagali şi de maimuţe.

Brazilianul îi dădu cârmaciului o macetă ca să-şi croiască drum prin pădure.

Malko adresă cerului o rugăciune mută. Uriaşul brazilian ar fi putut să-i atragă într-o cursă. Un ţipăt ascuţit îi făcu să tresară şi un *tucan** multicolor îşi luă zborul chiar în faţa lor.

[tucan – pasăre mâncătoare de piper.]*

Capitolul XX

Străbăteau jungla amazoniană de mai bine de patru ceasuri, pe un drum care ori se bifurca, ori se întrerupea brusc, forţându-i să se întoarcă din drum. Lianele suple, crengile groase, pline uneori de spini groşi, atârnau din arborii înalţi, adevărate capcane. Milton era plin de noroi până-n gât… Aveau straiele ude, lipite de trup sub căldura înăbuşitoare ce strivea totul.

Încă de la început, nori de ţânţari îi luaseră în primire, ciupindu-i chiar prin haine, dar vizând în primul rând feţele şi mâinile.

Acum nimeni nu mai încerca să se ferească de ei. Nici chiar Chris şi Milton a căror frică faţă de orice insectă era proverbială. Malko înţelegea acum de ce cei din FARC se instalaseră acolo. Nu riscau să fie deranjaţi… Trebuia să ai un motiv foarte serios ca să înfrunţi un asemenea coşmar. Zeci de ori, drumul păruse că se pierde definitiv, înghiţit de lacoma vegetaţie. Fernando da Costa nu se lăsase doborât

de frică. Ştia că drumul există. Avea un fler asemenea câinilor de vânătoare.

Ştergându-şi sudoarea ce-i curgea în ochi, Malko inspectă spaţiul ce se deschidea acum în faţă. Era un luminiş în care se ridicau două barăci. Nimeni nu părea a fi acolo. Totul părea abandonat. Brusc, el auzi un fel de bâzâit. Înălţă capul crezând că e vorba de o insectă uriaşă. Bâzâitul se amplifică şi el îşi dădu seama că vine dinspre luminiş.

— *Mira! [Priveşte!]* făcu Fernando da Costa.

Deasupra arborilor se vedea un punct. Era un mic avion ce făcea un zgomot ca de motocicletă. El începu să coboare cu repeziciune şi se aşeză pe sol, la o sută de metri în faţa lor.

Era un nou transport de cocaină. Un prim semn ce le dovedea că brazilianul nu le turnase gogoşi.

Acesta se întoarse. Avea un revolver în mână.

— Va trebui să-l împiedicăm să plece, zise el.

În acea clipă, din barăci apărură doi bărbaţi în uniformă şi începură să alerge către aparatul ULM care se oprise, dar cu motorul încă în funcţiune.

Era vizibil că nu sunt înarmaţi. Dar oare câţi inşi înarmaţi se aflau în barăci? Malko nu mai ezită.

— Chris, ia-i cu tine pe Milton şi pe Esmeralda. Ocoliţi luminişul şi duceţi-vă în spatele barăcilor. Trebuie să-i neutralizaţi pe cei ce se află înăuntru.

După spusele lui Da Costa, nu ar fi putut fi mai mulţi de trei ori patru. Dacă ratau momentul de surpriză, operaţiunea putea lua o întorsătură teribil de proastă. Malko mai aşteptă puţin, apoi, urmat de brazilian, o luă la fugă spre avion. Cei doi *guerrilleros* începuseră să îl descarce. Absorbiţi de munca lor, nu-i văzură pe cei doi şi se treziră brusc nas în nas cu ei şi cu armele lor. Fernando se repezi la pilot cu arma în mână, urlând.

Acesta ridică mâinile, stupefiat, iar brazilianul îl smulse de pe scaun, oprind motorul. Ce doi *subversivos* păreau complet depăşiţi de situaţie. Erau nişte indieni cu feţele plate, extrem de tineri. Malko, îngrijorat, întoarse capul către barăci.

*

* *

Chris Jones sosi primul lângă baracă şi descoperi în spatele ei un adăpost acoperit cu frunze de bananier. Acolo era o masă, două bănci, un foc aproape stins şi, între stâlpii de susţinere, întinse cinci hamacuri. Două erau goale, dar celelalte trei erau ocupate. Puştile Kalaşnikov erau sprijinite de un perete de lemn, cu încărcătoare cu tot.

Esmeralda făcu un pas înaintea americanilor şi spuse în spaniolă:

— *Policia Estupefiante!*

Unul dintre bărbaţi fu atât de surprins, încât căzu din hamac! Ceilalţi doi ridicară mâinile în aer. Esmeralda le porunci să se arunce cu faţa în jos, la pământ, iar gorilele se asigurară că nu sunt înarmaţi.

Era un adevărat miracol. Nu fusese tras niciun foc.

Malko şi Fernando da Costa sosiră escortând pilotul şi pe cei doi *guerrilleros*, încovoiaţi sub greutatea celor optzeci de kilograme de cocaină.

— *We are lucky [Suntem norocoşi]*, făcu brazilianul. Era ultimul avion. Dacă am fi sosit un pic mai târziu, am fi ratat totul.

— Dumnezeu ne-a ajutat, şopti Esmeralda.

Cu un rânjet vulgar, Da Costa îi spuse:

— Vedeţi aşadar că nu ne-a adus nenoroc uciderea acelui vierme.

Malko se uită la ceasul Breitling: ora 4 şi 40. Peste o oră şi jumătate avea să se întunece. Era prea târziu să mai plece.

— Vom dormi aici, sugeră brazilianul. Nu va fi mai rău ca la hotel.

Ei intrară în cea mai mare baracă. Grămezi de saci negri se înălţau până la tavan. Malko deschise unul. Conţinea pungi din plastic transparent, pline cu cocaină. Fiecare pachet cântărea un kilogram şi valora 20.000 de dolari. Şi erau acolo cinci tone! Cele două gorile erau năucite. Nu puteau să creadă că o asemenea avere stătea acolo cu o protecţie atât de sumară.

Explorarea locului se termină repede. Nu exista niciun mijloc de comunicare, dar erau destule canistre cu benzină şi provizii de mâncare.

Da Costa terminase de interogat paznicii şi-i rezumă situaţia lui Malko:

— Băieţii ăştia au primit ordin să păzească drogul până în momentul livrării de care v-am vorbit. După aceea trebuia ca să fie repatriaţi la Casaverde. Eu voi pleca în zori cu acest avion şi nu ne rămâne decât să ne rugăm la Dumnezeu sau la diavol. Pe ăştia o să-i încuiem aici cu cocaina. Nu-i nimic dacă se tratează şi ei un pic. Eu am un somn uşor, aşa că voi auzi orice mişcare.

El luă un Kalaşnikov. Era însă vizibil că *guerrilleros* nu păreau dornici să opună nici cea mai mică rezistenţă.

*
* *

În ciuda nopţii, căldura era la fel de sufocantă. Malko, lungit într-un hamac, nu reuşea să închidă ochii. Esmeralda ocupa hamacul alăturat. Singurul care dormea tun era brazilianul. Sforăitul lui concura cu ţipetele păsărilor şi cu zgomotul junglei. Era abia ora zece seara. Cerul era acoperit de nori. Câteva picături de ploaie se auziră căzând pe frunzele de bananier. Până acum, planul brazilianului se derulase fără greşeală, dar urma partea cea mai grea. Totul atârna de el. Graţie telefonului Immarsat, Malko putea să coordoneze mişcările elicopterelor Blackhawk. Conveniseră ca acestea să urmeze traiectoria aparatului ULM, ca să nu se descopere identitatea lor decât abia *după* ce aterizau la Casaverde.

— Dormi? îl întrebă Esmeralda în şoaptă.

— Nu.

— Nici eu, făcu tânăra. Mă rog.

Ea întinse mâna către el în întuneric şi îl atinse. Chris şi Milton sforăiau. Fără să-şi dea seama, Malko, sleit de oboseală, adormi.

*
* *

Fernando da Costa încercă să se dea jos din hamac, dar se pomeni pe jos, în patru labe. Era încă noapte, dar la est apăruse o lumină vagă. Da Costa ocoli baraca şi, neremarcând nimic suspect, se întoarse. Aşezat pe pământ, el văzu cum se luminează brusc de ziuă. În numai zece minute, toată lumea era în picioare. Malko instală Immarsat-ul pe masă şi-i orientă antena până ce prinse satelitul. Apoi

formă numărul lui Eric Kroll. Americanul răspunse imediat cu o voce tensionată:

— Malko?! Sunt probleme?

— Nu. Făceam doar un test.

Audiţia era excelentă. În ajun, vorbiseră mai mult.

— OK, făcu americanul. Aici suntem toţi în *stand-by*. Sunaţi-mă în momentul când decolează aparatul vostru.

*

* *

Fernando da Costa se urcă cu greu în avion, din cauza dimensiunilor sale de uriaş. Pilotul îl privea neliniştit. Pasagerul acesta cântărea aproape dublu faţă de încărcătura de cocaină. Avea să aibă greutăţi la decolare… Din fericire, nu bătea vântul.

Fernando da Costa strigă către Malko:

— Pilotul zice că i-a trebuit o oră şi jumătate ca să ajungă aici.

Aparatul ULM rulă din ce în ce mai repede, apoi se desprinse de la sol. Malko îl urmări cu privirea până îl pierdu din ochi. Acum nu le mai rămânea decât să aştepte şi să se roage. Malko se întoarse în tabără şi-i spuse Esmeraldei:

— Spune-le oamenilor să toarne benzină pe sacii cu cocaină. Vom pune focul în ultimul moment.

Dacă Fernando da Costa se întorcea cu ostaticii, risca să aibă parte de un moment foarte dificil… Dar Malko nu putea să nu se supună ordinului primit de la Washington. Americanii nu glumeau când era vorba de cocaină.

*

* *

Commandante Fabian Ramirez, nu se nelinişti din cauză că cel de-al cincilea ULM nu s-a întors. Se întâmplase adesea. El se sculă şi făcu un duş. Cabana sa se afla la mică distanţă de Casaverde şi era păzită de doisprezece oameni. Tabăra găzduia aproape trei sute de combatanţi, material şi un hangar pentru depozitarea cocainei rafinate, aduse de la diferitele laboratoare ce se aflau pe râul Putumayo.

Tocmai se pregătea să redacteze un mesaj, când se auzi zgomotul

de motor al aparatului ULM. Aşadar, totul era în ordine. Peste cinci minute, unul din oamenii săi dădu buzna în încăpere.

— *Rapido!* Veniţi repede! A aterizat aparatul ULM. La bordul lui este un bărbat care vrea să vă vorbească.

— Cum? Cine?

— *El brasilero. [Brazilianul.]*

Fabian Ramirez nu-şi putea crede auzului. Ce căuta Fernando da Costa acolo? El îşi închise centironul şi ieşi val-vârtej. Imediat zări silueta sferică a narcotraficantului lângă ULM. Era chiar el! Imediat gândul îi zbură la cei trei *gringos* ce se aflau împreună la o distanţă de doar douăzeci de metri, păziţi de o echipă de *guerrilleros*. Urmau să fie transportaţi pe fluviu în noua lor închisoare.

Era absolut necesar să-l elimine imediat pe grăsanul acela!

Fernando da Costa venea către el cu braţele îndepărtate de corp. Privirea îi era plină de ură, dar vocea îi răsună plină de jovialitate:

— *Como está amigo?*

— *Cabron*, ce naiba cauţi tu aici?

Fabian Ramirez scosese deja revolverul Zastava, o copie a Coltului 11,43.

— Am venit să-ţi tac o ofertă, făcu Fernando, deşi inima îi era cât un purice.

Cerul era complet gol. Oare ce mai aşteptau blestemaţii de americani? Dacă nu apăreau imediat, viaţa lui avea să se sfârşească în chipul cel mai jalnic.

— O ofertă? Ce fel de ofertă?

— Dacă vrei ca cele cinci tone de cocaină de pe Insula Maimuţelor să nu ia foc, trebuie să mă asculţi. În clipa asta, ele sunt păzite de oamenii mei.

Abia se stăpâni Ramirez să nu-i zboare creierii. El îl privi cu dispreţ.

— *Cogno!* Cei care vor veni după marfă sunt cincizeci, bine înarmaţi. O să-i ucidă pe toţi. Dar tu, *perro immundo*, o să slăbeşti tare de tot, dar cu ajutorul macetei…

Unind vorba cu fapta, el scoase din tocul ce atârna la centură o macetă. Timp de câteva secunde, Fernando da Costa simţi cum i se înmoaie picioarele. Era gata să se prăbuşească la pământ, când auzi în

sfârşit zgomotul mult aşteptat. El ridică braţul spre cer şi spuse:

— *Tu escuchas, amigo? [Auzi, prietene?]*

Fabian Ramirez era atât de turbat de furie, încât avu nevoie de câteva secunde ca să realizeze ce se întâmplă.

Zgomotul crescu în intensitate şi, curând, îşi făcură apariţia cele două elicoptere Blackhawk ştergând vârfurile copacilor într-un huruit asurzitor. Ele se imobilizară în zbor staţionar la cincizeci de metri distanţă între ele. Se vedeau perfect ţevile cu tir rapid Gatling, îndreptate către tabără. Ca să nu mai pomenim de rachete şi de tot ce mai puteau duce, care erau gata să transforme Casaverde într-o mare de flăcări.

Văzând expresia de pe chipul lui Ramirez, Da Costa îşi spuse că este cel mai minunat moment din toată viaţa sa.

— Tu poţi să mă omori, urlă el ca să acopere zgomotul, dar nu voi pleca singur pe lumea cealaltă.

Fabian Ramirez trăia un adevărat coşmar. Ce legătură era între narcotraficantul brazilian şi aceste aparate de război americane? Oamenii săi apăruseră de peste tot, dar erau complet neputincioşi cu puştile lor în faţa elicopterelor Blackhawk. Nebun de furie el izbi maceta de coapsă şi spuse:

— Ce vrei de fapt de la mine, *cabron?*

— Două lucruri. Cele patrusprezece milioane de dolari pe care mi le-ai furat sunt pentru mine. Şi pe cei trei *gringos*, pentru aliaţii mei americani. Trebuie să te hotărăşti repede. Dacă într-o oră nu plec cu banii şi cu cei trei *gringos*, ei vă vor masacra.

*

* *

Telefonul-satelit sună, iar Malko ridică receptorul.

— Aparatul ULM a aterizat la Casaverde acum cinci minute şi cele două Blackhawk sunt în zonă. Situaţia este sub control.

Miracolul era pe cale a se produce. Mai rămâneau însă multe motive pentru ca neliniştea lui Malko să persiste…

*

* *

Fabian Ramirez părea ca lovit de trăsnet. Lângă el, aştepta ordinele paznicul ostaticilor. Nu putea să-i execute fără ordinul lui Ramirez. Acesta se hotărî:

— *Bueno*, făcu el. Ai câştigat. Dar dacă îţi dau ce ai cerut, elicopterele vor pleca?

— *Claro que si!* Asta doresc şi americanii.

— *Bueno*. Atunci hai să bem o bere până ce se pregăteşte plecarea şi se scot sacii din şalupă. Ne întâlnim la mine acasă imediat ce rezolv toate problemele.

Fericit la culme, Fernando da Costa porni către Q.G. al lui Fabian Ramirez. Elicopterele se balansau sus, deasupra capului său. *Commandante* Ramirez apăru şi el după cinci minute. Era aproape amabil.

— Avem timp să bem o bere, făcu el.

Niciodată o bere nu i se păruse atât de delicioasă brazilianului. Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, neavând ce să-şi mai spună. Curând, un *guerrillero* sosi în fugă anunţând:

— *Todo está en orden! [Totul este în ordine!]*

Cei trei ajunseră la pista de la marginea taberei. Patru aparate ULM erau gata de decolare. În trei dintre ele, Fernando da Costa îi recunoscu pe cei trei americani, îmbrăcaţi în uniformă. În al patrulea ULM, scaunul de lângă pilot era gol, dar în restul de spaţiu disponibil se îngrămădeau nişte saci cafenii. Da Costa desfăcu unul la întâmplare. Era plin cu bancnote de o sută de dolari. Dolarii *săi*.

— *Muy bien*, făcu el urcându-se în avion. *Hasta luego*.

Comandantul Ramirez făcu un semn cu mâna şi primul ULM începu să ruleze. Cel în care se afla Da Costa rulă ultimul. Imediat cum cele patru avioane prinseră o anumită altitudine, cele două elicoptere se deplasară încadrând escadrila. Aveau ordin să asigure protecţia celor trei *gringos* până la capăt.

*

* *

În telefonul Immarsat se auzi vocea tremurând de emoţie a lui Eric Kroll.

— Gata, s-a făcut! Au decolat cu oamenii noştri! Este fantastic!

Elicopterele Blackhawk îi escortează până la voi.

Malko, nu mai puţin emoţionat, abia putea să vorbească. El se întoarse către Esmeralda.

— Au decolat! Cu americanii la bord.

— Ştiu. Dumnezeu mi-a ascultat ruga.

Dumnezeu avea nişte aliaţi cam dubioşi… Mai rămânea de făcut un lucru înainte de a-l pune pe brazilian în faţa faptului împlinit.

— Chris, aprinde focul la cocaină!

Jones se repezi şi, după ce mai vărsă conţinutul unui bidon peste sacii cu cocaină, dădu foc. Flăcările se răspândiră cu iuţeala fulgerului şi întreg depozitul se transformă într-o torţă imensă.

*

* *

Fernando da Costa nu-şi lua ochii de la sacii cu bani îngrămădiţi în spatele său. Cele patru aparate zburau în formaţie deasupra junglei amazoniene. Aparatul său se desprinsese greu de la sol din cauza excesului de greutate. El aruncă o privire recunoscătoare către elicopterele Blackhawk ce zburau deasupra lor.

Covorul verde al junglei se desfăşura monoton sub ei, întretăiat de mici cursuri de apă.

Da Costa derula în minte întreg filmul celor întâmplate. Şi deodată simţi că ceva nu este în ordine. Ceva îi scăpase în cauza stării de euforie. Realiză că purtarea lui Ramirez fusese ciudat de amabilă. În loc să-l scuipe între ochi, acesta se comportase ca un adevărat gentilom şi asta nu i se potrivea deloc. O angoasă teribilă îl cuprinse. Cu siguranţă, fusese atras într-o capcană! Înţelese că în fiecare sac era câte o mică bombă. Ca un netot, nu verificase fiecare sac în parte. El se aplecă la urechea pilotului şi zbieră:

— Trebuie să aterizăm! *Rápido!*

Celălalt făcu un gest de neputinţă către jungla impenetrabilă.

— *Adonde? [Unde?]*

Fernando da Costa simţea cum îi şiroieşte sudoarea pe spate. Pilotul avea dreptate. Era imposibil să aterizeze înainte de a ajunge la Insula Maimuţelor. Nu exista decât o singură soluţie ca să-şi salveze pielea. Apucă un pachet şi îl aruncă din avion. Pilotul care ştia ce conţin,

făcu:

— *Tu eres loco! [Eşti nebun!]*

Brazilianul nu-i răspunse. Ca un automat, el arunca sac după sac în pădurea amazoniană. Mai rămăsese la bord doar jumătate de încărcătură, când o explozie asurzitoare îl făcu să tresară. Avionul păru ridicat de o mână de gigant şi se dezintegră într-o jerbă de flăcări. Fernando da Costa, care strângea în mâini un sac cu dolari, simţi cum se prăbuşeşte în gol, fără să-şi dea seama că nu mai are picioare.

*

* *

— *My God!* Iată avioanele, strigă Chris Jones. Lipseşte unul!

Trei aparate ULM apărură deasupra copacilor, urmate de cele două elicoptere de luptă. Micile aparate aterizară pe pistă unul după celălalt. Malko şi Esmeralda împreună cu cele două gorile se repeziră către ele.

Încă în stare de şoc, pasagerii celor trei avioane, coborâră. Malko zări uniformele. Erau chiar ostaticii care fuseseră reţinuţi timp de opt luni de către forţele FARC. Dar unde era Fernando da Costa?

Chris Jones şi Milton Brabeck îi felicitară. Malko se apropie de ei.

— Unde este al patrulea ULM? întrebă el.

Thomas Howe, unul dintre americani, răspunse imediat.

— Tipul care a venit după noi? Aparatul în care era el a explodat acum o jumătate de oră.

Dintr-un elicopter cobora o nacelă la capătul unui cablu de oţel. Primul ostatic se instală în ea. Malko privi la dâra de fum ce se ridica din cocaina ce ardea mocnit. Scoase un oftat de uşurare. Suportase cu greu ideea că trebuise să trădeze încrederea unui om care îi făcuse un imens serviciu, chiar dacă fusese obligat de superiorii săi s-o facă. Chris Jones îi spuse:

— Veniţi! Sunteţi ultimul care trebuie să urce.

Ceilalţi erau deja la bordul elicopterelor. Malko se urcă la rândul său în nacelă, sub privirile uimite ale rebelilor şi ale piloţilor aparatelor ULM.

El se lăsă obosit pe o banchetă, realizând prea târziu că uitase să ia

cu el şi telefonul Immarsat. Esmeralda Trinidad privea în gol. Din celălalt Blackhawk, unul din americanii salvaţi le făcu un semn de bucurie şi, brusc, Malko se simţi foarte mândru. Reuşise imposibilul.

Sfârşit

NOU!

Găsiți „Justițiarul"
și în România !

Gérard de Villiers
prezintă

JUSTIȚIARUL

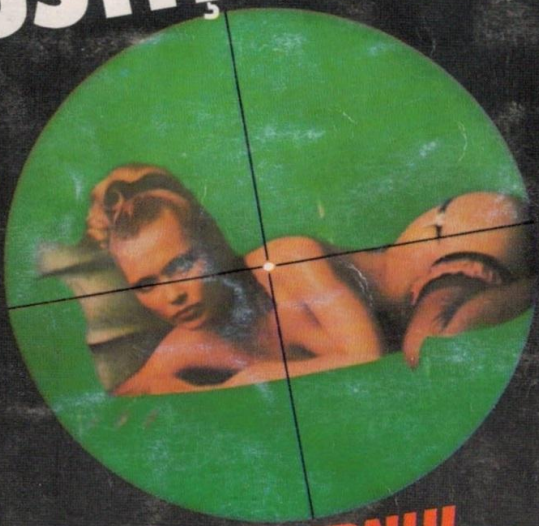

INFERNUL DIN HAWAII

de Don Pendleton

Tineretului

PREȚ 25 000 lei

ISBN 973-597-213-1